

Tổng Hồ Nhập Lang Khẩu

Contents

Tổng Hồ Nhập Lang Khẩu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	46
26. Chương 26	48
27. Chương 27	50
28. Chương 28	52
29. Chương 29	54
30. Chương 30	56
31. Chương 31	57
32. Chương 32	59
33. Chương 33	61
34. Chương 34	63
35. Chương 35	65
36. Chương 36	67
37. Chương 37	69
38. Chương 38	71
39. Chương 39	73
40. Chương 40	75
41. Chương 41	77

42. Chương 42: Phiên Ngoại (sinh Tử Ký 1)	79
43. Chương 43: Phiên Ngoại (sinh Tử Ký 2)	80
44. Chương 44: Phiên Ngoại (sinh Tử Ký 3)	81

Tổng Hồ Nhập Lang Khẩu

Giới thiệu

Edit: Tiểu Hi Hi (ch1-9), Chunee (ch10-end) Thể loại: Huyền huyễn, bá đạo Lang Vương công, đáng y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-ho-nhap-lang-khau>

1. Chương 1

“Ca...”

Đáng tiếc Kim Hồ cũng không nghe hắn nói nhiều, trực tiếp ném hắn vào phòng.

“Hừ, đừng tưởng như vậy là có thể nhốt được đệ!” Mắt to liếc xung quanh, Kim Cát cười giảo hoạt, đẩy tủ quần áo ra, trộm theo đường hầm đã đào từ trước đi ra ngoài.

Khi Hồ tộc cùng Lang tộc đại chiến, thân là tiểu vương tử của Hồ tộc, sao hắn có thể khoanh tay đứng nhìn?

Hắn quyết định, phải đi ám sát Lang Vương, chỉ cần Lang Vương chết, đàn lang vô chủ, tự nhiên sẽ không đánh được.

Đêm đen gió lớn, vốn là đêm giết người.

Kim Cát một thân hắc y lặng lẽ xuất hiện trong đại bản doanh của Lang tộc, bản thân không có kinh nghiệm, hắn đương nhiên không dám trắng trợn ám sát Lang Vương.

Nhưng mấy doanh trưởng trước mắt này, đến tột cùng cái nào mới là của Lang Vương?

“Ân... A... Nga...”

Gió đêm đưa đến một loạt tiếng rên rỉ làm cho người ta đỏ mặt tim đập, làm cho người chưa trải đời như Kim Cát lập tức đỏ mặt, đang chuẩn bị rời đi.

“Vương... Vương... Ta còn muốn...” Giọng nữ quyến rũ làm cho Kim Cát dừng bước.

Lấy ra chủ thủ đã sớm chuẩn bị tốt trong ngực, nhẹ nhàng rạch doanh trưởng, chỉ thấy một nam một nữ đang ở trên giường mây mưa, hắn không khỏi âm thầm vui mừng vận khí thật tốt.

Hàn quang chợt lóe, tay hắn cầm chủ thủ lao vào.

“Lang Vương, để mạng lại!”

Lang Vương cười lạnh một tiếng, đẩy nữ tử trong lòng ra, một cước đá vào lưng Kim Cát.

Kim Cát bị đau, tay cầm chủy thủ cũng lỏng rồi bỏ ra, mặt nhăn mày nhíu, ôm thắt lưng rên rỉ một tiếng.

“A...” Nữ tử trên giường thét chói tai, ôm mặt liền xông ra ngoài.

Lang Vương không nói gì, tiến lên kéo Kim Cát đang té trên mặt đất vào ngực, nâng cầm hấn lên, mắt trái màu vàng cùng mắt phải màu bạc đột nhiên phát ra ánh sáng kinh diễm.

Trong nháy mắt, Kim Cát bị đôi con ngươi như vậy mê hoặc, ngơ ngác

Lang Vương thấy hấn không giãy giụa, cười hân lên mặt hấn một cái: “Hồ tộc phái cứng đến ám sát ta? Thực mất hứng, cứng nói cứng dọa làm cho nữ nhân của ta chạy mất, nên làm cái gì bây giờ?”

“Anh hùng có thể chết không thể nhục, muốn giết muốn chém thế nào cũng được!” Cố lấy quai hàm, Kim Cát xoay đầu đi, không muốn bị người sờ sảng.

“Giết cứng? Mỹ nhân như cứng, ta sao nỡ giết? Hay là làm ấm giường cho ta đi!” Thuận thế áp đảo Kim Cát ở trên giường, giở trò.

“Hỗn đản... Mau, mau thả ta ra!” Khẩu không trạch ngôn (nói không lựa lời), Kim Cát miễn cưỡng bị làm cho thở gấp liên tục.

Không biết khi nào, y phục dạ hành màu đen của hấn đã bị lột đến lưng, lộ ra làn da trắng nõn cùng nhũ tiêm đỏ hồng của hấn, Lang Vương yêu thích liên tục sờ soạng, cúi đầu cắn lên hai điểm kia, nhẹ nhàng mút vào.

Thật khó chịu... Ngực giống như bị lửa đốt...

Mái tóc đen dài của Lang Vương quét lên người hấn, buồn buồn, lại không có sức đi nắm.

“A...” Ý thức được trong miệng mình lại phát ra tiếng kêu yêu kiều như nữ tử, Kim Cát quá sợ hãi bắt đầu liều mạng giãy giụa.

Lang Vương tức giận nhíu mày, nâng cầm hấn lên, trực tiếp hôn.

Hấn cảm thấy mình sắp chết, vội mở miệng thở, liền đưa đến một chuỗi lại một chuỗi lang hôn, Lang Vương như muốn ăn hấn, không ngừng mút vào chất lỏng trong miệng hấn.

“Nhóc con ngu ngốc, dùng cái mũi thở.” Bị cái ngốc của hấn chọc cười, Lang Vương bật cười.

“Ngô... Ngô...” Dùng sức vuốt lên tấm lưng rộng lớn của Lang Vương, Kim Cát đáng thương nhỏ bé yếu ớt bị gắt gao đặt ở phía dưới không thể động đậy.

“Vật nhỏ, đừng lộn xộn nga.” Cố ý chọc hấn, hai tròng mắt vàng bạc bị dục vọng hoàn toàn xâm chiếm.

Cảm giác có một vật nóng chảy đâm vào đùi mình, hấn không rõ liền với xuống, vươn tay lần xuống sờ sờ.

“Trời ạ...”

Lúc sờ lên, hấn mới biết được đó là cái gì, bị dọa liền rút tay về, lại bắt đầu giãy giụa.

“Vật nhỏ, bảo bối của ta rất là thích cứng, nhìn thấy không, cứng như vậy.” Cầm tay hấn lên đưa về phân thân của mình ấn xuống, Lang Vương cười vô cùng gian trá.

Hấn muốn lấy ra, nhưng khí lực không lớn như Lang Vương, vật cứng trong tay còn nhảy không ngừng.

“Lang Vương đại nhân, là ta không đúng, không nên tới ám sát người, người tha ta được không?” Biết tránh không thoát, hấn đổi lại dùng cách hoãn binh.

“Tiểu hồ ly giả hoạt, đừng hy vọng ta sẽ buông tha cứng.” Lang Vương cất tiếng cười to, lột quần dài của hấn xuống.

Nửa người dưới của Kim Cát lập tức lộ trong không khí, cặp đùi thon dài bóng loáng như ngọc, phân thân thanh tú giấu trong lớp lông màu hồng không chịu thò đầu ra.

“Thật đáng yêu, ngay cả nơi này cũng là màu hồng!”

Tiền tay đùa bỡn hồng mao, bàn tay của Lang Vương cũng không rảnh rỗi, khi nặng khi nhẹ âu yếm lưng của hắn.

2. Chương 2

“Ồ...”

Cả người như bị hỏa thiêu, nơi được âu yếm qua lại ngứa lại tê, hắn thống khổ hô hấp, thân thể nhịn không được cong lên.

“Nơi này hắn là chưa từng đụng đến, nhan sắc rất đẹp.” Lang Vương lật tới lật lui phân thân dài nhỏ nằm trong đám hồng mao của hắn, vươn hai ngón tay khiêu khích đỉnh chóp tròn tròn.

Chỉ chốc lát sau, nơi đó liền đứng lên, hồng nhạt, phía trên còn lóe ra thủy quang.

“Tha... Tha ta đi.” Khóc không thành tiếng, chưa từng bị đối đãi như thế, trong đôi mắt của Kim Cát tràn đầy lệ quang.

“Hàng cao cấp thế này, sao có thể không ăn chứ? Ta cũng không muốn ngược đãi mình!”

Lang Vương cười tà, bắt lấy miếng thịt phần hồng ngâm vào miệng, dùng răng nanh bén nhọn cạo xát lên mũi nổi.

“Trời ạ...” Vừa kinh vừa sợ, Kim Cát bị dọa đến ngay cả thất lưng cũng không dám lùi về.

Vươn ngón tay thon dài, Lang Vương gặt gao nắm lấy hạ thân của hắn, liếm một lần lại một lần, cho đến khi nuốt cả vào miệng.

Hắn cũng không dám giãy giụa nữa, sợ miệng Lang Vương không lưu tình, liền nuốt vào mệnh căn của mình!

Theo tiết tấu nuốt vào của Lang Vương, dần dần hắn đã quên mình đang ở đâu, thân thể cũng có phản ứng...

“A...” Bàn tay bắt được mái tóc đen dài của Lang Vương, rất nhanh kích thích phần eo.

Không bao lâu, lần đầu tiên của hắn liền bộc phát trong miệng Lang Vương, hắn hai mắt sượng mù ngã lên giường, một ngón tay cũng không thể động.

“Ân, hương vị không tồi, xem ra cưng thật sự là một tiểu xử nữ, ta thích!”

Đang thất thần, Lang Vương đã tiến lên hôn khoe miệng của hắn, hắn cảm giác ẩm ướt, sờ lên, là chất lỏng có màu nhũ bạch.

Trong khoảnh khắc, hắn hiểu được đó là cái gì của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên.

“Đây chính là của cưng, thích không?” Trực tiếp hôn lên môi hắn, đem dịch của hắn đẩy sang.

“Không cần...” Rên rỉ quay đầu, lại vừa vụng bị hôn.

Bàn tay của Lang Vương nhân cơ hội với vào bên trong hai chân của hắn, tìm kiếm nơi u mật kia.

Cảm giác có vật khác thường xâm lấn, Kim Cát hoàn toàn tỉnh táo lại, đáng tiếc Lang Vương vẫn gặt gao đặt ở trên người hắn, làm thế nào cũng giãy không ra.

“Ngoan ngoãn không nên cử động, nếu không người đau đớn sẽ là cưng nga.” Buông lỏng môi hắn ra, thấy nơi đó bị mình hôn đến sưng đỏ không chịu nổi, liền cảm thấy yêu thương, vươn đầu lưỡi đi liếm.

Nhưng tay cũng không thả lỏng, lập lại khai thác, cho đến khi ba ngón tay đều tiến vào, lúc này mới thôi.

“Ra... Đi ra ngoài, thật là khó chịu!” Cong mũi chân, đẩy Lang Vương ra, rồi lại rước lấy liên tiếp những lang hôn ẩm ướt.

“Được, được, lập tức đi ra.” Lang Vương thoáng đứng lên, mái tóc đen dài vẫn rủ trên người Kim Cát như cũ.

Trong lang mâu chợt lóe kim quang, lộ ra vẻ yêu dị nói không nên lời...

Nghĩ là Lang Vương buông tha cho mình, Kim Cát thở phò phò chuẩn bị ngồi xuống, không nghĩ tới Lang Vương nâng lên đôi chân dài của hắn, đặt mình vào giữa hai chân hắn, lộ ra lang cái cương cứng màu đỏ tím.

“Người... Người muốn làm gì!” Thét chói tai lui về phía sai, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa đến trắng bệch.

“Làm gì? Đương nhiên là ăn cứng, tiểu hồ ly đáng yêu của ta!” Chặt chẽ chế trụ vòng eo của hắn, đâm vào lang cái đã sớm vận sức chờ phát động.

Đáng tiếc, bởi vì lang cái lớn quá mức, cục huyết chưa bao giờ bị xâm lược qua cự tuyệt y tiến vào, chính là vừa mới tiến vào một chút, liền nghẹn lại.

“Ô... Ô...” Đau đến mức lệ rơi đầy mặt, ngay cả khí lực kêu to cũng không có, hắn chỉ có thể nhẹ nhàng rên rỉ hai tiếng.

“Thả lỏng, thả lỏng một chút.” Bàn tay vỗ vỗ cánh tay của hắn, cái trán của Lang Vương cũng chảy đầy mồ hôi.

3. Chương 3

Theo thời gian trôi qua, lang cái chậm rãi tiến vào tiểu huyết phần hồng, cho đến khi đi vào hoàn toàn, hai mắt Kim Cát đã trắng dã, thiếu chút nữa là hôn mê.

“Trướng... Trướng quá a...” Thở phò phò, một đôi mắt hồ màu đỏ tràn đầy tơ máu, mặt dán chặt vào ngực Lang Vương, vô ý thức hừ nhẹ.

Trời ạ! Thật sự rất trướng...

Y cảm giác mình giống như sắp chết, nhưng thần trí cũng thanh tỉnh, có thể cảm giác rõ ràng mỗi một lần nhảy lên của cự vật.

Hắn muốn coi thường, muốn bứt ra, lại bị đè chặt ở trên giường, không thể động đậy.

“Ta...” Kinh ngạc nhìn bụng của mình, thượng khí không tiếp hạ khí.

Bởi vì cự vật trong cơ thể vừa lúc đâm vào điểm mẫn cảm của hắn, phân thân vốn đã mềm xuống lại dần dần ngẩng đầu lên, tỏ rõ thân thể chủ nhân đã có dục vọng.

“Đừng nhúc nhích, để cho ta tới.” Lau đi mồ hôi, phát hiện bé dưới thân giống như có phản ứng, Lang Vương liền cầm phân thân thanh tú của hắn lên xoa nắn.

“Ân...” Dục vọng lần thứ hai bị kích thích, thân là bộ tộc yêu hồ, thiên tính dụ dỗ là không thể thay đổi được.

Muốn phát tiết, lại bị ngăn cản, hắn thống khổ lắc mông, tìm kiếm nơi để đột phá, lại vừa lúc rơi vào bẫy của Lang Vương.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền biến thành một bãi nước, hai cánh tay bắt tại trên người Lang Vương, theo vuốt ve của bàn tay, phối hợp kích thích eo nhỏ, trong miệng còn thường thường phát ra tiếng kêu kiều mỹ.

“Thoải mái không?” Nắm lấy phân thân màu phần hồng, dùng ngón trỏ xoa bóp ở linh khẩu, Lang Vương bị sắc đẹp trước mắt mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

“Thoải... Thoải mái...” Sớm đã quên mục đích của việc này không còn một mảnh, trong mắt hồ tràn đầy tình dục.

Quá sung sướng...

Hắn muốn, muốn càng nhiều!

“Muốn ta động sao?” Khi nói chuyện, Lang Vương cố ý rút lang cái ra, lui về phía sau.

“A... Chớ đi...” Sau huyết bị nhồi đầy bỗng nhiên hư không, hắn không thích ứng được, kinh hô một tiếng, hai chân ôm lấy hai bên hông rắn chắc của Lang Vương.

“Rốt cuộc là muốn hay là không muốn?” Cố nén dục vọng thiêu đốt, Lang Vương tà cười, sờ sờ chỗ kết hợp của hai người.

Bàn tay ướt đẫm, không ngờ thân thể tiểu hồ ly đã chuẩn bị tốt, tùy thời có thể cho y hưởng dụng.

“Không... Muốn...” Còn một tia lý trí, Kim Cát lắc đầu theo bản năng, nhưng cặp hồng mâu ướt át kia lại để lộ ra vẻ không cự tuyệt.

“Không muốn? Nơi này của cưng hút ta thật chặt, không hề có bộ dáng không muốn a!” Lại đem lang cái nóng bỏng đâm vào, Lang Vương cười vô cùng tà ác.

“A... Bỗng chết ta!” Cảm giác cự vật trong cơ thể còn trường lớn hơn hồi nãy, Kim Cát kích động hét to một tiếng.

Hai người lại dán sát vào nhau, Lang Vương không hề động, y muốn hoàn toàn chinh phục tiểu tù binh của y trên giường!

“Ta lớn không?”

“Lớn...”

“Thích độ lớn của ta không?”

“Không... Thích...” Nhấn mi lại, lắc đầu.

Thật sự, hắn chịu không nổi...

“Nói lại lần nữa xem, thích hay không thích?” Lui về sau một chút, lại đâm vào thật sâu, lại đâm sâu vào một ít.

“A... Thích...” Chỉ có phần nói mê sảng, hai tròng mắt đỏ rực tràn đầy nước mắt.

“Khóc cái gì? Chẳng lẽ cưng không thích bị bổn vương sung sướng?” Cúi đầu hôn nước mắt trên khóe mắt hắn, giờ phút này Lang Vương vừa ôn nhu lại vừa tình cảm.

“...”

Toàn thân cảm thụ được nhất cử nhất động của lang cái, Kim Cát đã không có cách nào nghĩ đến chuyện khác, chính là vịn vẹo thắt lưng, ý đồ làm cho lang cái lui ra ngoài một ít, mình cũng bớt chịu một chút.

“Chịu không nổi, bổn vương muốn động, cưng cũng đừng khóc!” Bị bé dưới thân không ngừng vịn vẹo làm cho dục vọng dâng trào, Lang Vương quyết định không đợi nữa, ăn hắn xong, sẽ lại chậm rãi dạy dỗ.

“A... Ngô... Thật lớn... Thật lớn...” Khuôn mặt ửng hồng, vô ý thức rên rỉ dưới thân Lang Vương, Kim Cát mở rộng hai chân, dâng lên chính mình.

“Thực chặt, không hổ là xử nữ!” Vừa lòng với khối thân thể ngây ngô này, hai tròng mắt vàng bạc của Lang Vương phun quang mang mãnh liệt.

4. Chương 4

Còn hơn những nữ tử từng ở trên giường y, tiểu hồ ly này tuy là thân nam nhân, lại vô cùng hấp dẫn, thân thể mềm mại, khi làm tình phát ra mùi thơm lạ lùng, thiên tính dụ dỗ lộ ra không thể nghi ngờ.

Hơn nữa, hắn lại là Hỏa Hồ ngàn năm khó gặp, so với những hồ ly khác mà nói là trân quý vô cùng, lần này là y đã gặp được báu vật rồi!

Cũng không biết làm mấy lần, Kim Cát vốn đã sa vào dục vọng hung mãnh không chịu nổi của Lang Vương, nửa người dưới dường như không còn cảm giác, hắn bắt đầu kháng cự.

“A... Từ bỏ... Thật sự từ bỏ...” Diên cuồng lắc đầu, Kim Cát khàn khàn kêu lên.

Thật là khó chịu...

Eo giống như muốn đứt ra, sau huyết vừa tê vừa trướng, cự vật còn không ngừng thúc vào trong, hắn cảm thấy mình dường như đã chết...

Ai tới cứu hắn? Cứu mạng a!

Hắn thật sự từ bỏ!

“Cưng nói không muốn thì sẽ không muốn? Trước khi bốn vương không nói dừng, cưng phải muốn!” Mắt vàng nhú lại, Lang Vương liếm liếm đầu lưỡi, thực tủy biết vị (đã ăn liền nhớ hương vị, muốn ăn nữa) a.

Rút ra lang căn thật lớn, lật lại thân thể bạch ngọc của hắn, nhanh chóng giữ lấy cái eo nhỏ nhắn của hắn, lần thứ hai tiến vào hắn từ phía sau.

Hậu huyết chặt chẽ, thân thể mềm mại, ánh mắt kiều mỵ, mùi thơm thần bí lạ lùng, làm cho y muốn ngừng mà ngừng không được, y chưa từng phóng dăng như thế, hai tay y ôm chặt Kim Cát, không chịu buông tay.

“Buông... Buông tha ta đi!” Ngay cả khí lực để ngăn đầu cũng không có, Kim Cát thở hổn hển, phát ra thanh âm cầu xin tha thứ.

“Buông tha cưng? Đời này cũng không thể, cưng là của bốn vương, chỉ thuộc về bốn vương!” Hàn quang chợt lóe, Lang Vương há mồm liền cắn lên vai hắn, để lại một dấu răng thật sâu.

“Không... Ta không phải là của ngươi, ta là Hỏa Hồ của Hồ tộc, ta phải trở về!” Ra sức tiến về phía trước.

Hắn phải đi, nhất định phải đi, vì một lần ám sát hắn đã phải trả một cái giá thảm trọng, hắn không nên tới, không nên tới!

“Muốn chạy trốn? Đừng mơ, xem ra nên làm cho cưng một chút ký hiệu, tiểu hồ ly đáng yêu của ta!” Thấy hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, Lang Vương tức giận chớp đôi mi dài.

Vươn tay, một luồng khói đen hiện ra, trở tay liền đặt lên tấm lưng trắng nõn như ngọc của Kim Cát, vừa lòng cười cười.

“A...” Hét lên một tiếng, chỉ cảm thấy phía sau lưng đau đớn, chuyện gì cũng không biết liền ngất đi.

“Tiểu hồ ly, đừng nghĩ trốn, cưng là thuộc về ta...”

Trước khi hôn mê, bên tai hắn không ngừng quanh quẩn thanh âm của Lang Vương, hắn dứt khoát nhắm chặt hai mắt, đóng cửa lục thần, cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không nghĩ.

“Ngươi nói xem sao Vương lại thích một tiểu hài tử chưa dứt sữa như vậy?”

“Đúng vậy, nghe nói đêm qua Vương muốn hắn cả một đêm, nhìn dấu vết trên người hắn, cũng không phải là giả!”

“Hừ, chẳng qua chỉ là một tên dụ dỗ, xem ta đến đuổi hắn đi!”

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nghe được mấy giọng nữ khắc khổ không ngừng bên tai, hắn muốn mở mắt ra, lại ngay cả khí lực giương mắt cũng không có.

“Nếu mấy vị không có chuyện gì, thỉnh đi ra ngoài, Vương đã ra lệnh cho nô tì, không được ầm ĩ làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của công tử.”

“Hừ, đi thì đi, người không cần nói cho Vương, chúng ta đã tới là được.”

Khi nghe đến một giọng nữ hiền lành nói xong, chúng nữ mới không cam lòng biến mất, trước khi đi, tất cả đều trừng mắt hung tợn nhìn Kim Cát đang mê man trên giường.

“Công tử, công tử, tỉnh tỉnh.” Một đôi tay nhỏ bé ôn nhu đẩy đẩy hắn.

Là ai? Tỷ tỷ sao?

Hắn giãy giụa mở hai mắt, lọt vào tầm mắt là một gương mặt xa lạ, là một lang nữ bộ dạng bình thường, người mặc trang phục thị nữ, không khỏi thất vọng nhắm mắt lại.

“Công tử, Vương mệnh nô tì đến hầu hạ người.” Giọng nữ ôn nhu lần thứ hai tới gần.

“Không cần y giả hảo tâm, người đi ra ngoài!” Nghĩ đến hết thấy đêm qua, giận vọt lên đầu, lập tức không cho đối phương một khuôn mặt dễ nhìn.

“Công tử, Vương ra lệnh, nếu người tỉnh, liền tắm rửa thay quần áo cho người, y muốn gặp người.” Thị nữ dịu dàng, không hề giận, vẫn là vẻ mặt ôn nhu.

“Hừ!” hắn trừng mắt liếc thị nữ một cái.

Nếu là hắn có khí lực, khẳng định sẽ đuổi nàng đi, đáng tiếc hiện tại ngay cả khí lực nâng tay hắn cũng không có, uy lực trừng người tự nhiên nhỏ đi rất nhiều.

“Công tử, xem ra Vương thật sự sủng ái người.” Thị nữ liếc cổ hắn một cái, cười lấy ra khăn ướt bắt đầu lau.

“Ta... Ta tự mình làm!”

Chưa từng bị người khác phái ở gần như thế, Kim Cát ngượng ngùng đỏ mặt, nghĩ muốn đưa tay lấy khăn.

“Công tử đừng nhúc nhích, để cho ta làm.”

“Để ta tự mình làm!”

Lôi kéo qua lại, loạn thành một đoàn, không nghĩ tới, thị nữ kéo luôn cái chăn trên người hắn ra, lộ cả lồng ngực che kín vết xanh tím.

Mặt Kim Cát nhanh chóng đỏ lên, hận không thể có cái hầm ngầm để chui vào.

“Các người đang làm gì?” Gầm lên giận giữ, làm hai người đang ngây ra như phỗng tỉnh lại.

5. Chương 5

“Vương.” Thị nữ nhanh chóng quỳ lên mặt đất.

“Người còn đợi ở đây làm gì, còn không đi xuống.” Hai tròng mắt vàng bạc tức giận liếc qua thị nữ một cái, lập tức ánh mắt chuyển lại người Kim Cát.

“Người... Người tới làm gì?” Cái miệng méo máo, Kim Cát hung tợn trừng y, hận không thể cắt thịt của y xuống.

Đêm qua trải qua thảm đau quá mức, hắn từ trước đến nay được sủng lên trời, bây giờ lại chịu nhiều đau khổ, tuy rằng trong khổ có mang thích thú...

Thất lự của hắn, chân của hắn, không có chỗ nào không mỗi!

“Đến xem cưng a, tiểu tù binh, chúng ta sẽ từ từ nói chuyện.” Hắt vạt áo bào, ngồi vào bên giường, vuốt ve lồng ngực trần trụi lộ ra bên ngoài của hắn, cười thực tối.

“Giữa chúng ta không có chuyện gì hay để nói!” Quay đi..., không nhìn y.

“Nói, cưng tên là gì, cưng vì cái gì muốn tới ám sát bổn vương?” Nâng cằm hắn lên, để cho hai tròng mắt đỏ như lửa kia nhìn mình.

“...” Lạnh lùng trừng y, quật cường không chịu mở miệng.

Lang tộc muốn chiến tranh với Hồ tộc, y thân là Lang Vương lại không biết?

Hừ, khẳng định là đang trêu chọc hắn, hắn mới không để cho y làm thế đâu!

“Cưng không nói, đúng không? Bổn vương có biện pháp cho cưng nói ra!” Tinh quang chợt lóe qua đôi mắt vàng, mang theo một tia nghiền ngẫm.

Bàn tay vung lên, thân thể Kim Cát lập tức lộ toàn bộ trong không khí, cảm thụ được không khí lạnh như băng, nhin không được rùng mình một cái.

“Nơi này thật đỏ, nhưng không có súng, xem ra năng lực thích ứng của cưng không tồi.” Kéo cặp đùi thon dài ra, Lang Vương vươn hai ngón tay bắt đầu sờ soạng trong hậu huyết của hắn.

Hắn cắn chặt răng, chết cũng không hé răng, lại nhân biến hóa trong cơ thể mà đỏ mặt, thân thể run không ngừng.

“Là muốn tiếp tục, hay là muốn nói?” Dừng đến đó một chút, ác ý cong ngón tay lên đâm vào.

“A... Nói... Nói cái gì...” Cả cơ thể như cánh cung lên dây dặng thẳng lên, tránh né đầu ngón tay đang không ngừng tàn sát bữa bãi, ngay cả suy nghĩ muốn chết Kim Cát cũng có.

“Nói mục đích cưng ám sát bổn vương, bổn vương cũng không muốn về sau ngủ bên một tiểu thích khách!” Một bàn tay khác cũng không nhân rồi, phủ lên toàn thân hắn.

Lại vì làn da thật đẹp của hắn mà ngạc nhiên, luyến tiếc thu tay, hận không thể mỗi ngày được ôm hắn.

“Ta... Ta gọi là Kim Cát...” Khóc không thành tiếng, trốn lại trốn không thoát, tránh cũng tránh không được, trong lòng không ngừng ủy khuất.

“Ai, Tiểu Cát Cát, cưng lại khóc rồi, thật sự là một tiểu quỷ thích khóc.” Lang Vương hít một tiếng, thu hồi bàn tay tiến vào hậu huyết hắn, liếm đi nước mắt trên khóe mắt hắn.

“Người nghĩ ta muốn khóc à, đều là tại người!”

Thủy triều dục vọng rồi cuộc cũng lui, hắn nuốt nước miếng, nước mắt mông lung, há mồm liền cắn lên cánh tay y.

Đem tất cả tức giận ngày hôm qua phát tiết ra, gắt gao, dùng hết khí lực toàn thân, cho đến khi cảm thấy trong miệng có mùi máu tươi, mới nhả ra.

“Cắn đủ rồi sao?” Lạnh nhạt thu hồi tay, cũng không để ý.

“Người không đau sao?” Hai mắt đỏ rực đầm lệ trừng lớn, Kim Cát tò mò nhìn miệng vết thương do mình gây ra.

Mình dùng lực cũng không nhẹ, chẳng lẽ y không đau sao?

Hay là do da của Lang Vương dày hơn da của người khác, không sợ đau?

“Không đau, cưng cắn tuyệt không đau, cưng thuộc về ta, về sau chỉ cho cắn ta, biết không?” Nâng lên đôi môi đỏ mọng của của hắn, vừa hôn vừa liếm.

“Người...” Trong lòng kêu to biến thái.

Bàn tay Lang Vương vung lên, hắc mang chợt lóe, miệng vết thương huyết nhục mơ hồ lập tức biến mất không thấy.

Lúc này Kim Cát mới nhớ tới, pháp thuật của Lang Vương cao thâm, tiểu thương như vậy căn bản không đáng gì, đáng thương rằng nanh của hắn, bây giờ vẫn còn hơi hơi đau!

6. Chương 6

Ở trên giường nằm một ngày một đêm, Kim Cát mới có thể xuống giường đi được, chưa đi được hai bước đã mệt thở hồng hộc, nằm sấp trên bàn, không ngừng mắng to Lang Vương.

“Sắc lang chết tiệt, hại ta thành như vậy, ta nhất định phải lột da của ngươi, ăn thịt, lấy xương của ngươi đi cho cầu!” Dùng tay phải đầm đầm thắt lưng.

“Tiểu Cát Cát, tinh thần không tồi nha.” Một thân hắc y, Lang Vương vén màn doanh trướng, thần thái sáng lạng nhìn hắn.

Lang Vương tuần mỹ như thần, cổ áo để mở toát ra vẻ khảng khái, tóc đen bung ra, tùy ý rối tung trên bờ vai, bóng loáng như một thác nước, cái mũi cao thẳng, một đôi tuần mâu vàng bạc để lộ ra thần thái khiếp người, dạng ý cười.

Trong mắt Kim Cát lập tức hiện ra một tia quang mang kinh diễm, si ngốc nhìn y, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng.

Ngày hôm qua hỗn loạn không chịu nổi, căn bản không thấy rõ bộ dáng của Lang Vương, hôm nay nhìn kỹ, thật là vô cùng tuần mỹ, so ra không hề kém cõi với đệ nhất mỹ nam tử của Hồ tộc – đại ca hắn.

“Tiểu Cát Cát, nhìn ngây người, thế nào, nhìn có vừa lòng không?” Cổ ý kéo rộng cổ áo ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc màu đồng cổ, Lang Vương ném cho hắn một cái mị nhãn.

“Ta khinh, đừng có bảo ta là Tiểu Cát Cát, khó nghe muốn chết!” Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Kim Cát nhú mày, hừ lạnh một tiếng.

Nhìn xuống, nhất định không thể để cho Lang Vương nhìn ra suy nghĩ thật của mình!

“Làm sao vậy? Ai chọc giận làm cưng không vui?” Cười lớn một tiếng, đi nhanh về phía trước, ôm hắn vào lòng, vô cùng thân thiết vuốt một đầu tóc hồng của hắn.

“Còn không phải là ngươi, đến bây giờ thắt lưng vẫn đau!” Tức giận liếc y một cái, hếch mũi lên.

“Còn không thoải mái sao?” Trong đôi mắt vàng liên tục hiện lên ý cười, bàn tay đưa ra ôm lấy eo hắn.

Thật sự là một tiểu hồ ly mãnh mai a, suy nghĩ vì hạnh phúc về sau, xem ra trước hết phải huấn luyện nhiều!

“Ngươi... Ngươi chừng nào thả ta đi?” Trốn tránh không được, khuôn mặt đỏ ửng của hắn nghiêm lại, gắt gao trừng y.

Phục sức Lang tộc chết tiệt, mặc trường bào bên ngoài, phía dưới ngay cả nội khổ cũng không có, dễ dàng đã bị Lang Vương đắc thủ.

Y... Y đang làm cái gì...

Không cần sờ loạn khắp nơi được không, rất ngứa a...

“Bổn vương đáp ứng thả cưng đi lúc nào?” Nâng cằm hắn lên, nhìn hắn từ trên cao.

“Ngươi... Ngươi có biết ta muốn ám sát ngươi, ngươi không thả ta đi, chẳng lẽ còn muốn ta giết ngươi a?!”

Run rẩy, cảm giác ngón tay trong cơ thể bắt đầu quấy rối, ý thức của hắn dần dần trở nên mơ hồ, hai tròng mắt khép hờ thành một khe hở.

Liếm liếm khóe miệng, đột nhiên hắn cảm giác miệng rất khô...

“Nguyên nhân nào khiến cứng trở thành thích khách, trước khi biết rõ ràng nguyên nhân cứng muốn ám sát bốn vương, cứng cho rằng ta sẽ thả cứng sao?” Cúi đầu trộm hôn lên đôi môi đỏ mọng của hắn một cái, Lang Vương tà tà cười.

Thật sự là phản ứng đáng yêu, tiểu hồ ly rất đơn thuần, không chịu nổi khiêu khích, lập tức đầu hàng.

“Người thật sự không biết sao? Người không phải muốn tấn công Hồ tộc của chúng ta, muốn chiếm lãnh địa của Hồ tộc?” Dù mơ hồ, hắn cũng phát hiện sự tình có chút không hợp.

Cảm giác được cự vật nóng cháy đang đâm vào cái mông của mình, hắn lập tức tỉnh lại, nắm chặt cánh tay của Lang Vương, không chịu thả lỏng thân thể.

“Bốn vương là Lang Vương, chiếm lĩnh Hồ tộc các người làm gì?” Sắc mặt Lang Vương thoáng biến đổi, hỏi lại hắn, vẫn không dừng lại hành động đùa bỡn.

Mùi thơm lạ lùng bay vào mũi, tiểu huyết ẩm áp ứ ứ át mê người ngay trước mặt, nếu không đi vào, thế nào cũng không thể nào nói nổi!

“Ta nào biết... Ta là nghe người trong tộc nói, hơn nữa đại binh của các người tiếp cận, chẳng lẽ còn giả bộ?” Mặt Kim Cát càng ngày càng hồng, tiếng thở dốc cũng càng lúc càng lớn.

Lang căn thật lớn đã muốn chậm rãi tiến vào hậu huyết ứ ứ át, chính là chỉ tiến vào một nửa làm cho hắn không chịu nổi, cơ hồ muốn khóc thành tiếng.

Đừng tiến vào nữa, hắn sắp không được, nóng quá, nóng quá a!

“Cứng nghĩ sai rồi, việc này là bốn vương đến chỗ các người hỏi cưới, cũng không phải đến đánh giặc.” Nhéo lên chóp mũi của hắn một cái.

“A... Hỏi cưới?” Trong lòng không hiểu đau xót, Kim Cát mếu máo, không lên tiếng.

“Đúng vậy, tộc trưởng các người có ý muốn kết thân với bốn vương, đây là thư tộc trưởng các người gửi cho bốn vương.” Thấy vẻ mặt không tin của hắn, Lang Vương lấy từ trong ngực ra một phong thư để vào tay hắn.

Quên mất trong cơ thể còn có cự vật tồn tại, đôi mắt đỏ mở to, nâng tay giật lấy bức thư trong tay Lang Vương, nhanh chóng đọc đi đọc lại hai lần.

“Nói như vậy... Người thật sự đến cầu thân?” Hắn tin.

Lang Vương sẽ thành thân với ai? Nữ tử đẹp nhất Hồ tộc bọn họ chính là nhị tỷ ôn nhu của hắn...

“Đương nhiên là thật, người cho là bốn vương mang nhiều người ngựa như vậy đến để du sơn ngoạn thủy sao?” Nhìn ra lạc tích (lạc lõng và tịch mịch) trong mắt hắn, Lang Vương giả hoạt cười.

“Vậy người muốn thành thân với ai?” Đôi mắt đỏ như lửa mất đi thần thái.

“Bốn vương không quen nữ tử trong Hồ tộc các người, nghĩ trong tộc cứng hắn là quen nhiều Hồ nữ xinh đẹp, muốn giới thiệu cho bốn vương một vị không?”

“Ta...” Mắt hồ bắt đầu ứ ứ át, nước mắt từng giọt từng giọt theo hai má chảy xuống.

Không hiểu, trong lòng hắn rất đau rất xót, hắn cũng không biết vì cái gì...

“Tiểu Cát Cát, khóc cái gì, chẳng lẽ luyện tiếu bốn vương thành thân?” Liếm liếm hai má của hắn, Lang Vương đắc ý không thôi.

Vật nhỏ này khẳng định là trốn không được, vừa nghe thấy y muốn thành thân, đều khóc thành như vậy.

“Quý... Diên mới luyện tiếu!” Thẹn quá thành giận, muốn đẩy Lang Vương ra, lại bị Lang Vương khóa trong lòng, không thể động đậy.

7. Chương 7

“Nghe nói Hồ Vương các người có một nữ nhi là Ngân Hồ, lớn lên kiều mỵ động lòng người, có phải không?” Bàn tay duỗi ra, ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của hắn, đem hắn đề lên dục vọng dựng thẳng đứng của mình, bắt buộc hắn đối mặt với mình.

“Người... Người nghe ai nói?” Thở dốc không ngừng, trong đầu trống rỗng, Kim Cát trừng lớn hai mắt.

Rất tê rất sướng... Sắp đâm thủng hắn rồi, nhưng loại cảm giác sắp thăng thiên này, hắn rất thích...

“Việc này cũng không cần quản, về sau ta liền cưới Ngân Hồ, được không?” Đưa đẩy nhẹ nhàng, đột nhiên rút lang căn về, Lang Vương ngậm vành tai của hắn, chậm rãi hỏi.

“A...” Hắn đã sớm thực tủy biết vị, trong cơ thể cảm thấy hư không, khó kìm lòng được rên rỉ một tiếng.

Hậu huyết co rút kịch liệt, cơ thể tự động tìm kiếm lang căn, nuốt vào, bị lấp đầy sau, hắn mới hít mũi, thở dài thỏa mãn một hơi, làn da trắng như tuyết bày ra quang mang trên châu, sắc sỡ lóa mắt.

“Tiểu Cát Cát, học thực mau, bổn vương rất thích!” Hôn thật mạnh lên đầu vai bóng loáng của hắn một cái.

Mùi thơm lạ lùng lần thứ hai tràn đầy doanh trường, Lang Vương ôm chặt hắn vào ngực, muốn một lần lại một lần, cho đến khi hắn không ngừng cầu xin tha thứ, mới vừa lòng bỏ qua.

“Thật sự là một thân thể dâm đẳng!” Nhìn tiểu huyết phần hồng không ngừng co rút chảy ra chất lỏng màu trắng ngà, dục vọng của y lại bộc phát lần thứ hai.

“Không... Từ bỏ...”

“Cái miệng phía dưới của ngươi hình như không phải không cần, ngậm bổn vương rất chặt!” Luyến tiếc rời đi tiểu huyết ẩm áp, Lang Vương lại đâm lang căn vào lần thứ hai, thật sâu.

“Ồ...” Hậu huyết vừa tê vừa ngứa, hắn liều mạng co rút lại, muốn đẩy cự vật ra, nhưng tác dụng lại hoàn toàn ngược lại.

“Đừng hút, bổn vương sắp bị cưỡng ép bắn, tiểu yêu hồ!” Nguyên bản thầm nghĩ bất động trong cơ thể hắn dội, không nghĩ tới bị hắn kẹp một cái, thiếu chút nữa bắn ra, Lang Vương tức giận thúc hắn một cái.

“Vương, nhị điện hạ tới!”

Đang lúc Lang Vương muốn tiếp tục tiến công, ngoài doanh trường vang lên thanh âm của thị nữ.

“Thực mất hứng, không gặp!” Hai tròng mắt chợt lóe hàn quang, cũng không quay đầu lại quát một tiếng, Lang Vương không giận tự uy.

“Vâng, Vương.” Thị nữ thức thời lui xuống.

Lang Vương cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của Kim Cát, thì thầm tự nói: “Thật muốn đem giấu cưng đi, cưng thật sự là rất ngon!”

“Ừm...” Vô ý thức đáp lại nụ hôn khí phách của y.

“Nhị điện hạ, Vương Thượng nói hiện tại không rảnh gặp ngài.”

“Tránh ra.”

“Nhị điện hạ...”

Ngoài trường vang lên nhiều tiếng bước chân hỗn độn, chân mày Lang Vương cau lại, bàn tay vung lên, sàng đan (khăn trải giường) liền bao chặt lấy Kim Cát, chỉ lộ ra khuôn mặt đỏ hồng của hắn.

“Vương huynh, người cũng thật vội a!” Ý tứ trào phúng mười phần.

Đẩy liêm vào là một gã nam tử, có vài phần tương tự với Lang Vương, chính là tóc tro mắt tro, thiếu phần khí thế uy nghiêm của Lang Vương.

“Hắc Sâm, người càng lúc càng lớn mật, ngay cả doanh trưởng của bốn vương cũng dám xông vào!” Trần trường xuống giường, cầm lấy ngoại bào khoác lên, trong đôi mắt vàng bạc lộ ra tức giận.

Đi về phía trước vài bước, ngăn cản ánh mắt tìm kiếm của Hắc Sâm, Lang Vương lạnh lùng nhìn y.

“Vậy thật sự là phá hỏng hưng trí thật là tốt của Vương huynh, Vương huynh vội vàng ôm mỹ nhân, có từng biết gần đây có không ít huynh đệ đã chết?” Trong phòng tỏa ra mùi tình dục đậm đặc, hơn nữa giường hỗn độn, Hắc Sâm lập tức hiểu mình đã phá hỏng cái gì.

“Bốn vương sớm biết, không cần người phải tới nhắc nhở.”

“Vương huynh biết là tốt rồi, huynh đệ chết đi, tử trạng dị thường, hình như là trúng mị hương của Hồ tộc, làm cho tinh tấn nhân vong.”

“Nga... Việc này không cần người quản, bốn vương sẽ điều tra rõ.” Trong mắt Lang Vương nổi lên hàn ý.

Mấy ngày gần đây, quả thật đã chết không ít huynh đệ, chết rất kỳ quái, toàn bộ đều là lộ thể trần truồng, tứ chi khô héo, máu không còn, giống như trúng phải mị hương của Hồ tộc, bộ dáng bị hút đi nguyên khí.

“Người nói vậy... Hồ tộc chúng ta không biết dùng mị hương giết người lung tung!” Kim Cát dần dần tỉnh táo lại, nghe được bọn họ nói chuyện, cắn răng cố gắng ngồi dậy.

Mị hương của Hồ tộc bọn họ không phải dễ có như vậy, mị hương là đến từ yêu hồ đã hơn ngàn năm trong tộc, Hồ tộc bình thường căn bản không lấy được mị hương, hắc thân là con trai tộc trưởng, đương nhiên hắc thân không biết mình trời sinh liền mang mùi thơm lạ lùng.

“Yêu, nguyên là một tiểu mỹ nhân Hồ tộc, mắt hồng tóc hồng, có một loại phong tình rất khác, khó tránh Vương huynh luyện tiếu buong tay.” Trong đôi mắt tro của Hắc Sâm hiện lên ánh sáng kinh diễm.

“Hắc Sâm, thu hồi ánh mắt của người, hắc thân là thuộc về Lang Vương Hắc Trạch ta.” Mắt lộ ra hung quang, giống như lãnh thổ của mình bị người khác lấn chiếm, Lang Vương để lộ ra rằng nanh sắc bén với huynh đệ của mình.

“Hắc Trạch, ta không phải thuộc về người!” Rốt cuộc đã biết tên của Lang Vương, Kim Cát kêu cực kỳ dễ dàng.

“Ngoan, hiện tại không phải lúc thảo luận cương thuộc về ai, không phải cương mệnh mỗi sao? Nên ngủ một giấc thật ngon đi.” Không nghĩ tranh chấp với hắc thân vào lúc này, bàn tay Hắc Trạch vung lên, hắc mang phủ lên đầu của hắc thân.

Chỉ chốc lát sau, hắc thân đang buồn ngủ liền dần dần tiến vào mộng đẹp...

“Xem ra vương huynh thực thích tiểu mỹ nhân này.” Trên mặt Hắc Sâm hiện lên một nụ cười khó hiểu.

“Hắc Sâm, việc này hình như không liên quan đến người!” Hắc Trạch sờ sờ mái tóc hồng của Kim Cát, cũng không ngẩng đầu lên.

“Nếu có một ngày Vương huynh chơi chán rồi, liền tặng tiểu mỹ nhân này cho ta, nhất định có một loại tư vị khác với mỹ nhân của Hồ tộc nha, ha ha.” Cười to vài tiếng, trong mắt Hắc Sâm tràn đầy dục vọng tham lam, gắt gao nhìn chăm chăm Kim Cát đang ngủ say.

“Tốt lắm, không có việc gì người đi xuống trước đi.” Bàn tay vung lên, Lang Vương xanh mặt hạ lệnh trực khách.

“Ồ...” Giống như nghe được lời nói của Hắc Trạch, Kim Cát không an phận vặn vẹo thân thể.

“Tiểu Cát Cát, đừng sợ, cương thuộc về bốn vương, bốn vương sẽ không tặng cương cho người khác!” Nhẹ nhàng kéo hắc thân vào lòng ngực, yêu thương hôn lên gương mặt của hắc thân, rồi mới ôm hắc thân nằm lên giường.

8. Chương 8

“Ừm...”

Ban đêm, Kim Cát vì buồn tiểu mà tỉnh, đột nhiên phát hiện bên cạnh có thêm một người, bị dọa hoảng sợ, thân thể cứng ngắc, sau một lúc lâu cũng không dám động.

Chờ đến lúc phát hiện người ngủ bên cạnh là Lang Vương, mới nhẹ nhàng thở ra...

Nhìn Lang Vương hai mắt nhắm, phát ra tiếng hít thở đều đều, một ý niệm xuất hiện trong đầu.

Lúc này không trốn thì còn đợi lúc nào?

Hắn cũng không muốn tiếp tục ở đây làm tù binh, dũng mãnh như Lang Vương, chỉ sợ một ngày nào đó hắn sẽ chết trên giường y.

Nâng lên cánh tay Lang đặt trên người mình, nhẹ nhàng di chuyển người ra ngoài, ngay trong nháy mắt tưởng như thành công kia, Lang Vương ngáp một cái, cả thân mình đều đề lên, thiếu chút nữa đề hắn đến tắt thở.

“Này...” Bất đắc dĩ, hắn đẩy mạnh một cái, ý đồ muốn đứng dậy từ dưới thân Lang Vương.

“Bảo ta Trạch, Tiểu Cát Cát.” Vốn không ngủ say, Hắc Trạch trợn to đôi mắt nhìn hắn, tinh quang bắn ra bốn phía.

“Đứng lên, ta muốn đi tiểu.” Trướng thật sự khó chịu, Kim Cát tức giận lấy tay đập đập y.

Xem ra là trốn không được, có chút nản lòng thoái chí.

“Gọi tên ta, ta sẽ cho cưng đứng lên.” Lang Vương lại bắt đầu đùa giỡn vô lại.

“...”

Bị đả bại hoàn toàn, Kim Cát đảo cặp mắt trắng dã, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

“Cái gì? Ta không có nghe thấy.” Chóp mi tà nhìn hắn, cố ý tăng thêm sức nặng của mình.

“Trạch! Mau để cho ta đứng lên!” Nổi giận gầm lên một tiếng, hắn vẫn là thỏa hiệp.

“Tiểu Cát Cát, đừng tức giận, bổn vương đưa cưng đi.” Hắc Trạch đem hắn trở thành trẻ mới sinh, ôm vào lòng, đứng dậy đi ra ngoài.

“Này... Này... Ta cũng không phải mao hài ba tuổi, để ta tự mình làm!” Giãy giụa, Kim Cát tức giận, khuôn mặt đỏ bừng.

“Cưng dám nói cưng không chạy trốn?” Trong mắt lang lộ ra hiểu rõ.

“Ta...” Thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

“Vẫn là nói cưng muốn giải quyết ở trong này sao?” Đảo qua bốn phía.

“Không... Không... Đi ra ngoài vẫn tốt hơn.” Tính hắn thích sạch sẽ, cũng không nghĩ nửa đêm bị mùi lạ làm cho không thể ngủ.

Lang Vương ha ha cười, ôm hắn đi vào một chỗ yên lặng, để hắn lên mặt đất, hắn then thùng xoay người, lại sau một lúc lâu cũng không tiểu được.

“Người... Người có thể không nhìn ta được không?” Cảm giác phía sau có một ánh nhìn nóng bỏng, đang nhìn chăm chú vào mình, hắn khẩn trương vô cùng, không khỏi bắt đầu run rẩy.

“Không tiểu được sao? Muốn bổn vương giúp cưng không?” Bàn tay nóng bỏng bất ngờ đặt lên mông của hắn.

Xúc cảm nhả bóng, làm cho y lưu luyến không tha, cúi đầu liếm lên cổ hắn một cái.

“Không cần! Người đừng lại đây!” Thét chói tai, ôm lấy hạ thân chạy đến sau một cái cây, Kim Cát nhìn có vẻ đã chạy rất xa.

Thật sự là sợ, nếu lại bị tiếp tục làm như vậy, hắc hoài nghi mình rất nhanh sẽ bị tinh tấn nhân vong, chết dưới khổ của Lang Vương...

Kiểu chết này thật sự dọa người, hắc mới không muốn!

“Cùng chạy cái gì? Sợ bồn vương như vậy à?” Thanh âm lộ ra tức giận.

“Ta... Ta...” Áp ứng, Kim Cát không dám nói ra lời trong lòng.

“Ta cái gì mà ta, giải quyết nhanh lên, bồn vương mang cùng đi tắm ôn tuyền (suối nước nóng).” Lang Vương cũng không vội vã tiến lên.

“A? Nơi này có ôn tuyền sao?” Nuốt nuốt nước miếng, tâm động không thôi.

Thân thể rất đau nha, rất muốn tắm nha, chính là mấy ngày nay Lang Vương đều canh giữ bên cạnh, trong mắt luôn tỏa ra kim quang, hắc tự nhiên không dám đưa ra yêu cầu tắm rửa.

“Cùng cho bồn vương sẽ lừa cùng sao? Còn không phải vì thấy thân mình cứng mấy ngày nay làm lưng vất vả quá độ, hắc tâm mang cùng đi, không đi thì thôi!” Sớm nhìn ra khát vọng trong mắt hắc, Hắc Trạch giả hoạt lại cố ý nói như vậy.

Kỳ thật, mấy ngày trước đã muốn dẫn hắc đến, chỉ là...

“Đi, đi, ta đương nhiên muốn đi! Chờ, rất nhanh sẽ xong.” Tâm tình được thả lỏng, vấn đề liền giải quyết rất nhanh.

“Đi thôi, ôn tuyền có hơi xa nơi này một chút, cùng nhắm mắt lại, ta mang cùng bay đi.” Lần thứ hai ôm hắc vào lòng, Lang Vương dùng tay bịt hai mắt hắc lại.

Lỗ tai không ngừng truyền đến tiếng gió vù vù, thời gian chỉ bằng uống một chén trà nhỏ, Lang Vương liền buông tay ra

Đỉnh núi cao, thanh sơn nước biếc, trùng trùng điệp điệp thúy thúy, ngẫu nhiên có chim hót, một hồ nước màu trắng ngà không ngừng bốc khói lên.

“Oa, nơi này thật xinh đẹp!” Kim Cát hét lên một tiếng, kinh hỉ vọt qua.

“Bồn vương biết ngay cùng sẽ thích.” Thấy hắc hưng phấn như thế, đắc ý không thôi, hai tròng mắt của Hắc Trạch nheo lại thành một đường chỉ.

“Người sao lại tìm được nơi này?”

Nhanh chóng nhảy vào trong nước, vui vẻ bơi qua bơi lại, cảm thụ được dòng nước ấm áp lướt qua bên người, hắc sớm quăng ân oán đến chín tầng mây, bày ra khuôn mặt tươi cười nhìn Hắc Trạch đứng bên bờ hồ.

Khuôn mặt Hắc Trạch lập tức đổi màu, chần chờ một chút, nói: “Năm ngày trước, bồn vương phát hiện thi thể một huynh đệ Lang tộc ở trong này, chắc hắc kiểu chết như vậy cùng cũng có thể biết.”

Nguyên nhân chính là như thế, y mới không dám mạo muội đưa hắc đến nơi này.

“Người nói chính là mị hương sao? Ta nghĩ người nghĩ sai rồi, Hồ tộc chúng ta không giết người vô tội lung tung, huống chi mị hương không phải dễ dàng có được như thế...” hắc lắc lắc đầu, vì tộc nhân của mình mà biện giải.

“Bồn vương không biết thật sự có phải do mị hương quá phá không, nhưng huynh đệ Lang tộc đã chết không ít, bồn vương nhất định phải điều tra rõ ràng, làm lễ vật đưa cho những huynh đệ đã chết.” Nắm chặt hai tay, trên mặt Hắc Trạch hiện lên một tia âm u.

9. Chương 9

“Có thể... Có thể là hiểu lầm, người không cần quá thương tâm...” Bị vẻ tối tăm của y cuốn hút, Kim Cát cũng lộ ra thần sắc lo lắng.

Bất tri bất giác, Kim Cát đã bị Hắc Trạch cuốn hút, hần tư tưởng đơn thuần đã bắt đầu vì Hắc Trạch mà đau lòng.

“Có lẽ là hiểu lầm, không nói chuyện này, không phải cứng kêu thất lưng xương sống đau sao? Bốn vương ấn cho cứng là được.” Cởi ngoại sam, Lang Vương lộ ra thân hình tinh trắng, chậm rãi đi vào trong nước.

“...” Nhìn thấy Hắc Trạch đang tiến gần mình từng bước, Kim Cát muốn chạy lại chạy không được, ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Chỗ này đau sao?” Bàn tay xoa nắn phần eo mẫn cảm của hần, hần nhin không được run lên một chút.

“Ừm...”

Không nghĩ tới Lang Vương có kĩ năng mát xa tuyệt hảo như thế, hần vốn khản trương không thôi, chỉ chốc lát sau đã nheo mắt hồ, tựa vào lồng ngực của Hắc Trạch, thoải mái nói lầm bầm.

“Nơi này... Còn có nơi này...” Vô ý thức chỉ huy, hoàn toàn xem nhẹ Lang Vương phía sau.

“Người...” Có chút dở khóc dở cười, Lang Vương vẫn ẩn lên nơi hần chỉ.

Nguyên bản, là suy nghĩ vì tính phúc sau này của mình, mới hạ mình mát xa cho hần, không nghĩ tới đường đường là vua của Lang tộc cư nhiên lại bị coi thành gã sai vặt để sai bảo, thật sự là khóc không ra nước mắt a!

“Ồ...” Thân thể mệt mỏi được giải phóng, Kim Cát thả lỏng cả thể xác và tinh thần cúi đầu, buồn ngủ.

“Tiểu Cát Cát, ta muốn cứng!” Giai nhân trong ngực, dục vọng lại bị nhóm lên, Hắc Trạch cúi đầu ghé vào lỗ tai của hần nói.

“Hừ...” Căn bản không nghe thấy Lang Vương đang nói cái gì, hần vô ý thức cúi đầu thấp xuống.

“Không lên tiếng, coi như cứng đáp ứng rồi, ngày mai cũng không nên trách bốn vương không thương hoa tiếc ngọc.” Liếm liếm môi, một đôi tay tiến vào trong nước.

Tiểu huyết sớm được y làm dịu, dễ dàng tiếp nhận ngón tay y, theo xâm lấn của dị vật, gương cái miệng nhỏ nhắn, mở ra đóng lại, giống như mời gọi y tiến vào.

“Ừm...” Cảm giác được dị vật xâm lấn, hần nhú mảy, thoáng xoay thất lưng, lại làm cho dị vật tiến vào càng sâu.

“Thực ngoan, nào, mở chân ra.” Ở bên tai hần nhẹ nhàng dụ dỗ hần mở thân thể của mình ra, nhất cử nhất động của Hắc Trạch ôn nhu đến cực điểm.

Ôn tuyền không ngừng tản ra nhiệt khí, thân thể Kim Cát dần dần biến thành màu phấn hồng, một cặp đùi thon dài dưới sự dẫn đường của Hắc Trạch, đặt lên lưng của y.

“Thật sự là ngon miệng cực kỳ!” Cúi đầu cắn lên nhũ tiêm anh hồng của hần, không ngừng mút vào, Hắc Trạch si mê không thôi.

Có nước suối làm dịu, huyết khẩu phấn hồng sớm mở ra hoàn toàn vì y, nhìn tiểu huyết thềm đến nhỏ dãi, Lang Vương gầm nhẹ một tiếng, đem lang căn màu đỏ tím đâm vào.

Kim Cát gian nan mở hai mắt, bốn phía trắng xóa, cái gì cũng không thấy rõ.

“A... Chẳng lẽ ta đang nằm mơ sao?” Thì thào tự hỏi.

Như thế nào lại có loại mộng xuân này a?!

Chẳng lẽ ham muốn của hần không thỏa mãn?

Sẽ không a, hần mới bị Lang Vương đặt trên giường làm mấy lần, hần là sẽ không...

“Đúng, cũng đang nằm mơ!” Hắc Trạch buồn cười lên tiếng.

“Thật đáng ghét, đại sắc lang chết tiệt, ngay cả nằm mơ cũng không buông tha ta!” Khuôn mặt nhăn nhó, Kim Cát làm nũng một tiếng, mếu máo.

“Cũng chán ghét bốn vương như vậy sao?” Đôi mày đẹp dễ cau lại, mặt Hắc Trạch đen một nửa.

Nếu hắn dám nói ghét, nếu không cùng hắn đại chiến ba trăm hiệp, y sẽ không kêu Lang Vương!

“Đương nhiên ghét, sắc lang đáng ghét, chỉ cần bị người dè, ta liền không khống chế được thân thể của mình!” Đôi môi đỏ mọng chu lên, vẻ mặt hắn đầy ủy khuất.

Hắn không thích loại cảm giác này, mỗi lần đều cảm thấy mình giống một loại bánh mì lớn, bị đặt ở trên bếp lò chiên giòn, bị chiên qua chiên lại, rất thống khổ!

“Cũng ghét bốn vương? Vậy thích làm loại chuyện này với bốn vương không?” Nghe ra cái gì, Hắc Trạch lộ ra nanh sói sắc bén, ở bên cổ hắn mơn trớn.

Nương theo nước suối ấm áp, y bắt đầu tỉnh tề đưa đẩy, không có rời khỏi, cũng không phải không đưa cả cái vào, mỗi lần đâm vào, liền tê tê, lại lui ra sau một chút.

Loại phương thức lướt qua thế này, lập tức làm mặt Kim Cát đỏ lên, thở dốc không ngừng, khóc không ra nước mắt.

“Rốt cuộc là ghét hay là thích?” Quyết định phải nghe lời nói thật từ trong miệng hắn, Hắc Trạch cố nén dục vọng, không để cho hắn thỏa mãn.

“Không... Không ghét...”

Chân dài khom xuống, rõ ràng ngồi xuống trên lưng Hắc Trạch, hậu huyết liều mạng mút vào lang căn nóng bỏng, trong hai mắt đỏ như lửa của Kim Cát lộ ra dục vọng thiêu đốt.

“Vậy sau này bốn vương muốn, cũng sẽ cho, có đúng không?” Tuyệt tình kéo dài khoảng cách, Hắc Trạch nhìn hắn từ trên cao.

“Ồ...”

Thình lình xảy ra hư không làm cho hắn thống khổ vô cùng, thiếu chút nữa không đứng được, ngã vào trong nước.

“Thật sự là ngốc, đứng đều đứng không vững, còn không mau lại đây.” Hắc Trạch vốn muốn nhân cơ hội huấn phục hắn, lại không nỡ nhẫn tâm, tiến lên kéo hắn vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng bóng loáng của hắn.

“Ta đang nằm mơ đúng không?” Nghiêng đầu, trừng mắt nhìn, Kim Cát nghĩ mình đang ở trong mộng.

Đúng, nhất định là đang nằm mơ, khi nào thì Lang Vương đối xử ôn nhu với hắn như thế?!

“Đúng vậy, cũng chính là đang nằm mơ!” Dọn sạch những hòn đá làm vướng chân mình, Hắc Trạch nghiêng rặng nghiêng lợi trừng hắn.

“A nga... Dù sao cũng đang mơ, ta nghĩ làm cái gì thì làm cái đó!”

Hoan hô một tiếng, chủ động bổ nhào vào lòng Hắc Trạch, vươn bàn tay nhỏ bé, nắm lấy lang căn đã trưởng thành màu đỏ tím, đẩy vào hậu huyết phía sau.

“Người thật sự quá tuyệt vời!”

Gầm nhẹ một tiếng, hai tròng mắt vàng bạc lóe ra quang mang chói mắt, Hắc Trạch đẩy lang căn của mình vào cơ thể hắn lần thứ hai, bắt đầu mạnh mẽ đâm chọc.

10. Chương 10

Kim Cát nghĩ mình nằm mộng, mà còn là một giấc mộng phi thường chân thật, trong mộng hắn gặp Lang Vương mà mình ghét nhất, hơn nữa hắn còn chủ động ôm thắt lưng y, miệng liên tục kêu còn muốn còn muốn...

“Tiểu Cát Cát, đã tỉnh.”

Trên cổ ngựa ngựa, cả người uể oải vô lực làm hắn thủy chung không muốn mở mắt ra, lung tung quơ quào.

“Tiểu Cát Cát, không đứng dậy Bồn vương lại ăn cơm.” Một vật nóng ướt dần tiến đến chạm vào mặt Kim Cát.

“Đừng... Không nên ăn ta... Ăn ta không ngon đâu a!”

Trợn to hai mắt lập tức ngồi bật dậy, cẩn thận đề phòng nhìn vẻ mặt đầy tiểu ý của Lang Vương.

“Thế nào, còn đang tưởng nhớ đêm ở ôn tuyền?” Lang Vương trên mặt cười rất gian trá.

“Nào có! Ta... Ta chỉ là nằm mơ thôi a...” Quan sát bốn phía doang trường, khiến hắn nhớ về sự tình lúc ở đây.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tình cảm mãnh liệt đêm qua lần thứ hai hiện lên trong đầu... Chính mình như thế nào chủ động câu dẫn Lang Vương, như thế nào kiều mị quần quít lấy Lang Vương!

Trời ạ! Để hắn chết đi a!

“Tiểu Cát Cát, Hồ Vương phái sứ giả đến, cũng có muốn gặp không?” Lang Vương lơ đãng thường thức mái tóc hồng của hắn.

“Muốn... Không muốn...” Đầu tiên khuôn mặt hiện lên niềm hưng phấn nhưng rất nhanh liền hạ tầm mắt, biểu tình trên mặt Kim Cát phong phú cực kỳ.

Phụ thân phái ai tới? Phái tới làm gì?

Tới cầu thân hay là tìm hắn?

Hắn thế này làm sao gặp tộc nhân?

Nếu như bị tộc nhân biết mình bị Lang Vương cật kiên mật tĩnh, hắn làm sao có mặt mũi trở về nữa?!

Trong đầu hỗn loạn, hắn liều mạng lắc lắc đầu, cố gắng nghĩ thông suốt.

“Rốt cuộc là muốn hay không muốn?” Bàn tay thô to niết đầu vú phần hồng xinh đẹp phía trước ngực hắn, bỗng nhéo một cái.

“Không gặp!” Hắn cắn chặt răng, hít một hơi thật sâu.

Không mất mặt là tốt rồi, người đến là ai cũng mặc kệ đi.

“Người đâu, nói cho Kim Hồ, bồn vương hiện tại không rảnh gặp hắn.” Vươn tay ôm hắn vào trong lòng.

“Kim Hồ... Ta muốn gặp, ta muốn gặp!” Cố sức cũng giãy không ra, Kim Cát liên tục thở phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Gặp Đại ca, tin tưởng mặc kệ hắn biến thành cái dạng gì, Đại ca cũng không chê cười hắn. Hắn tin tưởng Đại ca sẽ giúp y thoát ly khổ hải! (bể khổ)

“Vừa rồi không phải bảo không gặp sao, bây giờ lại muốn gặp, tiểu lật lọng này, dù sao cũng phải nỗ lực đạt đại giới a?”

“Đại giới... Đại giới là cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trắng bệch, tròng lớn hai mắt.

Sẽ không... không phải lại muốn ‘làm’ chứ?

Sắc lang đáng chết, ít ‘làm’ một lần sẽ chết a?

Thương cảm cái mông hần, đến bây giờ vẫn còn đau nhức đó a!

“Cưng muốn dùng cái miệng nhỏ nhắn phía trên hay phía dưới để hầu hạ bồn vương đây. Nếu bồn vương thư thái, sẽ cho cưng đi gặp Kim Hồ.” Y xoắn lên vạt áo, lộ lộ nam căn to lớn.

“Không... Ta không muốn...” Nuốt nuốt nước miếng, Kim Cát quay đầu tránh né.

Quả nhiên, hần đoán đúng mà, tử sắc lang!

Thô to như vậy, hần làm sao mà nuốt a?

Muốn giết hần cũng không cần dùng biện pháp này chứ?

“Không làm cũng không sao, bồn vương không miễn cưỡng cưng.” Không thèm để ý nhún nhún vai, đôi môi mỏng nhếch lên ý cười tà.

“Hanh!” Kim Cát ngẩng đầu lên, không nhìn tới y.

Còn nói không miễn cưỡng, cái gì cũng đã miễn cưỡng hết rồi, còn ở đó giả bộ thanh cao.

“Kim Hồ gần đây tìm kiếm đệ đệ, mà đệ đệ hần là Hỏa Hồ ngàn năm khó gặp, bộ dáng của cưng chắc giống đệ đệ hần a...” Tựa như có chủ ý bản thân, Lang Vương hơi dừng lại một tí, một đôi lang mâu gắt gao quan sát tiểu hồ ly.

“Ta... Ta thế nào có thể là nhi tử của Hồ Vương, Kim Hồ... Hần có khỏe không?” Kim Cát nhỏ giọng lắp bắp hỏi.

Không thể! Không thể để Lang Vương biết hần là đứa con nhỏ nhất của Hồ Vương. Hảo mất mặt a!

“Cũng không tốt lắm, ta có gặp hần vài lần, tính tình táo bạo, không được như xưa.”

“A...” Kim Cát cúi đầu, rơi vào trầm tư.

Hần thực sự rất muốn gặp ca ca, thế nhưng... Nhưng phải cái giá phải trả thì thật là quá lớn a!

“Quên đi, nhìn cưng muốn gặp hần như vậy, lần này chỉ cần dùng tay là được rồi, cái miệng để lần sau đi.” Nâng cằm hần lên, hôn đôi môi đỏ mọng của hần, Lang Vương nắm bàn tay nhỏ bé để lên lang căn thô lớn của mình.

“...”

Tê nóng từ vật to lớn ấy truyền thẳng lên đại não, làm hần thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất. Cũng may Lang Vương đang ôm hần ở trong lòng, nếu không sẽ rất mất mặt.

“Thế nào, một chuyện nhỏ như vậy cũng làm không được sao. Bồn vương đã cho cưng một cơ hội rồi, không có lần thứ hai đâu” Nhìn ra hần đang do dự trong lòng, Lang Vương liền hạ mệnh được.

“Na... Vậy người đừng nhúc nhích, ta thử xem...” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au, Kim Cát cúi đầu thỏa hiệp.

Dùng tay dù sao cũng tốt hơn dùng miệng đi, hơn nữa cái mông chỗ đáng thẹn ấy vẫn nhức nhối không gì sánh được. Nếu cái thứ to lớn ấy tiến vào lần nữa, chỉ sợ là phải nằm mà gặp ca ca a.

“Hảo. Ta không động. Cưng mau làm đi.” Bị đánh đập ngây ngô làm cho tâm ngứa ngáy, Lang Vương lo lắng thân thể của hần, liền cắn răng nhắm mắt.

“Có thể không biến lớn hơn nữa có được không?” Hần khóc không ra nước mắt, cảm giác được lang căn trong tay cấp tốc biến lớn, mặt hần đều nhanh hồng như mông khi.

11. Chương 11

“Bổn vương trời sinh như thế, làm bao nhiêu nữ tử chết mê chết mệt, chẳng lẽ cũng không thích sao?” Mở đôi mắt tràn đầy dự vọng, ái muội ghé vào lỗ tai hắc thối nhẹ nhàng.

“Phi... Ai thích a?” Mặt đỏ đến không thể đỏ hơn, Kim Cát hận không kiếm được cái động nào để chui vào.

“Không biết tối qua ai quần lấy bổn vương kêu thích a thích a, sớm biết cũng không thích bổn vương đã không cho.” Liếm liếm khóe môi, Lang Vương cười phá lên.

“Dù sao cũng không phải ta!” Đánh chết cũng không thừa nhận, tuy rằng tất cả đều là sự thật.

“Tiểu Cát Cát, chuyên tâm nào, nếu hầu hạ bổn vương không tốt, sẽ có chuyện hay để xem đó nha.” Y thổi thối mũi hắc.

“...” Đảo cặp mắt trắng dã, hắc liếc Lang Vương một cái.

Hắc không phải loại đi hầu hạ người khác, nghĩ đến cuộc sống an nhàn sung sướng trước đây, làm sao chịu nổi cái loại đầy dọa này, không khỏi ủy khuất muốn khóc.

“Không cần nhìn ta như vậy, cẩn thận coi chừng bổn vương ăn cứng.”

Kim Cát không dám lên tiếng nữa, ngốc nghếch chà xát lang căn. Nhưng dù hắc có cố gắng thế nào, lang căn vẫn cương cứng như thiết bồng, một giọt tinh hoa cũng không chịu phun ra.

“Người... Người tốt cùng muốn thế nào mới chịu bắn ra?” Viên mắt đỏ lên, hai tay làm đến phát tê, Kim Cát ngẩng đầu hét vào mặt y.

“Cứng hôn nó một chút thử xem.” Y nâng lang căn tràn đầy vị tanh nồng đưa đến trước mặt hắc, chỉ chỉ.

“Ta...”

“Là cứng đáp ứng rồi, lại muốn nuốt lời sao?” Lang Vương dùng phép khích tướng.

Tiểu hồ ly đơn thuần lập tức mắc bẫy, tức giận la ầm lên.

“Ai nói ta không giữ lời.” Ngửa đầu hôn lang căn một cái.

!

Lang căn lập tức bắn ra chất lỏng màu trắng vắng đầy mặt hắc.

“Người... Người quá đáng!” Tức giận đến toàn thân run rẩy, thở phì phò, hé ra khuôn mặt như hoa, chặt vật không thôi, Kim Cát hận không thể cắn chết y.

“Tốt lắm, tốt lắm, bổn vương mang cứng đi gặp Kim Hồ nha.” Nhặt lên quần áo tán loạn trên đất, cẩn thận lau đi uế vật trên mặt hắc.

Không có biện pháp, y thích đùa giỡn tiểu hồ ly đáng yêu này, như thế nào cũng không kèm được tâm tình mình.

“Người đâu, mang quần áo đến.”

Không quan tâm đến y, Kim Cát ngoan ngoãn để thị nữ thay tân phục.

“Thật sự là xinh đẹp cực kỳ, bổn vương biết màu đỏ hợp với cứng nhất.” Lang Vương xoa cằm, tán thưởng cảnh tượng trước mắt.

Quần áo hoa văn đỏ thắm khoác lên thân thể gầy gầy, phối hợp với mái tóc hồng càng thêm bắt mắt. Lang Vương hết nhìn lại xem, vươn tay nhổ một sợi tóc đen, vụn biến thành đai lưng hắc ngọc. Chặt chẽ quần bên hông càng tôn thêm thắt lưng tinh tế của hắc.

“Đây là cái gì?” Hắc cổ tháo đai lưng nhưng không thành công.

“Đây là bùa hộ mệnh bổn vương đưa cho cứng, chỉ có bổn vương mới tháo được.”

“Ta không phải là thú cứng của người, còn không mau tháo ra?!” Kim Cát hét lớn, trừng mắt liếc y.

Bùa hộ mệnh cái rắm gì, muốn đem hấn đăng kí chủ quyền như thú nuôi, hấn không cần cái quỉ này!

“Ngoan, không cần tranh cãi, phải biết rằng Lang tộc không đơn giản như cứng ngắc. Có bùa hộ mệnh không ai dám động vào cứng.” Vô cùng thân thiết sờ sờ bên hông, lang mâu lộ ra một cổ hàn quang.

“Nếu Lang tộc như người nói, như thế nào lại có kẻ ở địa bàn của người giương oai?” Kim Cát không rõ liền hỏi.

“Lang tộc vương là dựa vào thực lực của mình mà tranh đoạt, ta không muốn nhìn cứng gặp chuyện ngoài ý muốn, hiểu chưa?” Nhìn ánh mắt xinh đẹp của tiểu hồ ly, Lang Vương đột nhiên có chút đau lòng.

Tiểu hồ ly đơn thuần như vậy, chỉ có Hồ tộc mới có, đối với Lang tộc tranh đấu từng giây từng khắc này, y không tin Hắc Sâm không có tâm tư đoạt vị.

“Hiểu được ...” Như hiểu ra chuyện gì, Kim Cát nhu thuận gật gật đầu.

Cái tên kêu Hắc Sâm chắc chắn không phải là người tốt, ánh mắt nhìn hấn luôn là lạ.

“Tốt lắm, đừng để Kim Hồ chờ lâu, đi thôi.” Vô cùng thân thiết cầm tay hấn cùng đi.

“Lang Vương, như thế này... Có thể để ta nói chuyện với Kim Hồ một mình hay không?” Hấn đứng yên tại chỗ, không có bước lên.

“Gọi ta là Trạch.” Lang Vương ngừng cước bộ.

“Gì?” Mắt trừng khẩu ngọc.

“Bốn vương tên là Hắc Trạch, không lẽ đến bây giờ cứng cũng không biết bốn vương tên gì?” Đầu hàng với sự trì hoãn của hấn, Lang Vương quay đầu lại nhìn hấn.

“Nga... Trạch.” Nếu không phải y nhắc nhở, hấn thật đúng là không nhớ rõ y gọi cái gì.

“Một mình gặp mặt cũng không phải việc gì khó, chỉ cần cứng ngoan ngoan nghe lời là được.” Nhu nhu mái tóc hồng, Lang Vương nở nụ cười.

“Ân, ta nhất định ngoan ngoan nghe lời.” Gật gật đầu.

Hấn quyết định không bỏ qua cơ hội quý giá này, dù sao chỉ dựa vào chính mình là không thể đào tẩu

Lang Vương mang theo hấn đi vào một doanh trường khác, vừa vào cửa, liền nhìn thấy đại ca, kích động đến phát run, thiếu chút nữa lộ bí mật.

“Như thế nào? Cứng biết hấn?” Lang Vương nhìn mắt Kim Hồ, quay lại nhìn chăm chăm Kim Cát.

“Không... Không biết, ta bắt quả chỉ là một tiểu hồ trong Hồ tộc, như thế nào biết Kim Hồ cao cao tại thượng chứ.” Hấn nhanh chóng lắc đầu phủ nhận.

“Vậy tại sao cứng muốn một mình gặp hấn?”

“Ở trong tộc thường xuyên nghe người ta nói tới hấn, lần này hấn đến đây, từ lâu ngưỡng mộ đại danh hấn, ta dĩ nhiên là muốn cùng hấn tâm sự.” Cười hai tiếng, hấn không dám ngẩng đầu, sợ chính mình lộ ra sơ hở.

“Nga, là như vậy sao?” Lang Vương vẻ mặt không tin.

“Đương nhiên là như thế rồi, mau vào đi thôi, đừng để hấn chờ lâu.” Bỏ tay ra khỏi Lang Vương, Kim Cát vọt vào doanh trường, nhìn Kim Hồ, giật giật môi, nhưng không có phát ra âm thanh.

Kim Hồ ngồi lâu đã cạn kiệt lòng kiên nhẫn, đang muốn đứng dậy rời đi thì thấy hai người bọn họ tiến vào, lại nhìn đến Kim Cát đi đến, trong nháy mắt liền ngây dại.

“Kim Hồ, vị này là thị sủng ta vừa thu lưu, cũng là Hồ tộc, ta mang hấn đến gặp người.” Sớm biết rõ tất cả, Lang Vương duỗi bàn tay to, đem hấn ôm vào trong lòng, vô cùng thân thiết cạ cạ cổ hấn.

12. Chương 12

“Buông, ta không phải thị sủng của người!” Ra sức giãy giụa, Kim Cát không dám nhìn tới mặt đại ca.

“Đã là người của bốn vương, còn nói cái gì?” Kéo cổ áo hắt xuống, lộ ra hôn ngân xanh tím dày đặc ở vai, Lang Vương vươn đầu lưỡi liếm liếm.

“Người... Ô...” Không còn mặt mũi nào nữa nhìn người nhà, giãy giụa không được, Kim Cát nhỏ giọng nước nở đứng lên.

Làm sao bây giờ? Bị đại ca thấy được, thật chết người!

“Lang Vương, không biết người thu được thị sủng này ở nơi nào?”

Kim Hồ nghiêm mặt, âm u trừng mắt Lang Vương.

Xưa nay hắn rất bình tĩnh, biết giờ phút này không phải thời điểm nhận người thân, sáng suốt thu hồi ánh mắt hoảng hốt.

“Nga... Xem ra Kim Hồ đối thị sủng của bốn vương rất hứng thú? Các người là không phải đã biết nhau sao?” Nâng lên hai tròng mắt hẹp dài, Lang Vương đem lực chú ý tập trung ở Kim Hồ.

“Không... Chúng ta không biết...” Kim Cát thở hào hển, giành trước phủ nhận.

“Là thật sao? Kim Hồ người không phải có đệ đệ là Hỏa Hồ sao? Người xem bộ dáng của hắn, giống đệ đệ người không?” Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn khóc không ra nước mắt của Kim Cát, chuyển tới trước mặt Kim Hồ.

Kim Cát liều mạng chớp mắt ra hiệu cho Kim Hồ, hy vọng Kim Hồ hiểu được ý tứ của hắn, không được nhận nhau lúc này.

“Lang Vương, đệ đệ của ta đang hảo hảo ở Hồ tộc, lần này tới là đàm cầu thân, thỉnh không cần kéo người khác vào.” Nhìn ra Kim Cát xấu hổ, Kim Hồ nghiêm mặt giả vờ như không quen hắn.

“Cầu thân a, bốn vương cũng đang có ý này, không biết Hồ tộc các người tính đem ai gả đây?” Cười lớn một tiếng, ôm Kim Cát giãy giụa không ngớt, ngồi xuống vương tọa, nhìn Kim Hồ đang tỏ vẻ bình tĩnh.

“Tộc của ta mỹ nữ rất nhiều, không biết Lang Vương có vừa ý ai không?” Kim Hồ trong lòng suy đoán Kim Cát như thế nào bị Lang Vương bắt.

“Hồ tộc các người thật là không hề thiếu mỹ nhân, như bé cưng bên cạnh bốn vương này có thể nói là khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc mỹ nhân a!”

Nghe nói như thế, mặt Kim Cát không khỏi đỏ bừng, chưa từng có người nào khen ngợi hắn như thế ...

“Tiểu Cát Cát, bốn vương khen cưng, đỏ mặt cái gì?” Dem mặt hắn kéo qua nhân cơ hội hôn hôn.

“Tránh ra đi, ta cũng không có đẹp như vậy...” Đẩy đẩy lang thủ, Kim Cát càng thêm ngượng ngùng.

“Khụ, khụ, Lang Vương, chúng ta đang nói chính sự.” Kim Hồ hợp thời nói sang chuyện khác.

“Chúng ta đang nói chuyện chính sự, bốn vương thật là vừa ý một Hồ tộc mỹ nhân, chính là không biết người nọ nguyện ý không?” Khi nói chuyện, một đôi lang mục gắt gao nhìn Kim Cát, đáng tiếc hắn một lòng muốn chạy trốn nên không thấy.

“Người... Người sẽ không thật muốn thú... Ngân Hồ đi?” Kim Cát hoàn toàn cứng ngắc, ý xấu hổ đều quăng sau đầu.

Nhớ tới đối thoại lần trước, trong lòng hắn không khỏi phiền muộn...

Lang Vương sẽ không thật sự muốn kết hôn tỷ tỷ đi!

Trong lòng ề ề ... Tại sao có thể như vậy?!

“Lang Vương đến tốt cùng nhìn trúng vị nào? Thỉnh minh kì (nói rõ)!” Kim Hồ có chút không kiên nhẫn.

“Người không phải có đệ đệ là Hỏa Hồ sao? Bồn vương muốn hấn!” Tà tà nhếch khóe môi, nói ra ý định từ sớm.

“A...” Kim Cát choáng váng.

Hỏa Hồ không phải là hấn sao? Ý tứ của y là muốn thú hấn?

Vui sướng không rõ lí do dấy lên trong tim, hận ý hết thấy biến mất không thấy.

Giờ phút này, trong mắt hấn tất cả đều là hình ảnh Lang Vương tuần mỹ vô song.

“Này... Này chỉ sợ không ổn đi...” Kim Hồ cũng thất thần.

“Có gì không ổn? Dù sao lần cầu thân này, bồn vương không quan tâm chuyện hấn là nam hay nữ, chỉ cần bồn vương thích là được.” Thừa dịp Kim Cát không có phản ứng, một đôi bàn tay to xuyên qua vạt áo, sờ sờ cặp đùi bóng loáng.

“Nhưng là...”

“Như thế nào? Hồ Vương không muốn cầu thân cùng bồn vương?” Kim ngân quang đồng thời thoáng hiện, Lang Vương không giận mà uy.

“Không... Không phải...” Kim Hồ lắp bắp không biết nói cái gì cho phải.

Hồ Vương muốn gả Hồ nữ, không nghĩ tới Lang Vương lại muốn Kim Cát, cái này thật phiền toái!

“Một khi đã như vậy, người trở về đi, bảo Hồ Vương chuẩn bị, bảy ngày sau, bồn vương tới cửa cưới Hỏa Hồ.” Ngón tay cảm thụ được tiểu huyết ẩm ướt, khiến tình dục quay cuồng, Lang Vương há mồm liên cắn trên cổ Kim Cát, mút mút vào.

“Đau a...” Khóe mắt chảy xuống nước mắt trong suốt.

“Lang Vương nếu muốn kết hôn đệ đệ, thử hỏi đem thị sủng kia đặt ở vị trí nào?” Bất mãn Lang Vương khi dễ Kim Cát, Kim Hồ phẫn nộ chỉ vào Kim Cát vẻ mặt đỏ bừng.

“Kim Hồ, không cần người quản.” Nheo lại lang mục, Lang Vương có chút giận.

“Nếu Lang Vương không phải thiệt tình thích hấn, vậy thả hấn đi đi.”

“Người như thế nào biết bồn vương không phải thiệt tình thích hấn?” Lang Vương hỏi lại.

Chẳng lẽ tâm ý chiếm hữu của y chưa đủ cường hay sao?

Sao hấn còn cố tỏ vẻ không hiểu?

Mặc kệ bé trong lòng là Hỏa Hồ cũng được, là con của Hồ Vương cũng không không sao. Y đã quyết định, sẽ không để ai cướp hấn!

“Từ lúc vào cửa đến giờ, hấn luôn kháng cự không muốn người đụng vào, không lẽ Lang Vương không biết?”

“Hấn bắt quá là giận đối bồn vương, nghe bồn vương muốn kết hôn nên dỗi, ghen thôi.”

“Không... Ta không...” Suy yếu giây giũa, lại dỗi lấy liên tiếp bị hôn không ngừng.

“Cùng nói lại lần nữa xem, không có ghen sao?” Hồi lâu, mới buông hấn ra.

13. Chương 13

Lang Vương giả hoạt cười, cúi đầu ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng nói: “Nếu cũng dám phủ nhận, ta lập tức ăn cứng trước mặt hấn!”

“Ồ...” Kim Cát ngây dại trừng lớn mắt.

“Nhìn thấy không, hần thừa nhận, người sẽ không xen vào việc của người khác nữa chứ.” Đắc ý sờ sờ đầu Kim Cát, hướng Kim Hồ thị uy xác định quyền sở hữu.

“Lang Vương...” Kim Hồ còn muốn nói cái gì, lại bị Lang Vương ngăn trở.

“Đủ, bốn vương cũng mệt mỏi, người đâu, mang Kim Hồ đi xuống nghỉ ngơi.” Tình dục sớm bùng bùng phần chân, Lang Vương nhú mày hạ lệnh trục khách.

Kim Hồ nhìn thoáng qua Lang Vương, lại nhìn bốn phía đầy Lang tộc thị vệ, tay nắm chặt quyền nhưng hạ xuống, tạm thời phải gác lại chuyện giải cứu Kim Cát, cần rằng đi ra ngoài.

“Người không phải đáp ứng cho ta gặp hần một mình sao?” Kim Cát run run cầm lấy trường bào Lang Vương, lớn tiếng chất vấn sợ mất đi cơ hội duy nhất này.

“Bốn vương đáp ứng cho cùng một mình gặp hần với điều kiện là cùng ngoan ngoãn nghe lời không phải sao? Từ này đến giờ, biểu hiện của cùng làm cho bốn vương một chút cũng không vừa lòng!”

Cởi bỏ đai lưng hắc ngọc, xả xuống Hỏa Hồng ngoại bào, lộ ra tuyết trắng da thịt, Lang Vương si mê không thôi.

“Nhưng là... Nhưng là...” Kim Cát cứng họng.

Phát hiện mình không có thốn lỗ (lông mu), Kim Cát xấu hổ che lung tung, lại cái gì cũng che không được, ngược lại tăng thêm một phần tình thú.

“Che cái gì? Mặc kệ thế nào, toàn thân cùng có chỗ nào bốn vương chưa xem.” Buồn cười đem hai tay của hần kéo đến bên cổ, lang căn nóng cháy lại lần nữa chà sát đỉnh vú.

“Ô... Ô... Ta muốn gặp Kim Hồ...” Điên cuồng phe phẩy đầu, dưới thân cự vật nóng như lửa làm cho hần vừa thích vừa sợ.

“Câm miệng, trong đầu cùng chỉ có thể nghĩ bốn vương, có nghe hay không?!”

Đã sớm đối Kim Hồ canh cánh khôn nguôi, y không cho phép trong lòng tiểu hồ ly còn có nam nhân nào khác tồn tại, cho dù là ca ca cũng không được!

“Ô... Ca...” Hần không muốn ở nơi này, đáng sợ a.

“Khóc cái gì? Không thích bốn vương như vậy sao?” Bài khai cặp mộng phần nộn, đem lang căn hung hăng đâm vào, bích tràng quen thuộc nhanh co rút lại làm cho Lang Vương thiếu chút nữa phun ra.

“A...” Hét lên một tiếng, mười ngón gắt gao trao vai Lang Vương.

“Trao nhẹ, phía sau lưng bốn vương tất cả đều là kiệt tác của cùng.” Lang Vương vừa tức giận vừa buồn cười.

Tiểu hồ ly này thật mỹ vị, nhưng là mỗi khi kích tình, luôn thích lưu chút trao ấn đồ tươi sau lưng y...

“Còn... Còn không phải do người, nếu không ta đâu trao người!” Tiểu huyết ẩm ướt đã quen với cự vật tự động co rút lại, liều mạng mút cự vật.

Khi nằm dưới thân Lang Vương, hần cảm thấy mình không còn là mình nữa ...

Chỉ cần làm loại sự tình này, thắt lưng cũng không mỏi, chân cũng không đau, đầu óc cũng mơ màng, càng lúc muốn càng nhiều!

“Ta phát hiện phương diện này của cùng là thiên phú, cùng có muốn cảm tạ bốn vương dạy người nhiều như vậy không?” Lang Vương cầm lấy tóc đen dài của mình khiêu khích hai đầu vú hồng.

“Quý... Quý mới cảm tạ người...” Thở hào hển, đầu óc Kim Cát đều không thể đối phó với lang căn không ngừng trưởng đại trong cơ thể.

“Không cần chối, tiểu yêu hồ cùng luôn làm bốn vương bùng nổ a.” Ghé vào lỗ tai hần phun lên nhiệt khí, trong mắt Lang Vương tràn đầy dục vọng.

“Ta nào có làm được như vậy? Người có nhiều thị sủng như vậy, tùy tiện kiếm một người đều hơn ta.” Nhờ năng lực học tập siêu cường, hắn đã tìm được cảm giác lúc hoan ái, cũng nói ra ý nghĩ của chính mình.

Trong đầu đột nhiên hiện ra lần ám sát ấy, thân ảnh nữ tử nằm dưới Lang Vương, không khỏi đau xót trong lòng, hét vào mặt y.

Tên tử sắc lang này, ngày nào đó tinh tấn nhân vong mới tốt!

Không phải, là tinh tấn lang vong!

“Bổn vương đã sớm đem thị sủng đuổi đi, hiện tại bổn vương chỉ có một mình cưng thôi, bởi vậy cưng phải tận lực thỏa mãn bổn vương nga.”

“Thực... Thật vậy chẳng?” Trong lòng vui vẻ, trong cơ thể một trận kịch liệt co rút lại.

“Cưng cho rằng bổn vương lừa cưng sao?” Đối với nghi ngờ của hắn thoáng có chút bức mình, Lang Vương cau mày, trong cơ thể hắn rút ra.

Ba

Lang căn to lớn màu đỏ tím còn đầm tinh nóng, lại tản mùi thơm lạ lùng đặc trưng của Hồ tộc.

“Người... Người đừng đi a!” Trơ mắt nhìn lang căn ly khai, Kim Cát nóng nảy.

“Bổn vương không đi, chính là bổn vương không muốn làm.” Không thêm để ý nữa người dưới loa lồ, Lang Vương kiêu ngạo đứng dậy.

“Người nơi này còn cứng như vậy, làm sao không muốn làm?” Chỉ vào lang căn cao ngẩng, Kim Cát đỏ mắt, chân nhuyễn cơ hồ đứng không được.

Này rõ ràng là khi dễ hắn mà? Rõ ràng là y khơi mào, hiện tại lại không làm!

“Cưng không phải không tình nguyện sao? Bổn vương vì cưng đem thị sủng đều đuổi đi, cưng còn không vừa lòng, vậy bổn vương cũng buông tha cưng đi.”

“A... Buông tha cho ta... Không cần ta ...” Hai mắt đỏ rực nhất thời mất đi thần thái.

Đúng là hắn rất muốn rời đi nơi này, nhưng hiện tại thật sự nghe được Lang Vương không cần hắn, vì sao cái mũi ề ẩm, muốn khóc quá.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn thích Lang Vương sao?

“Tiểu Cát Cát, bị dọa rồi sao, bổn vương cảnh cáo cưng, bổn vương yêu cưng yêu chết đi được, vĩnh viễn cũng không sẽ thả cưng đi đâu!” Đau lòng nhìn hắn thất thần, Lang Vương nhanh tiến đến đem hắn ôm vào trong lòng.

“Người... Người không phải không cần ta nữa chứ?” Trùng lớn hai mắt, Kim Cát run run.

“Xem kìa, chỉ dọa cưng chút xíu mà khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng thành như vậy, đau lòng chết bổn vương.” Nâng mặt hắn lên, hết hôn lại ôm.

“...”

“Tâm bổn vương sớm đã là tù binh của cưng, ngay cả ‘tiểu đệ đệ’ của bổn vương cũng bị cưng bắt đi rồi, cưng cho rằng bổn vương sẽ thả cưng sao?”

“Tiểu đệ đệ của người? Ta không bắt gã a!” Kim Cát quay trái quay phải tìm kiếm.

“Đó không phải ‘tiểu đệ đệ’ của ta, hắn hưởng hoan lạc trong tiểu huyết của cưng đấy, thật là mê người a.” Cười gian, tách hai chân thon dài, vỗ vỗ cái mông, đem lang căn đâm vào.

“Người... Người này tử sắc lang!” Khẽ kêu một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cũng cuối cùng hiểu được ý tứ của y.

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng thân thể vẫn là tự động thuận theo, đôi chân thon dài thuận thể quần lấy thắt lưng Lang Vương.

“Bổn vương cũng chỉ đối với cưng nổi sắc, Tiểu Cát Cát, thích bổn vương không?” Kích thích quá lớn, Lang Vương vì tiểu hồ ly dùng hết khí lực.

“Hừ...” Giật giật mũi thở, xoay qua, then thùng không trả lời y.

“Không nói lời tức là thừa nhận, bổn vương biết Tiểu Cát Cát cũng thích bổn vương a.”

“Người... Người đậm nhẹ...”

Trong doanh trường tràn đầy xuân sắc, làm người ta miệng khô lưỡi nóng, vang vọng tiếng rên rỉ liên tiếp, bọn thị vệ ngoài thủ trưởng tất cả đều mặt đỏ tim đập, trong đầu hiện lên hết hình ảnh này đến hình ảnh khác.

14. Chương 14

“Vương, không tốt, không tốt.”

Mây mưa vừa xong, Hắc Trạch nằm ở tháp thượng nhẹ nhàng vỗ về Kim Cát, thường thường liếm hai má phần hồng, lại bị thị vệ ngoài doanh trường cắt ngang.

“La lối như vậy ra thể thống gì?” Lang Vương nhíu mày ngồi dậy.

“Vương, Kim Hồ... Kim Hồ cùng Nhị điện hạ đánh nhau!”

“Nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lang Vương đứng lên, sắc mặt âm trầm.

“Trong tộc lại có một gã huynh đệ bị giết, mới vừa rồi Nhị điện hạ xem xét tử nhân, tử trạng cũng giống những lần trước, nhưng trong tay hắn có nắm một lọn tóc màu vàng, Nhị điện hạ nói trong tộc ta cũng không có Lang tóc vàng, chỉ có Kim Hồ vừa tới tóc vàng thôi. Liền mang theo thi thể đi tìm Kim Hồ lý luận, Kim Hồ thề thốt phủ nhận, nhị vị một lời không hợp, liền động thủ.”

“Thật vô phép, Kim Hồ là khách nhân, cho dù có hiềm nghi, cũng không thể vũ lực!” Lang mâu nhíu lại, hàn quang bắn ra bốn phía.

Hắc Sâm không đem y để vào mắt, cứ nhiên không cùng y thương lượng, liền động thủ.

“Vương, ngài mau đi đi, bọn họ sắp đánh sập doanh trường, đã có vài huynh đệ bị thương.”

“Người trước đi xuống, bổn vương sẽ tự xử lý.” Nhìn thoáng qua Kim Cát ngủ say, Hắc Trạch ánh mắt ôn nhu hẳn lên.

Không biết tiểu đũa ngọc này nếu biết được Kim Hồ xảy ra chuyện, sẽ có phản ứng gì, phỏng chừng gấp đến giờ chân đi

Nghĩ đến Kim Cát để ý ca ca hắn như thế, trong lòng y ê ẩm, tuy rằng biết rõ Kim Hồ là ca ca hắn, nhưng vẫn là phi thường để ý...

Trong lòng Kim Cát chỉ có thể có y, không thể có những người khác!

“Tiểu Cát Cát, bổn vương phải rời khỏi trong chốc lát, cưng tỉnh rồi cũng không nên chạy loạn nga.” Lần nữa đem hồng bào cùng hắc ngọc đai lưng mặc lại chỉnh tề cho hắn, Hắc Trạch mới xoay người ra ngoài.

Kim Cát nằm mơ gặp ác mộng, trong mộng ca ca Kim Hồ bị trọng thương, hấp hối, nhưng bất luận hắn kêu như thế nào, Kim Hồ cũng không để ý đến hắn.

“Ca...” Hét lên một tiếng, đầu đầy mồ hôi theo trong mộng bừng tỉnh lại đây.

Nâng tay lau đi mồ hôi trên trán, trong lòng kêu gào may mắn vừa rồi là nằm mơ...

“Di... Hắc Trạch đi đâu vậy?” Sau một lúc lâu, hắn mới phát hiện chỉ có mình trong doanh trường, Lang Vương sớm không thấy bóng dáng.

Xác định Hắc Trạch không ở bên người, hắn đứng lên, xoa xoa thắt lưng mỗi nhừ, đi ra ngoài.

“Kim Cát điện hạ, Lang Vương có lệnh, ngài không thể đi ra ngoài.” Lang tộc thị vệ ngăn cản hắn.

“Hắc Trạch đến đi đâu vậy?” Nghịch nghịch tóc.

Không có Lang Vương bên cạnh, cảm thấy giống như thiếu cái gì.

Kia ấm áp ôm ấp, hắn vẫn tưởng niệm, so với trước kia một mình ngủ trên giường đá lạnh như băng, hắn vẫn thích nằm trong lòng Lang Vương hơn a!

“Vương đang xử lý chuyện Kim Hồ, thỉnh ngài hồi trưởng chờ.”

“Cái gì? Xử lý chuyện Kim Hồ? Kim Hồ có chuyện gì?” Vừa nghe sự tình liên quan đến đại ca, Kim Cát lập tức thay đổi sắc mặt, cầm lấy cánh tay Lang tộc thị vệ, lớn tiếng chất vấn.

“Ta...” Ý thức được chính mình lỡ miệng, thị vệ cúi đầu không nói, vụt chạy đi.

“Người nói mau a, nói mau a!” Liều mạng bắt lấy thị vệ, Kim Cát gấp đến phát điên.

Đó là đại ca duy nhất của hắn a, ai dám làm đau đại ca hắn, mặc kệ đại ca hắn có làm cái gì sai, hắn đều tình nguyện xử lý thay, hắn không thể để đại ca hắn gặp chuyện gì!

“Tiểu Cát Cát, còn không buông hắn ra.” Lang Vương xuất hiện, làm cho thị vệ nhẹ nhàng thả ra.

Hắc quang chợt lóe, Lang Vương đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, một đôi mắt hồng huyết đầu hung tợn nhìn chăm chăm tay Kim Cát, giống như muốn ăn thịt người.

“Hắc Trạch, mau nói cho ta biết, ca ca rốt cuộc gặp chuyện gì?” Buông ra thị vệ, bỏ nhào vào lòng Lang Vương, trong đôi mắt hồng huyết đầu hung tràn đầy lo lắng.

“Ca ca? Cũng không phải nói không biết Kim Hồ sao? Hiện tại như thế nào lại thành ca ca?” Ôm hắn trở lại trong doanh trướng, không hy vọng bất luận kẻ nào nhìn đến hắn, Lang Vương có tính sở hữu vô cùng mãnh liệt.

“Ta... Ta...” Áp ứng, dúi đầu vào lòng Hắc Trạch.

Được rồi, là chính mình nói lỡ miệng...

“Tốt lắm, đứng dậy nào, cũng hiện tại thừa nhận là đệ đệ của Kim Hồ... Là nương tử của ta?” Sợ hắn buồn, y nâng lên đầu của hắn, gõ một cái.

“Người... Người như thế nào biết ta là đệ đệ Kim Hồ?” Ánh mắt đảo lung tung, chính là không dám nhìn Hắc Trạch, then thưng đến độ hắn hận không thể tìm cái địa động tiến vào.

Tân nương tử

Xưng hô như vậy xấu hổ muốn chết. Trước kia thâm nghĩ sau này khi thành niên cưới một tiểu hồ ly nhu mì rồi sống đến bạc đầu giai lão, không nghĩ tới hiện tại chính hắn trở thành tân nương tử của người khác...

Xem bộ dáng y, giống như tuyệt không giết mình, chẳng lẽ y sớm có dự mưu?

“Hồ tộc vừa mất tích một Hỏa Hồ? Hơn nữa cũng tự giới thiệu, đem tên của ngươi đi tra xét một chút, đương nhiên sẽ biết.” Lang Vương bày ra vẻ mặt đương nhiên.

“Ách... Đừng nói này, ca ca rốt cuộc thế nào?” Một lòng nhớ an nguy Kim Hồ, Kim Cát ngăn đề tài kia.

“Trong tộc có một người vừa chết, trong tay cầm tóc Hồ ly vàng kim. Hiện tại Kim Hồ là nghi phạm lớn nhất. Ta đã giam lỏng hắn rồi.” Nói đến việc này, Lang Vương vẻ mặt ngưng trọng.

“Cái gì? Người đem ca ca ta giam lỏng? Ca ca ta không có giết ai đâu, sẽ không!” Kích động lắc lắc đầu, Kim Cát vẻ mặt không tin.

“Ta biết, ta biết, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, mấy ngày trước lại có rất nhiều huynh đệ chết như vậy, nếu là không đem hắn giam lỏng, chỉ sợ sẽ khiến cho nhiều người tức giận, đến lúc đó chỉ sợ không phải chỉ giam lỏng đơn giản như vậy.” Trấn an sờ sờ đầu của hắn, Lang Vương nói ra sự tình bất đắc dĩ.

“Ca ca ta khẳng định là bị oan uổng, người nhất định phải điều tra rõ!” Cầm lấy y bào y, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.

15. Chương 15

Chuyện này rất khả nghi, cũng yên tâm, hẳn là đại cứu tử (anh vợ) tương lai của ta, việc này tự ta điều tra.” Vì cái gì mấy huynh đệ chết lúc trước trên người đều không có cầm tóc vàng mà cổ tình nhắm ngay Kim Hồ vừa đến lại có. Hơn nữa việc này xác thực có điểm kỳ quái.

“Ai... Ai là đại cứu tử của người.” Đỏ mặt, Kim Cát ngượng ngùng xoay người qua.

“Cũng là tân nương tử của ta, ca ca cũng còn không phải là đại cứu tử của ta sao? Chẳng lẽ nói cũng còn ngại vì phu không đủ cố gắng, nghĩ muốn vứt bỏ vì phu sao?” Nhíu mày, Lang Vương lại khôi phục vẻ mặt cười xấu xa.

“Tử sắc lang, đầu óc toàn là sắc dục, còn không mau nghĩ biện pháp cứu ca ca ta!” Trong lòng Kim Cát tràn đầy vui sướng, tất cả đều biểu hiện ở trên mặt.

“Như vậy đi, ta trước mang cung đi gặp Kim Hồ, hai người là huynh đệ, nói chuyện cũng dễ hơn.” Nhớ tới mới vừa rồi Kim Hồ ánh mắt phần nộ, Lang Vương lắc lắc đầu.

“Tốt, tốt, ca ca sủng ta nhất, cái gì đều nghe ta.” Vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, ngẩng đầu ở trên mặt Hắc Trạch hôn một cái.

“Cung a...” Không nghĩ tới hẳn sẽ dùng chiêu này, Hắc Trạch vượt vượt nơi vừa bị hôn qua, đỏ khòe đỏ cười.

“Đi mau, đi mau, ta chờ không kịp.” Vội vàng tuột xuống khỏi vòng ôm của Lang Vương, kéo y liền đi ra ngoài.

** ** *

“Đại ca, ta đến xem ca.” Vung cánh tay, tiến lên bỏ nhào vào trong lòng Kim Hồ, Kim Cát cọ lại cọ.

“Kim Cát, đệ có khỏe không?” Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt Lang Vương ghen tuông, Kim Hồ đắc ý sờ sờ phía sau lưng hẳn.

“Ta tốt lắm, ca ca, ca chịu khổ.” Lại vùi trong lòng ca ca, không muốn rời.

Cẩn thận đánh giá bốn phía, trừ bỏ thủ vệ cùng thị vệ, nơi này so với doanh trường Lang Vương không khác nhau bao nhiêu, xem ra ca ca không có chịu ngược đãi.

“Tiểu Cát Cát, lại đây.” Xem bọn họ vô cùng thân thiết, Lang Vương bàn tay to duỗi ra, bá đạo đem hẳn kéo vào trong lòng.

“Lang Vương, nói vậy người sớm biết rằng hẳn là đệ đệ của ta sao?” Kim Hồ trong mắt lộ ra nghi ngờ.

“Đương nhiên, Hồ tộc các người có hai Hỏa Hồ sao?” Nhìn quét tiểu hồ ly đang ngồi trong lòng, Lang Vương cười cười.

“Ta là Hỏa Hồ...” Kim Cát cúi đầu.

“Vậy người vì cái gì muốn kết hôn Hỏa Hồ? Là vì hẳn độc nhất vô nhị?” Kim Hồ nói ra nghi vấn trong lòng.

“Lấy thanh thế của Lang tộc, bổn vương sao có thể dễ dàng cùng Hồ tộc cầu thân? Bổn vương cũng không thiếu một Hồ tộc tân nương!” Lang Vương thâm tình nhìn hẳn.

Ngự ý phi thường rõ ràng, y cũng không phải bởi vì thân phận mà thú hẳn, mà là bởi vì y thích tiểu hồ ly đáng yêu này.

“Lang Vương rốt cuộc nhìn trúng đệ đệ ngốc của ta?”

“Ca, ta làm sao ngốc?!” Kim Cát đảo cặp mắt trắng dã.

Hắn thực ngốc sao? Vì cái gì Lang Vương nói như vậy, ngay cả ca ca cũng nói như vậy...

“Còn không ngốc? Vụng trộm chạy đến ám sát Lang Vương, đệ thực nghĩ đến ca không biết a?” Chột chột ót hần, Kim Hồ trừng liếc hần một cái.

“Ồ...” Bão tới rồi.

Hắn chỉ là thời điểm bị kích động thôi mà, căn bản là không ngốc a!

“Bốn vương thích hần thiên chân cùng đơn thuần, người yên tâm, hần là Lang Hậu của bốn vương, bốn vương tuyệt đối không phụ hần!” Xả xuống hồng bào của Kim Cát, lộ ra hồng ngân đầy lưng, toàn bộ hiện trước mắt Kim Hồ, y nhẹ nhàng cọ xát.

“Người muốn làm gì?” Ngượng ngùng đứng dậy, lại bị Lang Vương khóa trong ngực, không thể động đậy.

Trên lưng hần là hình một con Ngân Lang thật lớn, ngửa mặt lên trời gầm thét, trên lưng có một mảng lông màu bạc, một đôi con người sói sắc kim tỏa ra khí phách thông dong tự tại, đúng là thực thân của Hắc Trạch.

“Nếu Lang Vương đem vị trí Lang Hậu cho tiểu đệ, ta đây an tâm.” Thấy được trên lưng Kim Cát là biểu tượng Lang Hậu, Kim Hồ hoàn toàn yên tâm.

“Trên lưng ta có cái gì sao?” Kim Cát tò mò ngoáy cổ lại nhìn lưng mình.

“Không có gì, cũng không phải có chuyện trọng yếu muốn nói cho Kim Hồ sao?” Nhanh chóng kéo lại hồng bào, đem hần che kín cẩn thận.

“Là nga... Ca, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Quay đầu, thề lưỡi.

“Ta cũng không biết, Hắc Sâm kiên quyết nói ta là hung thủ, ta căn bản không có rời doanh trướng, nhưng là lúc ấy trướng ngoại không có thị vệ, không người làm chứng cho ta.” Kim Hồ tức giận đầy mình.

“Ta chỉ biết ca ca không phải hung thủ, nhưng là này trí mạng mị hương là chuyện gì? Phụ vương chưa bao giờ cho chúng ta dùng mị hương, đến tốt cùng là ai trộm mị hương tới giết người đây?” Nâng lên cái cằm xinh đẹp, Kim Cát đầu đầy mồ mị.

“Kỳ thật ta lần này đến, thứ nhất là vì cầu thân, thứ hai cũng là vì điều tra rõ việc này, không nghĩ tới cái gì cũng chưa tra được, ngược lại chính mình lại bị bắt.” Cười khổ lắc đầu, Kim Hồ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lang Vương suy nghĩ một chút, nói: “Kim Hồ, bốn vương cũng hiểu được sự có kỳ quái, nhưng hiềm nghi chưa sáng tỏ, chỉ phải ủy khuất người một trận, khi sự tình điều tra rõ, thì bốn vương sẽ tự mình đưa người hồi Hồ tộc.”

“Vậy làm phiền Lang Vương.” Kim Hồ không có nhiều lời.

Dù sao đây là địa bàn của Lang Vương, xảy ra loại sự tình này, Lang Vương không đem hần giam giữ, như vậy quá bất thường.

“Trạch, ta muốn ở cùng ca ca tối nay.” Nghĩ muốn kể cho ca ca nghe mấy ngày nay hần chịu ủy khuất ra sao a.

Gặp sự tình loạn thành như vậy, Kim Cát thề lưỡi, đi đến bên người Lang Vương, hướng mắt tròn to chờ mong.

“Không được, nơi này rất nguy hiểm!” Hắc Trạch kiên quyết lắc đầu.

16. Chương 16

Bị vẻ mặt đáng yêu của hắc dụ dỗ, Lang Vương thiếu chút nữa đồng ý.

“Làm sao nguy hiểm? Ta không thấy như vậy a?” Nhìn trái nhìn phải, hắc không thấy như vậy a?

“Nguy hiểm thấy được sẽ không là nguy hiểm, chuyện ca ca cứng bốn vương tự mình làm chủ, cứng ngoan ngoãn ở bên người bốn vương, đừng để bốn vương phân tâm, được không?” Nghịch mái tóc hồng xinh đẹp của hắc, Lang Vương nói ra lo lắng.

Vật nhỏ này là điểm yếu của y, nếu hắc xảy ra chuyện gì, không phải là muốn lấy mạng y hay sao?!

“Ta...” Kim Cát vẫn là muốn vì chính mình tranh thủ ích lợi.

“Tiểu đệ, nghe lời Lang Vương, cùng y đi đi.” Kim Hồ hợp thời lên tiếng.

“Vậy được rồi, ca ca, ca phải cẩn thận một chút nga.” Gặp ca ca cũng đã lên tiếng, Kim Cát dẫu môi gật đầu.

Lang Vương cũng không có lên tiếng, nắm bàn tay nhỏ bé đi ra doanh trướng, nhìn hắc cẩn thận mỗi bước đi, trong lòng liền hiểu ra, liền hạ lệnh tăng cường thị vệ, Kim Cát mới lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Kim Cát nhất cử nhất động đều động tâm Lang Vương, thấy hắc một lòng nghĩ tới Kim Hồ, Lang Vương lòng tràn đầy tức giận.

“Tiểu Cát Cát, trong lòng cứng là Kim Hồ quan trọng hay là bốn vương quan trọng?” Vừa đi vừa hỏi, Lang Vương giống như không chút để ý, kì thực lỗ tai đã dựng cả lên.

“Đương nhiên là ca ca...” Kim Cát không chút nghĩ ngợi, như thế trả lời.

Mặt Lang Vương hiện đầy hắc tuyến (_ ____| | | | | | |), bàn tay to niết chặt đến hắc kêu ô ô.

“Ôi, người niết ta làm gì?” Ngốc Kim Cát la lối, đảo cặp mắt trắng dã, trừng mắt hắc.

“Chẳng lẽ bốn vương ở cứng trong lòng một chút địa vị đều không có? Vậy cứng còn đáp ứng gả cho bốn vương làm gì?” Cười lạnh một tiếng, đem hắc ôm vào trong lòng.

“Không phải ta muốn gả, rõ ràng là người thú (cười) ta, hơn nữa người đều đem ta cật kiện mặt tịnh (ăn sạch sẽ), còn không chịu trách nhiệm sao?” Kim Cát dẫu lên cái miệng nhỏ nhắn.

Nói ra thì y là người tự nói muốn thú hắc, từ từ binh đến kết thân, hắc có lúc nào xen miệng vào để có ý kiến sao?

“Cứng cho rằng bốn vương thú cứng là vì trách nhiệm? Bốn vương đã sớm cho cứng thấy tâm tình mình, ngay cả vị trí Lang Hậu đều cho cứng, chẳng lẽ cứng chưa từng thích bốn vương?” Lang Vương nổi giận, y làm hết thấy mọi chuyện cũng chỉ muốn Kim Cát yêu thương y thôi.

“Ta... Ta đây vì... Người thật sự làm cho ta làm Lang Hậu sao?” Lấp bắp, Kim Cát cảm thấy hình như là chính mình đuối lý.

Lang Hậu sao? Tựa như mẫu thân độc hưởng sủng ái của phụ thân sao?

Hắc luôn hâm mộ cha mẹ, hi vọng sau này có thể tìm được bạn đời tri kỉ ân ái quý trọng nhau như vậy. Chẳng lẽ Hắc Trạch thật sự là chân mệnh thiên tử của hắc sao?

“Nói cho bốn vương, trong lòng cứng nếu thật sự không có bốn vương, ta lập tức thả cứng đi, hôn sự hủy bỏ!” Lang mục đỏ sẫm, Lang Vương ngoan tâm hạ mãnh được.

Kim Hồ tựa như một cái ghim trong lòng Kim Cát. Nếu hắc thủy chung không bỏ Kim Hồ xuống được, y không ngại chính mình động thủ rút cây ghim này ra.

“Không... Không cần, không cần hủy bỏ...” Kim Cát nức nở, mũi cũng hồng hồng.

Hắc chỉ là có chút tưởng niệm ca ca, hắc không nghĩ rời đi Hắc Trạch, không nghĩ!

Nghĩ Hắc Trạch lại đem sủng hạnh này cho nữ tử khác, tâm hắc rối bời đau xót nhức nhối không thôi...

“Vậy cũng là muốn ở bên người ta, hay là đi vào bồi Kim Hồ?” Chỉ vào doanh trưởng, bắt hấn lựa chọn.

Kim Cát quay đầu nhìn thoáng qua, do dự một lúc lâu, mới xụ khuôn mặt nhỏ nhắn, cầm lấy góc áo y.

Thấp giọng hỏi nói: “Ta... Không cần đuổi ta đi được không?”

Hấn thật sự nói không nên lời, hấn luyến tiếc Hắc Trạch, hấn biết hôm nay thật sự lựa chọn ca ca, về sau sẽ vĩnh viễn mất đi y, cho nên hấn dùng hành động nói cho Lang Vương quyết định của chính mình.

“Thật sự là không có biện pháp với cương a! Chính miệng thừa nhận thích bồn vương khó như vậy sao?” Hôn khóe mắt đầm nước, biết được tâm ý hấn, Lang Vương hơi hơi lộ ra ý cười, ôm hấn lại thân lại sờ.

“Trên lưng ta có phải có cái gì hay không? Vì sao ca ca cũng chấp nhận hôn sự của chúng ta?” Cầm lấy tóc dài đen bóng của Lang Vương, tùy ý hấn xằng bậy.

Trong đầu lại hiện lên một màn trần trụi vừa rồi, vẻ mặt đỏ ửng đem nghi vấn vẫn chiếm cứ trong lòng nói ra.

“Đi, hồi trưởng rồi, ta chậm rãi nói cho cương.” Nắm bàn tay nhỏ bé, Lang Vương lòng tràn đầy vui mừng đi nhanh về phía trước.

** ** *

“Còn làm gì? Buổi chiều không phải đã làm sao?” Kim Cát khẽ kêu một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, liễu mạng ôm hạ thân chạy trốn.

“Buổi chiều là buổi chiều, hiện tại là hiện tại, không thể nhập lại làm một, cương không hiểu kỳ chính mình sau lưng có cái gì sao?” Bàn tay to trượt trên làn da mềm mại, Lang Vương trong mắt thiêu đốt lửa dục vọng.

“Nhưng là... Nhưng là cũng không cần cỏi hết a!” Tuy rằng toàn thân sớm bị Hắc Trạch xem không sót chỗ nào, nhưng hấn vẫn thực thẹn thùng như cũ.

“Tiểu Cát Cát xinh đẹp như vậy, bồn vương trăm xem ngàn xem cũng không phiền, còn muốn nhìn xem nhiều nhiều, cũng không được sao?” Dễ dàng đem hấn ôm vào lòng, bàn tay to chà xát phần thân thanh tú, thuần thực niết lộng.

“Đừng... Đừng sờ loạn a!” Giống như không tình nguyện, nhưng đỉnh phần thân đã chảy ra chất lỏng trong suốt, Kim Cát thống khổ thở phì phò.

17. Chương 17

“Bồn vương không có sờ loạn, đều sờ chỗ cương thích a, hắc hắc.” Tà tà cười, bên vành tai mẫn cảm thổi một hơi hơi nhiệt khí, bàn tay to bận việc không ngừng, đem Kim Cát ngã vào lòng y khóc lóc xin tha thứ.

“A...” Nâng eo thon, hướng bàn tay to không ngừng trườn động thắt lưng, đầu đầy mồ hôi Kim Cát chìm đắm trong dục vọng hết lớn.

“Tiểu Cát Cát, thực hưng phấn a?” Hôn hai má đầm mồ hôi, Lang Vương vụng trộm nở nụ cười.

Y biết Tiểu Cát Cát của y gần không được tình dục dụ hoặc, ai kêu hấn là mị hồ cực phẩm Hỏa Hồ!

“Ta... Ta thật sự không được...” Nháy mắt trừng mình một cái, thân dưới phun ra tinh hoa, dính đầy bàn tay to của Hắc Trạch.

Thở hổn hển, thắt lưng đều bắt lực, toàn bộ thân thể đều dựa vào lòng Hắc Trạch, híp hồng mâu, lúc này Kim Cát kiêu mị vô cùng.

“Lang Hậu của bốn vương như thế nào lại không được? Cúi cái miệng nhỏ nhắn hé ra khép lại, không phải hy vọng bốn vương lâm hạnh sao?” Bàn tay dính ướt nhũ bạch đưa xuống tham nhập tiểu huyết đỏ hồng, cẩn thận khai mở.

Mị thịt phần hồng nhanh co rút lại toát ra một cổ mùi hương thơm động lòng người, Hắc Trạch nhắm mắt hít sâu, lang căn lập tức dài ra một thốn, nhảy lên không ngừng.

Hắc Trạch trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Hồ tặc mị hương thật sự là lợi hại, bất quá chỉ nghe qua thôi sẽ không hình dung hết được!

“Người như thế nào nổi sắc quá độ như vậy? Làm thiếu một lần sẽ chết sao!” Sau huyết hư không làm cho hắn mở mắt, xương sống thất lực vô lực, hắn nhận không được liếc Hắc Trạch một cái.

“Cũng không thích bốn vương đối với cũng nổi sắc sao? Thân thể của cũng xem ra thực thích a, mỗi lần đều phối hợp bốn vương, làm bốn vương yêu cực!”

Y chen vào giữa hai chân hắn, kéo hai chân thon dài quấn quanh thất lực y. Tóc đen rơi trên người Kim Cát nhột nhột khó tả, gắt gao vòng tay ôm chặt hắn.

“Hảo nóng, tránh ra...” Bủ môi, Kim Cát tròn mắt nhìn cự vật dưới thân.

“Tiểu đệ đệ này không quá nghe lời bốn vương, người bảo bốn vương giáo huấn nó như thế nào?” Ngửi mị hương mê người như một tiếng trống làm tỉnh thần Hắc Trạch háng hái thêm, đâm đến chỗ sâu nhất bên trong, liền không hề nhúc nhích.

“Oa... Đâm chết ta ...” Oa oa quát to một tiếng, Kim Cát hai chân lại gắt gao xiết thất lực Hắc Trạch.

Cự vật nóng hổi ở sâu bên trong, quy đầu đâm ngay điểm mẫn cảm, Kim Cát hai mắt trắng dã, không có khí lực để tức giận.

“Thích tiểu đệ đệ của bốn vương không?” Chậm rãi rút ra, cố ý không cho hắn thỏa mãn, Hắc Trạch híp hai mắt, liếm vành tai hắn.

“Hi... Thích...” Thanh âm mang theo khóc nức nở, nhưng không có thật sự khóc, khàn khàn cổ họng, không ngừng thở phì phò.

Đâm sâu nữa đi, đâm càng sâu hắn càng thích...

“Yêu tiểu đệ đệ của bốn vương không?” Lang Vương thanh âm phá lệ gợi cảm.

Ấm áp ẩm ướt tiểu huyết làm cho y bưng bưng phần chân, nhưng Kim Cát vừa đáng yêu lại kiều mỹ, y nhận không được muốn khi dễ hắn, cắn răng do dự mãi, cuối cùng hạ quyết tâm rút ra cự vật.

“Yêu, yêu a, mau cho ta!” Thét chói tai, tiểu huyết một trận kịch liệt co rút lại, kỳ vọng lang căn lại lần nữa tiến vào.

“Đến, cũng không phải muốn xem sau lưng cũng có cái gì sao? Bốn vương chỉ cho cũng xem!”

Bàn tay to vung lên xuất hiện một tầng hắc mang, hiện ra thủy kính, hoa văn cổ xưa xinh đẹp viền chung quanh, làm nổi bật thủy kính quang chói loá mắt.

“Kính... Gương...” Gian nan quay đầu lại nhìn sau lưng mình, Kim Cát ngây dại.

Kể có làn da ngọc phần hồng, đôi mắt Hỏa Hồng to tròn, môi đỏ mọng tiên diễm ướt át, quyến rũ nằm ở dưới thân Lang Vương là hắn sao?

“Tiểu Cát Cát của ta, rất đẹp phải không?” Ôm lấy hắn để trước thủy kính, tinh tế miêu tả hình dáng động lòng người của hắn.

“Xinh đẹp... Xinh đẹp cực...” Lặng lặng nhìn mình trong kính, hắn nhìn đến ngây dại.

Nguyên lai hắn cũng có thể đẹp như vậy...

Kim Hồ đại ca cao cao tại thượng cũng ko so được với hắn, ôn nhu Ngân Hồ nhị tỷ lại càng kém cỏi, hắn là độc nhất vô nhị Hỏa Hồ!

“Thấy rõ ràng, đây chính là Lang Vương cả đời chỉ một lần chích văn đồ đằng (vẽ biểu tượng vật tổ), chỉ có Lang Hậu mới xứng có được, ta hiện tại tặng nó cho cưng, tiểu hồ ly thân ái của ta.” Nói xong, hôn hôn bả vai bóng loáng của hắn.

Xoay qua nhìn thấy Ngân Hồ Đồ Ấn trên lưng, Kim Cát hốc mắt đỏ hồng, trong lòng ấm áp, cái mũi nhỏ lại ê ẩm.

Nguyên lai, Hắc Trạch đem vật trọng yếu như vậy cho hắn, có thể bảo hắn không cảm động sao?

“Thật là đẹp mắt!” Kinh thần tán dương Ngân Lang chói loá mắt, hắn hận không thể tự mình sờ.

“Lang Hậu của ta, cưng đã thật yêu bốn vương?” Nâng lên cầm hắn, hôn lên miệng hắn, nháy mắt đoạt đi hô hấp.

“Ngô...” Chữ ‘yêu’ lần thứ hai còn chưa nói ra đến miệng.

“Lang Hậu của ta, cưng không được nghĩ tới người khác, hiện tại cưng chỉ cần hảo hảo thỏa mãn bốn vương, trong đầu chỉ được nghĩ đến bốn vương.” Lần nữa tham nhập tiểu huyết nóng bỏng, Hắc Trạch thỏa mãn thở ra một hơi dài.

“Trạch, cho ta đi, đều cho ta đi!” Trong mắt, trong lòng đều là thân ảnh Hắc Trạch, hắn hét lớn chủ động nâng lên thất lưng, ngồi xuống trên người y.

“Tiểu Cát Cát, đem tình cảm trao hết cho bốn vương, bốn vương chỉ cần của tâm của cưng!” Nanh sói cứ vờn quanh khuôn ngực nhỏ đang phập phồng kịch liệt, muốn cắn nhưng lại không nỡ.

“Tâm của ta... Tâm của ta sớm đã không phải của ta nữa rồi...” Bắt lấy hai vai Hắc Trạch, điên cuồng kích thích, tác cầu vô độ.

Ngay lần đầu tiên gặp Lang Vương, tâm hắn đã không còn ...

“Tiểu Cát Cát, bốn vương thật sự là yêu cưng chết mất!”

Y hét lớn, đem hắn áp đảo ở trên giường, mồ hôi như mưa, xuất hoàn toàn tinh lực, muốn uy tiểu yêu tinh dưới thân ăn thật no, nhưng y tựa hồ không ngờ được, mị hồ thân thể hoàn toàn mở ra, ép y thiếu chút nữa tinh tấn nhân vong.

Này một đêm rất dài, rất dài...

18. Chương 18

Sáng sớm, Kim Cát cả người mệt mỏi uể oải tỉnh dậy, theo thói quen xoay người về bên phải lăn một vòng, liền rớt xuống đất, lúc này mới phát hiện Hắc Trạch không ở bên người.

“Mới sáng sớm, đã chạy đi đâu?” Nhu nhu mắt, mơ mơ màng màng nhìn quét bốn phía.

Thẳng đến khi xác định Hắc Trạch không ở trong trướng, hắn mới đánh ngáp, dịch chuyển thất lưng, rồi mới xuống giường đi vài vòng.

“Chẳng lẽ là thói quen... Thất lưng cũng không nhức như vậy?” Xoay xoay thất lưng, cũng có chút đau nhức a, nhưng không như ngày xưa đi cũng không nổi.

“Ha ha, thừa dịp y không ở, ta đi gặp ca ca, thuận tiện đòi lại pháp lực của ta.” Hồ mắt vòng chuyển, thần thanh khí爽.

Lòng tràn đầy vui mừng bước ra ngoài, lại bị thị vệ ngăn cản.

“Người lại ngăn ta làm chi?” Cao ngạo ngẩng đầu lên, mặt không hiện tí hòa nhã nào.

“Vương có lệnh, ngài không thể tùy ý xuất nhập doanh trướng.” Thị vệ vẫn như cũ phụng phịu.

Trùng mắt liếc thị vệ, vùng quyền khoa tay múa chân một chút, Kim Cát oán hận nói: “Ta đi gặp đại ca của ta, không gọi tùy ý xuất nhập, hiểu chưa?”

“Vậy ngài, tốt nhất chờ Vương trở về lại đi, thỉnh đừng làm thuộc hạ khó xử.” Lang tộc thị vệ mồ hôi như mưa hạ.

“Tốt, chờ Trạch trở về, ta liền nói với y là người phi lễ ta.” Khẽ cười một tiếng, Kim Cát chu lên cái miệng nhỏ nhắn, hai tay khoanh trước ngực.

“Phi... Phi lễ... Tội này thuộc hạ gánh không nổi...” Thị vệ mặt từ xanh biến trắng, lại từ trắng biến thành đen.

Nhớ tới Lang Vương khủng bố, chân thị vệ run lấy bầy.

“Vậy người còn chưa tránh ra!”

“Này...”

Gặp thị vệ giống đầu gối đứng ở trước mặt mình, sớm không kiên nhẫn, Kim Cát đẩy hẳn ra, hướng doanh trưởng của Kim Hồ bước đi, thị vệ gấp ngăn cản hẳn không được, xoay người bay nhanh tới một hướng khác.

Dựa vào trí nhớ, hẳn rất nhanh đi đến trưởng ngoại Kim Hồ, thị vệ tuần tra bốn phía thấy hẳn đến đều bị dọa đến bất động, chăm chú nhìn hẳn.

“Đừng có xen vào chuyện của ta, ta đến để gặp ca ca ta thôi.” Kim Cát cười hì hì phát tay, thừa dịp bọn họ còn sững sờ liền vọt vào doanh trưởng.

“Ca, ta đến xem ca a.”

“Tiểu Cát, đệ không phải ở bên người Lang Vương sao? Như thế nào chạy đến đây?” Kim Hồ kinh ngạc nhìn hẳn.

“Ai biết y a, sáng sớm đã không thấy bóng dáng, nên ta đến kiếm ca a.” Tùy ý tìm cái ghế dựa ngồi xuống, Kim Cát ngẩng đầu cười đến xán lạn.

“Chuyện gì cười vui vẻ đến vậy? Vừa thành tân nương tử, liền cao hứng như vậy.” Kim Hồ nhéo nhéo mặt hẳn, chọc ghẹo hẳn.

“Thế nào... Nào có...” Thẹn thùng xoay người, làn da trắng lại làn nữa nổi lên một tầng đỏ ửng.

“Lang Vương có đối tốt với đệ không?” Kim Hồ chỉ vào hồng ngân trên cổ hẳn.

“Ách... Dù sao không xấu!” Nhớ tới đêm qua kích tình triền miên, đầu của hẳn đều nhanh nóng đến bốc hơi.

“Đệ lần này thật sự là nhân họa đắc phúc, nếu không phải Lang Vương coi trọng đệ, chỉ sợ...”

“Ca, ca không biết... Đại sắc lang kia chiếm hết tiện nghi lần đầu tiên của ta, làm hại ta xương sống thất lưng đau kinh khủng, vài ngày đều không xuống giường được!” Nghĩ đến chính mình bị ủy khuất, sớm đem ngượng ngừng quảng sau đầu, gân cổ kể lể với ca ca tiếng lòng mình.

“Xem ra đệ thực may mắn, Lang Vương thật đúng là là sủng ái đệ, Lang Vương chưa bao giờ sủng hạnh ai quá ba lần!” Kim Hồ nở nụ cười.

“A... Một, hai, ba, bốn, năm, sáu... Ai nha, ta cũng không đếm được...” Giơ ngón tay đếm lại đếm, như thế nào cũng không đếm được.

Hảo phiền a, hẳn rốt cuộc cùng Hắc Trạch làm bao nhiêu lần? Chục lần hay là vài chục lần?

“Tốt lắm, tốt lắm, tính rõ ràng như vậy làm gì, ca ca biết Lang Vương đối với đệ yêu thích không buông tay!” Lắc lắc đầu, đối với tiểu đệ này của hẳn, hẳn cũng là không có biện pháp.

“Ca, ta muốn Trạch thả ca đi được không? Chuyện mị hương, ta ở tại chỗ này, cùng y chậm rãi tra.” Không thể nhìn ca ca chịu ủy khuất, hẳn tự mình tính toán giải cứu ca ca a.

“Ngốc tiểu đệ, tại loại thời điểm này, ta không thể rời đi Lang tộc, chuyện mị hương còn chưa điều tra rõ, nếu ta đi rồi, chỉ sợ thật sự sẽ khiến cho hai tộc đại chiến.” Kim Hồ lý trí lắc đầu.

“Kim Hồ, ta biết ngươi là hung thủ, trốn không dễ như vậy đâu!” Hắc Sâm vén màn bước vào, âm u nhìn huynh đệ Hồ tộc.

“Hắc Sâm, ngươi không cần ngậm máu phun người, Lang Vương còn chưa định tội ta, ngươi dựa vào cái gì nói lung tung?!” Đối với khách không mời mà đến, Kim Hồ lập tức phản kích.

“Chính là, chính là, ca ca ta rõ ràng không phải hung thủ, ngươi không cần vu hãm hấn!” Kim Cát đứng lên, hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn Hắc Sâm.

“Hồ tộc đều giả hoạt, ngươi nói xạo cũng vô dụng, sự thật đã rõ ràng rồi!” Tuy rằng lời nói hướng Kim Hồ, nhưng một đôi màu xám sắc bén lại gắt gao nhìn chăm chăm Kim Cát, nước miếng đều thiếu chút nữa chảy xuống.

“Các người Lang tộc mới giả hoạt, mặt người hiện toàn ý nghĩ xấu, không phải cái gì thứ tốt!” Khoái nhân khoái ngữ (người chân thật nói lời thẳng thắn) Kim Cát, đứng ở trước người ca ca, chỉ vào mũi Hắc Sâm chửi ầm lên.

Hấn chán ghét ý cười xấu xa của Hắc Sâm, luôn không có hảo ý nhìn mình!

“Tiểu tử kia, đừng có hung dữ như vậy, mấy ngày không gặp liền càng thêm mê người, chờ Hắc Trạch ngoạn chán người, người chính là của ta, đến lúc đó xem ta có hay không chinh tử người.” Vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, Hắc Sâm hận không thể hiện tại liền đem hấn ăn cả vào bụng.

19. Chương 19

“Ta phi... Ta là Lang Hậu tương lai, ngươi to gan dám vũ nhục ta? Xem ta có bảo Trạch đem người xé ra tám mảnh, thả cho chó ăn không?” Bị ánh mắt dâm tà của Hắc Sâm làm cho khó chịu, Kim Cát trốn sau lưng ca ca làm mặt quỷ.

“Lang Hậu? Haha, Hắc Trạch như thế nào để cho một chích hồ làm Lang Hậu? Ngươi không nằm mơ chứ!” Thấy Lang Vương không có ở đây, Hắc Sâm lớn mật tiến lên, làm càn bắt lấy tay Kim Cát.

“Cút ngay, không được đụng đến ta!” Nhú mày chán ghét, khuôn mặt nhỏ nhắn khó chịu đến vặn vẹo.

Kim Hồ liền nắm tay hấn kéo về, trong nháy mắt phóng qua phía bên kia doanh trướng. Hắc Sâm cười một tiếng, lập tức đuổi theo.

Nếu là ngày thường, Kim Hồ đối phó Hắc Sâm không thành vấn đề, nhưng lần này bởi vì phải mang theo Kim Cát, pháp lực tiêu hao quá lớn. Có vài lần Hắc Sâm thiếu chút nữa đã bắt tới góc áo Kim Cát.

“Hắc Sâm, ngươi làm gì đấy?” Từ trong cơn gió lốc màu đen Lang Vương xuất hiện, uy nghiêm đứng trong không trung, lạnh lùng nhìn cảnh hỗn loạn.

“Trạch, cái tên hỗn đản kia khi dễ ta, ngươi phải giáo huấn hấn!” Gặp Lang Vương xuất hiện, Kim Cát bỏ tay ca ca, lao tới nhào vào lòng y làm nũng.

“Biết rồi, biết rồi, ai dám khi dễ Tiểu Cát Cát của ta, quả thật là chán sống rồi.” Về mặt Lang Vương trong nháy mắt ôn nhu hấn lên, yêu thương vỗ về lưng Kim Cát.

Chợt, y quay đầu khôi phục vẻ lãnh khốc uy nghiêm, hai mắt phóng ra hàn quang.

“Đại ca, hấn giả mạo Lang Hậu, ta thật sự không nhận được mới ra tay.” Hắc Sâm ác tâm lên tiếng buộc tội Kim Cát.

“Ta vốn chính là Lang Hậu, không phải giả mạo.” Kim Cát le lưỡi, từ trong lòng Lang Vương quay đầu lại trừng Hắc Sâm.

“Hắc Sâm, Kim Cát chính là đại tẩu tương lai của ngươi, nhìn thấy hắc cũng như nhìn thấy bốn vương, ngươi phải tôn kính hắc như đối với bốn vương, hiểu chưa?”

“Nhưng mà, nhưng mà...!” Dưới ánh mắt sắc bén của Lang Vương, Hắc Sâm mồ hôi đầm đìa, lời muốn nói đều nén xuống.

“Lần này ta bỏ qua, lần sau còn để tái diễn một lần nữa, ngươi tự đoạn một chân luôn đi.” Mắt lạnh lùng quét qua Hắc Sâm.

Hắc mang chột lóe, mặt Hắc Sâm bị rạch một đường đầy máu, đau đớn đến phát run, không có dũng cảm sờ vết thương.

“Ta biết tội, ta biết tội.”

Hắc Sâm đảo mắt, ôm đầu lắc cái đuôi xám xịt chạy ra khỏi trường, trước khi đi còn quay đầu oán hận liếc Lang Vương.

“Trạch, sao ngươi không hảo hảo giáo huấn hắc? Hắc muốn chiếm tiện nghi của ta a!” Bất mãn Hắc Trạch để Hắc Sâm thoát dễ dàng, Kim Cát phồng má, oán giận hét lên.

“Không phải không chiếm được sao? Bốn vương đã giáo huấn hắc rồi, nếu hắc thật sự dụng cụ, xem bốn vương có hay không lột da hắc!”

Đối với tâm địa đệ đệ y hoàn toàn hiểu rõ, nhưng y đã từng phát thệ vĩnh viễn sẽ không huynh đệ tương tàn.

“Nhưng là, hắc...”

“Tốt lắm, cũng muốn biết sáng nay bốn vương đi đâu không?” Điểm chớp mũi xinh xắn, Lang Vương đem Kim Cát ôm vào lòng.

“Đi đâu vậy? Ta ngủ dậy đã tìm ngươi, không thấy ngươi nên mới chạy đến đây với đại ca a.” Ngu ngơ cười một tiếng, đem mặt vui vào lòng Hắc Trạch, giả bộ như cái gì cũng chưa phát sinh.

“Bảo cũng không được chạy loạn lại đi quấy lung tung! Đêm qua, thị vệ bắt được bạc phát (tóc màu bạc) Hồ nữ, tự xưng là cựu thức (người quen cũ) của cũng. Trong tộc đang có chuyện giết người bằng mị hương, bốn vương nghi ngờ nàng là gian tế, cho nên tự mình đi thẩm vấn.”

“Bạc phát Hồ nữ? Người quen cũ? Nàng tên gì?” Trong đầu hắc hiện lên một thân ảnh nhỏ bé xinh xắn.

“Nàng nói nàng gọi là Tiểu Tinh, cũng biết nàng?”

“Ca, Tiểu Tinh tới, là Tiểu Tinh tới.” Vỗ bàn tay nhỏ bé, Kim Cát lập tức leo xuống khỏi lòng Hắc Trạch, chạy nhanh bắt lấy tay Kim Hồ, chạy loanh quanh.

Lang Vương nhìn chướng mắt, nhíu mi hướng Kim Hồ chờ hắc trả lời.

Kim Hồ cười cười, đáp: “Tiểu Tinh là thị nữ của ta, cũng là thanh mai trúc mã của tiểu đệ ...”

“Hảo một cái thanh mai trúc mã!” Lang Vương lạnh lùng cười, lộ ra nanh sói sắc bén.

“Trạch, mang ta đi gặp Tiểu Tinh đi, ta muốn gặp nàng.” Hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt Hắc Trạch, Kim Cát lòng tràn đầy vui sướng, lôi kéo Hắc Trạch đi ra khỏi trường.

“Chậm đã, cũng ở lại đây đi, bốn vương sai người đem nàng đến đây.” Hắc Trạch nghiêm mặt, Lang Vương đem hắc ấn vào lòng, vòng tay ôm chặt eo nhỏ.

“Hảo, lâu rồi ta không gặp Tiểu Tinh, không biết nàng thế nào rồi?” Sớm đã bỏ tư tưởng thành thân với Tiểu Tinh, Kim Cát cũng không hề ngưng ngừng khi nhắc tới nàng.

Nhưng Lang Vương không nghĩ vậy, nâng cằm hắc lên, nghiêm mặt hỏi: “Cũng rất thích Tiểu Tinh này sao?”

“Trước kia vốn là rất thích, bây giờ cũng thích, bất quá bây giờ thích không giống như trước kia, ha ha.” Cười khúc khích, Kim Cát bắt đầu hồi tưởng khoảng thời gian trước.

Nương khi hoài thai hấn bị kinh động, dẫn đến sinh hấn ra đã bị thương nguyên khí, nằm mãi ở giường. Lúc đó trong Hồ tộc xảy ra đại sự, cha chỉ chiếu cố được nương, không chăm sóc hấn. Cha đem hấn giao cho đại ca Kim Hồ, đại ca vốn là rất yêu thương hấn nhưng vì khoảng cách tuổi tác quá lớn, không thể thường xuyên bồi hấn. Chỉ có Tiểu Tinh ngang ngang tuổi hấn, cùng hấn chơi đùa, cho nên hấn từng nghĩ sau này sẽ lấy nàng làm vợ. Nhưng bây giờ đã không có khả năng rồi...

“Cái gì gọi là bây giờ thích không giống như trước kia?” Lang Vương cũng bị hấn làm cho hồ đồ.

“Hắc hắc, không nói cho người.” Nhón chân, hôn một cái trên mặt Hắc Trạch.

Hấn sẽ không ngu đến mức nói rõ cho Hắc Trạch a, hấn cũng không muốn bị ăn sạch sẽ đến xương cũng không còn a!

Không lâu sau, thị vệ áp giải bạc phát Hồ nữ đến, nàng vừa tiến vào, Kim Cát liền bỏ qua vẻ mặt xanh mét của Hắc Trạch mà phóng tới.

“Tiểu Tinh—”

20. Chương 20

Kim... Cát...” Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, run như cây sậy nhìn hấn, lấp bắp, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lạnh run.

“Tiểu Tinh, sao người lại tới đây?” Cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, Kim Cát nghiêng nghiêng đầu hỏi.

“Ta... Ta... Nghĩ muốn... Gặp... Đại... Công... Tử...” Tiểu Tinh trong mắt ngập nước ướt đầm hai hàng lông mi, cắn cắn dục dục nhìn Kim Hồ.

“Người a, sợ hãi liên cà lăm, tật xấu này không sửa được a.” Kim Cát lắc đầu, thân mật vuốt mái tóc màu bạc của nàng.

“Tiểu Cát Cát, còn không mau quay về bên người bốn vương.” Một đôi lang mục thủy chung trừng mắt nhìn bọn họ, hai tay xiết chặt, Hắc Trạch hét lớn một tiếng, tiến lên đem hấn kéo vào trong lòng, hung tợn trừng mắt nhìn Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh tựa hồ bị Lang Vương hù dọa, thân thể run rẩy, trốn phía sau Kim Hồ, chỉ lộ ra đôi mắt to sợ hãi.

“Hắc Trạch, nhìn người dọa nàng kìa!” Tức giận liếc Hắc Trạch, Kim Cát bĩu môi.

“Bốn vương lúc nào hù dọa nàng?” Lạnh lùng quét mắt qua Tiểu Tinh, Hắc Trạch bụng đầy chua xót.

Đầu tiên là Kim Hồ, bây giờ là bạc phát Hồ nữ, lúc nào trong mắt Tiểu Cát Cát cũng không chỉ có một mình y!

“Không... Trách... Y... Vốn là... Ta... Tự... Đã...” Tiểu Tinh run rẩy, không dám giương mắt nhìn Lang Vương.

“Có nghe hay không, chính nàng cũng thừa nhận bốn vương không có hù dọa nàng.” Hắc Trạch nhú mày, cao cao ngẩng đầu lên, bày ra bộ dáng không liên quan đến ta.

“Quên đi, Tiểu Tinh, trong tộc không có phát hiện người rời đi sao?”

“Không... Ta len lén chạy đến...” Thoáng ổn định tinh thần, nàng cũng không cà lăm nữa.

“Người biết trong tộc gần đây có phát sinh chuyện mất mị hương không?” Nhớ tới nghi vấn trong lòng, Kim Cát tiếp theo hỏi.

“Không... Không có...” Thân thể của nàng run rẩy một chút, lập tức lại khôi phục bình thường.

“Được rồi, lần trước người nghe ai nói Lang tộc muốn đánh chúng ta?”

Ngày ấy, vốn là nghe lời nàng nên mới nghĩ đến muốn ám sát Lang Vương...

“Không... Không phải ta nói... Ta cũng vậy. Nghe người khác nói...” Lắc mạnh đầu, Tiểu Tinh mặt tái nhợt, nhất quyết phủ nhận.

“Người là nghe ai nói?” Kim Cát không buông tha, tiếp tục tra hỏi, nghĩ muốn biết rõ ràng là ai hại hân.

“Vốn là... Có lần ta lấy ở khe núi, trong lúc vô tình nghe được hai Lang tộc nói...”

“Bộ dáng hai tên đó như thế nào?” Lang Vương đột nhiên hỏi, trong ánh mắt lạnh lẽo.

“Lúc ấy, rất sợ hãi... Ta... Ta cũng không nhớ rõ...” Tiểu Tinh lại rụt lui về phía sau.

“Trạch, nàng hân không nhớ rõ rồi, nàng nổi danh nhất gan trong tộc chúng ta đấy!” Kim Cát nói đỡ giúp nàng.

“Thật sự?” Ánh mắt Hắc Trạch nhìn Tiểu Tinh tràn ngập đùa cợt.

Một hồi lâu, Kim Cát cũng không nói gì, ôm mặt, nghiêng đầu, thở dài lại ai thán, nhìn Tiểu Tinh trốn sau người Đại ca, rồi hân đem ánh mắt nhìn về Lang Vương.

“Trạch, Tiểu Tinh là tới tìm Đại ca thôi, người để nàng đi đi.”

“Không ổn, mặc dù nàng nói là tìm đến Kim Hồ, nhưng không thể cam đoan không có mục đích khác, hay là đợi tra rõ chuyện mị hương, sẽ để nàng rời đi.” Hắc Trạch lắc đầu.

Này hồ nữ xuất hiện rất không phải lúc, mặc dù Tiểu Cát Cát đã mở miệng, hân cũng không có thể để nàng đi.

“Nọ vậy... Người nghĩ muốn xử trí nàng như thế nào?”

“...” Nhìn tiểu tình nhân trừng lớn mắt, Hắc Trạch không biết làm như thế nào cho phải.

“Này không được, kia cũng không được, dứt khoát người cũng nghi ngờ ta. Người đối với Hồ tộc có hiềm nghi!” Kim Cát mất hứng, xoay lưng, hai tay khoanh trước ngực, phùng hai má.

“Nói bậy, cũng không thể giết người!” Kéo tay Kim Cát, Hắc Trạch không đồng ý, nhéo hân một chút.

“Lang Vương, nếu Tiểu Tinh vốn là tới tìm ta, để cho Tiểu Tinh bên cạnh ta đi.” Kim Hồ cuối cùng cũng nói chuyện, hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào Tiểu Tinh đang trốn phía sau mình.

Thông minh như Lang Vương vừa nghe liền hiểu ý của hân, liền gật đầu, nếu anh vợ chủ động giúp y, y chẳng phải từ chối làm gì để chịu thiệt.

Kim Cát không rõ nội tình, cứ nghĩ mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Mặc dù bị Lang Vương nhét trong lòng, nhưng thủy chung vẫn dùng ánh mắt để an ủi Tiểu Tinh còn đang bị dọa cho kinh hồn.

“Tiểu Cát Cát, cũng còn nhìn nàng như vậy, bốn vương liền đem nàng xử tử...” Cẩn vành tai hân, Lang Vương thấp giọng ghé vào lỗ tai hân thổi một hơi, bàn tay to sờ bấp đùi trong mềm mại.

“Đừng, đừng, ta không nhìn nàng là được...” Vội vàng thu hồi ánh mắt, mặt đỏ hồng.

Này tử sắc lang, giấm chua(ghen) cũng lớn quá a, hân bắt quá chỉ nhìn Tiểu Tinh, y đã chua thành như vậy!

“Tốt lắm, việc này cứ như vậy xử lý, Kim Hồ người có thể xem trọng tiểu thị nữ, nhưng nếu bị bốn vương phát hiện nàng thật sự có chuyện, cũng không nên trách bốn vương nhẫn tâm.”

“Sẽ không đâu, Tiểu Tinh không phải là người xấu!” Kim Cát lại nhảy ra, liều mạng chống lại bàn tay to quấy rối trên người mình.

“Xem ra không giáo huấn cũng là không được.” Nói xong, Lang Vương gầm nhẹ một tiếng, trước mặt mọi người hôn lên môi hân.

“Đừng...”

Khóe mắt lia đến khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Tinh, Kim Cát xấu hổ dùng sức đâm vào ngực Hắc Trạch, lại bị y gắt gao ôm lấy, không thể động đậy.

“Chuyên tâm nào!” Lang Vương bắt mãn luồng tay vào vạt áo hắn, nhéo lên cặp mông căng tròn vênh lên khiêu gợi.

“Ha...” Kim Cát hít thở không thông, thất lưng mềm nhũn, thiếu chút nữa té trên mặt đất.

“Xem, tiểu đệ đệ của bốn vương lại muốn cứng rồi!” Hoa huyết mềm mại lập tức cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng quen thuộc, xuyên thấu qua lớp y phục mỏng manh, lang căn lần nữa đâm vào mông hắn.

21. Chương 21

“A...” Nhiệt lưu phun trào mạnh mẽ, tiểu huyết cũng ẩm ướt hơn phân nửa.

Lang Vương để lại hôn ngân liên tiếp chạy dọc trên thân thể Kim Cát.

Kim Cát cũng không tự kìm được rên rỉ, tay nhỏ bé xoa khuôn ngực to lớn của Lang Vương, lung tung sờ mó ...

“Khụ khụ...” Kim Hồ thấy mình sắp xem một màn xuân cung sống, không tự nhiên ho một tiếng, kéo Tiểu Tinh ra phía sau mình, ngăn trở tầm mắt nàng.

“Có... Có người...”

Nghe được âm thanh của ca ca, Kim Cát tỉnh táo lại, tức giận đẩy đẩy Hắc Trạch, kiểm nhi (khuôn mặt nhỏ) đỏ lên, lập tức thu hồi hai tay, hận không thể tìm một cái động để chui vào.

“Quản hắn làm gì, nơi này của bốn vương, ai dám quản bốn vương chứ?” Hận không thể một phát nuốt hắn vào bụng, Lang Vương trong mắt hiện đầy tơ máu.

“Đừng xằng bậy, ca ta nhìn...” Đỉnh đầu hắn đều muốn bốc khói rồi.

“Chỉ cần hắn không ở đây thì ta có thể xằng bậy?” Lang Vương cố ý bẻ cong ý tứ hắn, dù sao y cũng không có ý định buông tha hắn a. Y há mồm hết cắn lại mút cái cổ xinh đẹp.

“Coi như ta cầu ngươi, đừng ở chỗ này...” Khóe mắt chứa đầy lạc thú, dục vọng hoàn toàn bị khơi mào, nhưng hắn lại cố kỵ ca ca cùng Tiểu Tinh ở đây.

Hắn cắn chặt hàm răng đẩy Hắc Trạch ra, đỏ mặt che lại vạt áo phía trước bị xé.

“Chúng ta quay về trường mới tiếp tục?” Hắc Trạch cười gian, đem hắn ôm lên.

Nếu không Kim Hồ ở đây, y khẳng định ăn hắn không còn một mảnh, vật nhỏ này càng ngày càng mê người rồi, ngay cả trường mắt cũng đầy phong tình!

“Ngươi...” Không biết nói cái gì cho phải, dứt khoát đem mặt chôn vào trong lòng y.

“Cũng là Lang Hậu của bốn vương, chúng ta làm vợ chồng chi lễ, có cái gì thẹn thùng?” Nói xong, Hắc Trạch lạnh lùng nhìn Tiểu Tinh đang trốn phía sau Kim Hồ.

“Ban ngày... Ngươi lại muốn? Đêm qua không phải đã làm rồi sao?”

“Vốn chính là không đủ a, thân thể mê người này của cưng toát ra mị hương chết người a, lại còn tiểu huyết ẩm ướt, bốn vương thật sự là yêu muốn chết!” Ghé vào lỗ tai hắn thì thảo thân ngữ, liếm liếm vành tai mượt mà.

“...” Bên tai nghe toàn lời dâm mỹ làm hắn mặt đỏ tới mang tai, cả người cũng chôn sâu vào trong lòng Hắc Trạch.

Thân thể phản ứng quá chân thật, bất quá...

Cả người như hỏa thiêu, tiểu huyết hư không sớm đã ướt át dị thường, hần muốn, muốn lang căn to lớn luôn làm hần vừa yêu vừa hận đến chết!

“Tiểu Cát Cát, cưng muốn ôm bổn vương tới khi nào?” Võ vớ cặp móng căng tròn, Hắc Trạch cười rất khoa trương.

“Di... Ca của ta cùng Tiểu Tinh đâu?” Tròng lớn hai tròng mắt, nhìn quét bốn phía, không còn bóng dáng bọn họ nữa.

“Đây là doanh trướng của bổn vương, buổi sáng vừa rời đi mà giờ đã quên?” Thừa dịp Kim Cát ngẩn người, nhanh như chớp lột hết quần áo vương bận trên người hần.

“Vốn là... ngô... Khó trách nhìn quen mắt như vậy...” Đợi hần phục hồi tinh thần lại, sớm đã trần trụi nằm dưới thân Lang Vương vừa bị cắn vừa bị liếm.

Kim Cát thoải mái đến cực điểm híp hai tròng mắt, tùy ý Hắc Trạch liếm huyết khẩu, phối hợp mở rộng bắp đùi, nghênh đón ngón tay dò xét đi vào.

“Tiểu Cát Cát, cưng thích tiểu Hồ nữ Tiểu Tinh kia có phải không?” Ngón tay thon dài vô tình rút ra, lại hướng lên hai đầu vú đỏ tươi miết mạnh.

“Ngô... Người như thế nào biết?” Kinh suyễn một tiếng, khép chặt hai chân.

“Bổn vương không phải kẻ ngu, có mắt dĩ nhiên thấy được!” Hắc Trạch ngừng động tác, tức giận trừng mắt nhìn hần.

Tiểu ngu ngốc này, trong lòng nghĩ tới cái gì, trên mặt liền viết ra hết!

“Ha hã... Nọ vậy cũng là chuyện trước kia rồi, khi còn bé nàng bồi ta, chiều cổ ta... Hơn nữa này cũng là chuyện thật lâu trước kia, bây giờ...” Cười khúc khích hai tiếng.

Tự biết mình đuối lý, hần lộ ra bộ dạng tiểu tức phụ (người vợ nhỏ), nắm chặt hai vai Hắc Trạch, lấy lòng chủ động hôn lên môi y.

“Bây giờ thế nào?” Lang mâu khẽ nhú, hỏi tới.

“Bây giờ ta cũng đã gả cho người rồi sao? Ngay cả thân thể đều là của người... Chẳng lẽ người lại ghen sao?” Ngượng ngùng nâng lên hai mắt, hần cũng không dám chắc nghi vấn của mình.

Hắc Trạch cứ hỏi dồn như vậy, làm hần có cảm giác y nổi sóng ghen tuông a.

“Bổn vương không ăn giấm chua!” Bị nói trúng tim đen, Lang Vương đỏ mặt quay sang chỗ khác, không nhìn hần nữa.

“Không ăn giấm, vậy sao làm trò hôn ta trước mặt đại ca và Tiểu Tinh?” Con người to tròn màu hồng xinh đẹp đảo vòng, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cong đôi móng đỏ mọng.

Còn nói không ăn giấm, mặt đã hồng thành như vậy, thật thú vị!

“Cũng là Lang Hậu của ta, ta muốn hôn lúc nào cũng được!” Thẹn quá hóa giận, Hắc Trạch hét lớn một tiếng, hôm ngấu nghiến lên đôi môi mê người đó.

Kim Cát trong lòng dâng lên tình ý ngọt lịm nồng say, nguyên lai Hắc Trạch cũng ghen, bộ dáng y ghen thật sự là...

Hắc hắc, hần thích, thích Lang Vương bá đạo này, cũng thích bộ dáng y ăn giấm chua a!

22. Chương 22

“Trạch, thất lưng ta nhức mỗi quá, ô...” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng đầm đìa mồ hôi, tình cảm mãnh liệt vừa dứt, Kim Cát liền kiến nghị, nhích sát vào lòng Lang Vương làm nũng.

Cứ làm mật độ dày đặc như vậy, hẳn thật tin tưởng có ngày mình sẽ chết trên giường a...

Chết kiểu này thật mất thể diện, hẳn không thể chết như thế được a!

“Bổn vương xoa xoa cho cứng nha.” Lang Vương hôn lên khuôn mặt xinh đẹp, yêu thương đặt bàn tay to lên cái hông mảnh khảnh, nhẹ nhàng xoa bóp.

Nhân cơ hội ăn tí đậu hủ a, còn có thể làm cho tiểu hồ ly mình yêu nhất lộ ra vẻ mặt đáng yêu, nhất cử lưỡng tiện, đây là việc y cực yêu thích a.

“Ừm hừ...” Kêu lên một tiếng sáng khoái, hẳn nhắm hai mắt, tận tình hưởng thụ.

Trạch thật sự là hảo tình nhân, mặc dù có điểm háo sắc, cũng hơi bá đạo, nhưng đối với hẳn rất ôn nhu, lại chăm sóc hẳn rất chu đáo!

“Thoải mái không?” Ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ giọng nỉ non, lang căn lại ngẩng đầu lên, muốn xâm nhập tiểu huyết utor át.

“Ừm... Ta mệt mỗi quá, để ta nghỉ ngơi một lát...” Bữu môi, đẩy đẩy, Kim Cát bực mình nhú mày.

“Rất mệt sao? Bổn vương lại rất có tinh thần a, như vậy đi, ta lại mang cứng đi ôn tuyền nha.” Đau lòng nhìn tiểu tình nhân, Hắc Trạch cố nén dục vọng, ôm hẳn đi ra ngoài.

Vài lần y đều muốn nhịn xuống, nhưng mỗi lần nhìn Tiểu Cát Cát nằm dưới thân, y sẽ vô pháp khống chế chính mình. Để Tiểu Cát Cát chịu khổ, y cũng rất áy náy.

“Hảo... Ta ngủ một lát, người ôm ta đi.” Kim Cát cũng không khách khí, thất lưng đau xót cùng mệt mỗi làm hai mi mắt nặng trĩu.

Lắc đầu cười cười, Hắc Trạch cẩn thận ôm hẳn vào lòng, vận khởi pháp lực, bay nhanh tới ôn tuyền, đem hẳn nhẹ nhàng để vào trong nước.

“Ừm...” Dòng nước ấm áp làm cho ý thức của hẳn lại quay về, khẽ mở hai mắt.

“Bổn vương ắn ắn cho cứng.” Y cũng trầm mình vào dòng nước, bàn tay to nhẹ nhàng xoa bóp.

“Hả... Thật là thoải mái!” Kim Cát không tự kìm được rên rỉ một tiếng.

Có thể là ôn tuyền hiệu quả hảo, một thân đau nhức giờ phút này đã biến mất hơn phân nửa, tinh thần cũng tốt rất nhiều.

“Tiểu Cát Cát, còn nhớ rõ buổi tối ngày đó không?” Hắc Trạch sớm đã động tình, duỗi tay dưới nước, như có như không vuốt ve phân thân hẳn, cố gắng câu dẫn hẳn nhớ lại.

“Không nhớ rõ...” Kim Cát lại đỏ mặt.

Hẳn như thế nào lại không nhớ rõ? Một đêm utor át phong lưu như thế, đánh chết hẳn cũng quên không được!

Chỉ là lúc này, nhắc tới đêm đó, hẳn sẽ không lại...

“Không nhớ rõ hả? Vậy bổn vương giúp cứng nhớ lại!” Thuận tay bắt lấy phân thân hẳn, khi nặng khi nhẹ xoa nắn.

“Không... Không cần rồi... Ta cũng nghĩ tới...” Kinh hoảng thất thố, Kim Cát lập tức đứng lên, cách xa Hắc Trạch.

Mặc dù, hẳn cũng rất muốn muốn, nhưng là sau huyết vừa chua xót vừa lại tê dại...

“Tiểu Cát Cát, đừng chạy, hôm nay bổn vương sẽ không làm nữa.” Dem hẳn kéo trở về, vững vàng ôm trong ngực.

“Thật vậy chăng?” Hắc Trùng lớn hai tròng mắt, không quá tin tưởng.

“Cưng lại hoài nghi lời nói bồn vương? Bồn vương đây là thương tiếc cưng, hay là nói cưng muốn bồn vương ở chỗ này ăn cưng?” Tức giận đảo cặp mắt trắng dã, Hắc Trạch chọt chọt trán hắc.

“Không... Không phải hoài nghi ngươi, chỉ là...” Chỉ chỉ vào lang căn thật lớn trong nước, Kim Cát nuốt nuốt nước miếng.

Xem gần thế này, lang căn thật sự lớn đến phi thường, thô to như cánh tay trẻ con, lại nổi đầy gân xanh, nghĩ không ra tiểu huyết nhỏ bé của mình như thế nào lại có thể dung nạp nó a...

“Quên đi, bồn vương sẽ cố chịu đựng!” Cẩn thận quan sát sẽ thấy đáy mắt y toát lên ý cười khó hiểu.

“Ta... Ta lấy tay...”

Hình như nhin như vậy không tốt cho cơ thể, hắc cũng không muốn Hắc Trạch bị tổn thương, cắn răng hạ quyết tâm, quyết định giúp y.

“Không, không, bồn vương không muốn tay cưng, chỉ muốn cưng dùng cái miệng nhỏ nhắn thôi.” Sớm có dự mưu Hắc Trạch đắc ý cười cười, tựa hồ chính là chờ hắc nói những lời này.

“Miệng... Nó rất lớn, ta nuốt không được... Hơn nữa ta cũng không...” Thiếu chút nữa ngã sấp xuống nước, Kim Cát vờ mặt quần bách đến vắn vẹo.

“Sẽ không đâu, này đơn giản, bồn vương tự mình dạy cưng!” Gặp hắc trúng kế, Hắc Trạch không thể chờ đợi được cầm lấy phân thân hắc ngâm tãi trong miệng, lập tức phun ra nuốt vào.

“Ngươi...” Khóe mắt phỉếm hồng.

Không nghĩ tới Hắc Trạch ra tay nhanh như vậy, lời chống cự hắc còn chưa kịp nói ra liền luân hãm trong miệng y, lung tung rên rỉ.

“Hả... Oh... Đừng...”

Hắc rên rỉ phi thường kêu gọi, phi thường kích thích Lang Vương, Hắc Trạch dùng hết mọi thủ đoạn mới lạ, đầu lưỡi không ngừng liếm láp phân thân hắc, nhiều lần nuốt sâu vào tận yết hầu, lại chậm rãi nhả ra, cuối cùng lại dùng lực hút mạnh một cái.

“Trời ạ!” Kim Cát thét chói tai không ngừng.

Ôm đầu Hắc Trạch, điên cuồng lắc lư thân thể, thẳng đến cao trào đã tới, tất cả đều phun ra trong miệng y.

“Ách... Không có cố ý...” Nhìn chất lỏng màu trắng động ở bên khóe môi y, hắc xấu hổ cúi đầu.

“Tiểu Cát Cát mùi vị thật tốt, giờ đến phiên Kim Cát thưởng thức mùi vị của bồn vương rồi.” Cười lớn một tiếng, Hắc Trạch không thèm để ý, tùy tiện lau miệng, đem lang căn đưa đến trước mặt hắc.

“...” Kim Cát do dự rồi.

“Như thế nào, Tiểu Cát Cát đổi ý rồi?” Trong mắt hàn quang bắn ra bốn phía.

23. Chương 23

“Không...” Thở dài một hơi, há mồm ngâm quy đầu, bởi vì lang căn quá lớn, hắc chỉ vừa ngâm được một nửa là đã nghẹn đến yết hầu rồi.

“Tiểu Cát Cát, thả lỏng nào, bồn vương mới đi vào một nửa, cái miệng nhỏ nhắn của cưng thật chặt, không hề kém hơn tiểu huyết cưng a, bồn vương thật sự là yêu chết mất!”

“Đừng đừng...”

“Tiểu Cát Cát, di chuyển... di chuyển đầu lưỡi cứng đi, giống như lúc nãy ta làm cho cứng đấy.”

Kim Cát ngu ngốc không thực hiện được, hàm há lớn đến mức muốn trật khớp, đau nhức không thôi, lang cần quá lớn ngập đầy khoang miệng, đầu lưỡi cần bản là không có cách nào hoạt động.

“Ai, nhìn cứng kìa học cũng không xong, hay là dùng hai đùi cứng giúp bốn vương vậy.” Nhìn đồ đệ ngu nhưng đáng yêu không chịu được, Hắc Trạch lắc đầu nhin dục vọng.

“Ừm... Một lần nữa...” Nhu thuận xoay người, lộ ra hai bắp đùi thon dài.

“Cứng không phải lại hấp dẫn bốn vương đấy chứ? Thật sự là một tiểu yêu tinh!” Hắc Trạch vốn định chừa cho hắn một con đường lui, bây giờ gặp một màn dâm mỹ như vậy cũng không nhin được, ép sát đôi chân dài, hung hăng dâm vào giữa.

“Ồ...” Mặc dù không phải chính thức tiến vào, nhưng đùi trong là chỗ mẫn cảm của hắn a.

Cảm giác nóng cháy quen thuộc, làm hắn cảm thấy lang cần thật sự tiến nhập trong cơ thể, chỉ chốc lát sau, hắn liền đầu hàng, buông xuôi chìm đắm trong dục vọng.

“Cứng nói cho bốn vương biết, bốn vương phải làm sao bây giờ? Nói đi!”

Biết rõ thân thể của hắn đã không chịu nổi hoan ái, nhưng vẫn như cũ không nỡ buông ra, y rất hận không thể vĩnh viễn ôm lấy tiểu mị hoặc này...

Lúc này Kim Cát nào còn khí lực để trả lời, chỉ là chảy lệ, nhào vào lòng Hắc Trạch, chân chính giao phó toàn bộ thân thể mình.

Chính là như thế, lang cần lại được tiêu sái đưa đẩy giữa bắp đùi non mềm, nếu không phải Hắc Trạch rút ra sớm, sợ rằng Kim Cát thật sự muốn tinh tấn nhân vong rồi...

** ** *

Tình cảm mãnh liệt còn đang dây dưa chưa dứt, mặc dù Hắc Trạch cũng không có thật sự tiến vào, nhưng thân mật đụng chạm như vậy so với dĩ vãng càng kích thích hơn.

Bọn họ vong ngã (hi sinh quên mình) âu yếm, Lang Vương một lần lại một lần phun bạch trọc trên bụng Kim Cát.

“Kẻ nào to gan, đi ra!” Đột nhiên, lang mâu đảo qua, hắc mang bắn về phía bên kia bờ.

Một thân ảnh màu trắng thuần thể ngã xuống đất, bị hắc mang bao vây.

“Ahh...”

Một tiếng thét chói tai, làm cho Kim Cát đang trầm mê dục vọng hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Tiểu... Tiểu Tinh, người như thế nào lại ở chỗ này?” Hắn ngẩn người nhìn Tiểu Tinh từ trên trời rớt xuống, quên luôn chính mình đang xích lỏa.

“Ta... Ta...” Tiểu Tinh run rẩy, cố gắng thoát khỏi vòng vây pháp, nhưng chặt vật ngồi trên mặt đất.

“Tiểu Cát Cát, cứng hình như...” Võ vố cái móng trắng tròn xinh đẹp của hắn, Hắc Trạch nhú mày khó chịu.

Y không ngại bị nhìn thấy, nhưng y thật căm ghét để người khác thấy thân thể xinh đẹp của Tiểu Cát Cát!

“AH...” Lần này đến phiên Kim Cát kêu thảm thiết.

Lang cần được hắn kẹp dưới người, bộ dáng vô cùng dâm đãng, tất cả đều bị Tiểu Tinh thấy được, ô ô, làm cho hắn đi chết đi!

“Khóc cái gì?” Hắc Trạch lạnh nghiêm mặt, trực tiếp dùng lực đánh xủ Tiểu Tinh, rồi trấn an Kim Cát đang bối rối.

“Đều tại người, đều là tại người... Đều bị Tiểu Tinh thấy được...” Vừa xấu hổ vừa giận, Kim Cát cầm lấy cánh tay y, hung hăng cắn một cái.

“Được rồi, được rồi, bốn vương làm nàng bất tỉnh rồi, nàng cái gì cũng nhìn không thấy đâu.”

“Tiểu Tinh, Tiểu Tinh!”

Kim Cát giương mắt chứng kiến Tiểu Tinh ngã xuống hôn mê bất tỉnh, hần liền đẩy Hắc Trạch ra, nắm xiêm y bên bờ lung tung che cơ thể, vọt lên.

“Tiểu Cát Cát, cứng tốt nhất không nên tới gần nàng, nàng rất khả nghi, cứ nhiên có thể qua được kết giới của bốn vương thiết lập tìm tới nơi này, xem ra bốn vương thật sự phải hảo hảo thẩm tra nàng!” Hắc Trạch phía sau đi tới, đem hần kéo vào trong lòng, nhìn Tiểu Tinh, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì.

“Sẽ không đâu, nàng không phải là hung thủ, ta muốn đi hỏi đại ca, tại sao mặc kệ Tiểu Tinh?!” Kim Cát liều mạng lắc đầu.

Hần như thế nào cũng không tin người đơn thuần như Tiểu Tinh là hung thủ, hần nhất định phải đi hỏi rõ ràng!

“Hảo, bốn vương đang muốn đi tìm Kim Hồ đối chất.”

Hắc mang chột lóe, nhất lang nhị hồ xuất hiện trong doanh trường của Kim Hồ, Hắc Trạch vẻ mặt lạnh như băng nhìn hần, đem Tiểu Tinh để trên mặt đất.

“Lang Vương, đến tột cùng nàng ta đã làm gì?” Ôm lấy Tiểu Tinh hôn mê bất tỉnh, Kim Hồ vẻ mặt đầy nghi vấn.

“Ca, ca như thế nào để cho Tiểu Tinh đi ra ngoài? Trạch không phải muốn ca hảo hảo trông nàng sao?” Nhớ tới mới vừa rồi một màn xấu hổ, Kim Cát đỏ mặt, tiến lên hỏi.

“Nàng đi ra ngoài? Mới vừa rồi nàng còn đang một mực bên người ta...” Kim Hồ cũng mơ hồ.

“Tiểu Cát Cát, không nên cấp bách, chuyện này giao cho bốn vương.” Lang Vương phát phát tay, hắc mang đánh vào trên người Tiểu Tinh.

“Ta... Ta đây là làm sao vậy?” Tiểu Tinh mở ra hai mắt, chứng kiến vẻ mặt hung thần ác sát của Lang Vương, cả người phát run.

“Tiểu Tinh, không nên giả bộ ngu, bốn vương hỏi ngươi, vì sao xuất hiện tại ôn tuyền?”

“Ôn tuyền? Ta... Ta cũng không biết, trong đầu trầm hôn mê, tỉnh lại chứng kiến các người...” Nói rồi một nửa, Tiểu Tinh mặt đỏ bừng bừng rồi.

“Tiểu Tinh, ý của ngươi là ngươi cái gì cũng không nhớ rõ phải không?” Sở nàng tiếp tục nói, Kim Cát vội vàng cắt đứt nàng.

“Đúng vậy... Gần đây thường xảy ra tình trạng như vậy, thường xuyên nhớ không được chính mình làm cái gì, nhân tiện ngay cả... Như thế nào tới nơi này, ta cũng nhớ không rõ...” Nước mắt không ngừng rơi xuống, Tiểu Tinh run rẩy càng lợi hại.

“Chuyện mị hương ngươi còn nhớ không?”

24. Chương 24

Kim Cát không khỏi hoài nghi việc nàng trộm mị hương, dù sao có thể từ tay tộc trưởng trộm đi thể trọng yếu vật, cũng không phải Hồ tộc bình thường có thể làm được.

“Ta... Ta hình như gặp qua mị hương, nhưng lại không nhớ không rõ rồi... Tiểu Cát, ngươi phải tin tưởng ta, không phải ta làm, ta không có giết người, thật sự không có giết người!” Tiểu Tinh khóc nức lên, gắt gao bắt lấy tay Kim Cát, mặt đầy nước mắt.

“Ca, Tiểu Tinh sẽ không là...” Trong lòng có loại dự cảm bất hảo, Kim Cát nhìn về phía Kim Hồ.

“Chẳng lẽ là ‘đoạt hồn đại pháp’ thất truyền đã lâu?!” Kim Hồ kinh ngạc há miệng, nhìn Tiểu Tinh nhỏ nhắn xinh xắn, nói không ra lời.

“Đoạt hồn đại pháp? Sao ta chưa bao giờ nghe nói qua Hồ tộc có pháp thuật này?” Lang Vương cảm thấy khó tin.

“Loại này pháp thuật thất truyền mấy trăm năm rồi, pháp này quá mức âm tàn, yêu hồ sáng tạo pháp này sớm bị phong ấn, chẳng lẽ nói yêu hồ phá phong ấn trốn thoát?” Kim Hồ vẻ mặt khiếp sợ.

“Ca, việc này phiền toái rồi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ lo lắng.

“Đã như vậy, đem nàng giam lại đi, rồi ta bàn bạc kế sách.” Lang Vương vuốt cằm, đánh giá Tiểu Tinh.

“Chỉ có thể làm như vậy thôi, Tiểu Tinh, ủy khuất ngươi một lúc vậy.” Kim Hồ gật đầu.

“Tiểu Tinh...” Kim Cát lưu luyến không rời nhìn Tiểu Tinh, chậm rãi bắt được tay nàng, nghĩ muốn an ủi nàng một phen.

Đột nhiên, Tiểu Tinh nguyên bản cúi đầu im lặng, đột nhiên ngẩng lên, một đôi mắt vốn màu tuyết trắng lại bắn ra quang mang đỏ thẫm như máu, lộ ra móng vuốt sắc bén, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lao tới chỗ Kim Cát.

“Đệ đệ, mau tránh ra!” Kim Hồ trong chớp mắt xông lên tính nắm tay Kim Cát, đã bị Lang Vương đoạt trước.

“...”

“Không biết sống chết!” Hắc Trạch nổi giận gầm lên một tiếng, đem Kim Cát ôm vào trong lòng, trực tiếp đánh xỉu Tiểu Tinh.

Mặc dù Kim Cát không có nguy hiểm nhưng tay Hắc Trạch lại bị thương một vết dài, máu đỏ tươi tích tích nhỏ xuống, phi thường chói mắt.

“Trạch, ngươi không sao chứ?” Vứt bỏ hết thấy, Kim Cát trong đầu tràn đầy thân ảnh Hắc Trạch, nhớ tới một màn kinh hiểm vừa rồi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Bốn vương không có việc gì, nhưng ta không cho phép cứng gằn nàng nữa!” Tùy tiện dùng pháp lực xóa đi vết máu, Hắc Trạch kéo hắn ra xa Tiểu Tinh.

“Ừm, Tiểu Tinh như thế nào lại biến như vậy...” Đau lòng vô cùng vuốt bàn tay to bị thương của Hắc Trạch, ánh mắt nhìn Tiểu Tinh phức tạp vô cùng.

“Tốt lắm, nàng vốn là một phần tử nguy hiểm, bốn vương không hy vọng cứng bị thương, hiểu chưa?”

Nhìn Tiểu Tinh bị người mang đi, Kim Cát giật giật miệng, nhưng không có lên tiếng phản đối, dù sao đây là biện pháp tốt nhất trước mắt.

** ** *

Đêm đến, Kim Cát lật qua lật lại, tư tiền tướng hậu (triềm miên suy nghĩ), như thế nào cũng ngủ không được.

“Trạch...”

“Như thế nào? Còn đang suy nghĩ sự tình hồi sáng?” Hắc Trạch biết hắn có tâm sự, dịu dàng đem hắn ôm vào trong ngực, không có lợi dụng cơ hội sờ mó hắn.

“Đúng vậy, Tiểu Tinh hảo đáng thương...” Kim Cát vẫn còn lưu luyến tình bạn thời thơ ấu của mình với Tiểu Tinh, hắn đem đầu tựa vào lòng Hắc Trạch, xoắn xoắn ngón tay.

“Cưng còn không nói cho bốn vương, như thế nào là ‘đoạt hồn đại pháp’?”

“Ngươi hôm nay cũng thấy rồi a, khi trúng ‘đoạt hồn đại pháp’, thần trí thường xuyên không rõ ràng, như nằm mơ vậy, hết thấy hành động như người thi pháp ra lệnh, tỉnh lại rồi lại không biết chính mình đã làm cái gì.”

“Tiểu Cát Cát, bốn vương cảm giác được chuyện không đơn giản như vậy, cũng không cảm thấy rất kỳ quái sao? Nàng cư nhiên có thể bình yên vô sự xuyên qua bày địa kết giới của bốn vương, không phải Hồ tộc bình thường nào cũng có thể làm được!” Hắc Trạch vuốt mái tóc hồng xinh đẹp của hắn, vừa như nghĩ tới cái gì.

“Nhưng ngươi vừa rồi cũng thấy pháp lực nàng không cao ah.” Kim Cát ngẩng đầu, mẫn mẫn mờ mờ.

“Cho nên bốn vương mới cảm giác được sự tình có điểm kỳ quái! Như vậy đi, bốn vương ngày mai đi điều tra, xem ‘đoạt hồn đại pháp’ này có thật sự lợi hại như thế hay không!”

“Hảo, hảo, ta cũng muốn đi!” Võ võ bàn tay nhỏ bé, tất cả phiền não đều vứt ra sau đầu.

Trong mắt hắn, Hắc Trạch không có gì là không làm được, chỉ cần y ra lệnh là Tiểu Tinh sẽ được cứu!

“Cưng a, mở miệng ra đều là Tiểu Tinh, không để ta vào mắt a.” Lang Vương bắt mẫn nhéo nhéo mắt hắn.

“Không để vào mắt, chỉ đặt ở trong lòng à!” Kim Cát thành thật thốt ra lời từ tận đáy lòng.

Ý thức được chính mình nói ra chân tình sâu thẳm, Kim Cát liền cúi đầu che miệng.

“Vậy sao bốn vương bị thương cũng không đau lòng hả?” Cười trộm, bàn tay to Hắc Trạch hướng lưng hắn làm càn, cách lớp quần áo nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ai nói ta không đau lòng? Đau lòng tử ta rồi...” Nhớ tới Hắc Trạch bị thương bàn tay, hắn áy náy đến phát khóc rồi a.

Đều là hắn bắt hảo, nếu là hắn cẩn thận một ít, cũng không bị Tiểu Tinh nhân cơ hội tấn công, Hắc Trạch cũng không bị thương!

“Vậy cũng có ý định bồi thường bốn vương như thế nào đây?” Thừa dịp hắn thất thần, bàn tay to không ngừng tại hậu đỉnh quấy rối.

“Bồi thường...” Nháy nháy đôi mắt to, hắn không hiểu a.

“Đúng vậy, bốn vương là vì cưng mà bị thương a, cưng phải hảo hảo bồi thường bốn vương chứ!” Bên lỗ tai phi thường mẫn cảm của hắn thổi một luồng nhiệt khí, mập mờ ngấm ướt vành tai tinh tế.

“Để cho ta nhìn tay ngươi...” Thở dốc, hắn muốn bắt trụ tay Hắc Trạch nhưng chộp vào một khoảng không.

“Không cần đâu, cưng chỉ cần hảo hảo bồi thường bốn vương là được!” Vết thương trên tay sớm được y dùng pháp lực xóa đi, chỉ là y không muốn Kim Cát biết.

Làm cho Tiểu Cát Cát áy náy chút, như vậy y cũng có thể sớm một chút ăn đậu hủ, hắc hắc!

“Ồ...” Kim Cát giờ phút này làm sao còn khí lực để tranh cãi với Lang Vương, hai mắt đã sớm ướm ắt, nặng nề thở dốc.

“Tiểu Cát Cát, nếu cưng là Hồ nữ, được bốn vương sủng hạnh như vậy, sợ rằng sớm đã hoài thượng hài tử, đáng tiếc...” Vuốt ve tiểu phúc bằng phẳng, Lang Vương thở dài.

25. Chương 25

Y thật sự yêu thương vật nhỏ này, dù đời này không có hậu đại y cũng tuyệt không hối hận!

“Như vậy... Vậy ngươi sẽ đi sủng hạnh người khác sao...” Len lén lau đi nước mắt, Kim Cát phồng hai má.

Nói xong hắn liền hối hận, hắn không muốn Hắc Trạch đi chạm vào người khác, cho dù là sờ một chút cũng không được!

“Có người, bốn vương sao có thể thượng nữ tử khác chứ?” Lau đi lệ ngân đầy khóe mắt, thân thiết ôm hôn trán an hắn, Hắc Trạch hận không thể nuốt hắn vào bụng, vĩnh viễn không xa rời nhau.

“Trạch, mặc dù ta không thể sinh nhi dục nữ, nhưng ta có thể cho ngươi vui sướng, sau này ta sẽ cố gắng thỏa mãn ngươi!” Cảm động trước tâm ý của y, hắc trợn tròn hai mắt, vỗ vỗ bộ ngực, giống như phát thệ.

“Oh... Thật sự?” Nheo lại lang mâu, Hắc Trạch từ trên cao nhìn xuống hắc.

“Như thế nào? Ngươi xem thường ta?” Không nghĩ tới lần đầu tiên bản thân trịnh trọng hứa hẹn lại bị hoài nghi, Kim Cát mất hứng la lên.

“Vậy cũng biết thế nào để bốn vương vui sướng không?” Trong lòng sớm đã cười đến chết, trên mặt lại không chút biểu tình.

“Ách... Không phải vốn là cùng ngươi làm cái kia, cái kia sao...” Ngượng ngùng loay hoay, mặt Kim Cát lại hồng như ánh bình minh.

Bên người y mấy ngày nay, hắc còn không biết ‘vui sướng’ là bảo hắc dùng miệng sao!

“Ngươi biết dục vọng của bốn vương rất mạnh, lúc nào cũng muốn, cũng có thể thỏa mãn sao?” Ngón tay nghịch ngợm banh huyết khẩu của hắc ra, lang cắn kích thích đến nẩy lên không ngừng.

“Ta... Ta sẽ cố gắng rèn luyện thân thể, sáng nào cũng tập, nhất định có thể phối hợp ngươi!” Nuốt nuốt nước miếng, nhìn lang cắn không ngừng biến lớn, Kim Cát vội vàng nhắm mắt lại.

“Như vậy hả, không cần sáng nào cũng tập, bây giờ bốn vương rèn luyện thân thể cũng cứng có phải tốt hơn không?”

Bất tri bất giác, tiểu huyết đã dung nạp ba ngón tay thon dài thuận lợi ra vào, mị hương mê người lại phiêu tán ra, dụ dỗ cự vật tiến vào.

“Được...” Mở hai chân, lộ ra tiểu huyết phấn hồng hé ra hợp lại, mê người đến cực điểm.

“Nếu bốn vương cũng cứng rèn luyện thân thể, có phải là cứng nên chủ động chút không?” Lang cắn thủy chung lại chần chờ ngoài tiểu huyết, nhất định không đi vào.

“Ta... Ta chủ động?” Lúc này Kim Cát vô cùng thanh tỉnh, Hắc Trạch nói làm cho hắc sưng sốt một hồi.

Hắc chưa từng chủ động bao giờ, bây giờ đối với yêu cầu này ngây dại cả người...

“Hôm nay phải xem biểu hiện của cứng rồi, bốn vương tự cố gắng hồi tưởng Tiểu Cát Cát hôm ở ôn tuyền, thật sự ngon miệng cực kỳ!” Vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, lang mục bắn ra tinh quang.

“Nhưng... Nhưng ta không làm được!” Đôi mắt to đỏ lên, thân thể hư không làm cho hắc khóc không ra nước mắt.

Loại chuyện này vẫn đều là y chủ đạo a, hắc làm sao ‘làm’ đây?!

“Kỳ thật rất đơn giản, lần này ta chỉ cứng cách cơ bản nhất.” Hắc Trạch luôn muốn dạy hắc cách chủ động.

“...”

Kim Cát ngơ ngác nghe theo Hắc Trạch, loay hoay thân thể, chỉ chốc lát sau, liền mở rộng hai chân ra, đưa lưng về phía y, trên đùi y từ từ ngồi xuống.

“Ah...” Cảm nhận được lang cắn nóng cháy, bỗng đến mức hắc thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Trong lòng kêu to, trời ạ, cái này cũng gọi dễ dàng nhất, vậy cái gì mới khó đây?

Tương lai của hắc là một mảnh hắc ám a...

“Lại đây nào, tự mình ngồi lên đi.” Vuốt ve những nếp nhăn mềm mại của tiểu huyết, Hắc Trạch cố nén dục vọng bùng bùng, kiên nhẫn từng chút chỉ dẫn hắc.

“Ta... Ta không nhìn thấy...” Quờ quạng lung tung, mấy lần nhắm ngay tiểu huyết, nhưng cuối cùng lang cắn lại trượt ra ngoài.

“Tiểu ngu ngốc, nhắm mắt lại, dùng thân thể cảm thụ đi.” Mút mút cần cổ non mịn của hắc, bàn tay của Hắc Trạch túm được phần thân xinh đẹp.

“Ah... Rất cực, rất cực tiến vào...” Thở ra một hơi dài, nhắm hai mắt lại, hơi nâng phần eo lên, ngồi xuống.

“Thích không?” Vòng tay qua nắm lấy bắp đùi hắn, Hắc Trạch nhẹ nhàng căn bờ vai xinh đẹp của hắn.

“Hả... Thích... Quá sâu rồi... Đâm chết ta rồi...”

Lung tung rên rỉ, tư thế này làm cho hắn đạt cao trào trước nay chưa từng có, trước sau công kích, làm cho hắn thiếu chút nữa sướng đến bất tỉnh.

Mồ hôi theo khuôn ngực trắng nõn chảy xuống bụng hắn, rơi xuống trên mặt đất, chỉ chốc lát sau, trên mặt đất liền đọng một vũng nước nho nhỏ (tác giả chém ác thế).

Thân thể gắt gao quấn lấy nhau, mãnh liệt hôn môi, khí tức nóng bỏng từ Hắc Trạch từng đợt ập vào người hắn, bàn tay to không ngừng vuốt ve chỗ giao hợp, làm cho hắn nhanh thích ứng.

“Đừng...” Hậu huyết ngứa ngáy khó nhịn làm hắn giãy giụa vòng eo, nhắm hai mắt, cả thân thể đều dựa vào trước ngực Hắc Trạch.

Thật sự là rất kích thích mà... Chẳng qua, hắn thích!

“Bốn vương bắt đầu cùng cương rèn luyện.” Thấy vẻ mặt hưởng thụ của hắn, Hắc Trạch cười tà ôm lấy hai chân hắn, cao cao nâng lên.

“Hả... Bỏ ta xuống, mau bỏ ta xuống!” Thét chói tai, lang căn ly khai khỏi cơ thể, làm cho sau huyết vừa tê dại lại vừa ngứa, không tự chủ co rút hậu huyết lại.

“Được, bốn vương nghe lời cương!” Cười lớn, đột nhiên buông hai tay, thả Kim Cát ngồi xuống.

“Ah aa a... Đâm chết ta rồi!” Ngồi xuống như vậy làm lang căn đâm mạnh vào độ sâu chưa từng có trước đây, Kim Cát hưng phấn đến mức khóc thét lên.

“Tiểu Cát Cát, còn muốn sao?” Bàn tay to lại trườn lên trên bắp đùi hắn.

“Không... Từ bỏ... Tha ta đi... Ta chịu không được...” Khóc kêu, phân thân xinh đẹp lại ngẩng đầu lên, phần đỉnh không ngừng phun ra chất lỏng màu trắng.

“Lần này đã chịu không được? Còn nói muốn luyện thân thể để thỏa mãn bốn vương, xem ra Tiểu Cát Cát thật sự không làm được rồi!” Ngón tay cái ấn xuống linh khẩu, không cho hắn đạt tới cao trào, Hắc Trạch xấu xa cười tà ẩn hiện răng nanh.

“Ta... Ta làm, ta có thể làm, chúng ta làm lại đi!” Ngoài miệng không nhận thua, Kim Cát lau nước mắt, cắn cắn dục dục (cẩn thận) nâng thất lũng.

“Đây chính là cương nói đó nha, không nên trách bốn vương không khách khí à.”

Đắc ý cười to, Hắc Trạch thuận thể đem hắn áp đảo trên giường, từ phía sau thật sâu đâm vào...

26. Chương 26

Ngủ đến trưa, Kim Cát đánh cái ngáp thật dài, duỗi lưng một cái, phát hiện mình quần áo chỉnh tề.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng vỗ vỗ Hắc Trạch hai mắt nhắm nghiền nằm bên người.

“Trạch, mau đứng lên, chúng ta đi xem Tiểu Tinh.”

“Gấp cái gì, còn sớm mà.” Hắc Trạch nhú mày, lười biếng trở mình, đem hắn đặt ở dưới thân.

“Không còn sớm nữa, buổi trưa rồi đó, ngày hôm qua người đáp ứng ta muốn cứu Tiểu Tinh, không thể nói không giữ lời.” Đấm ngực Hắc Trạch một cái, hắn tức giận đảo cặp mắt trắng dã.

“Trong đầu cũng chỉ nghĩ tới cứu nàng, cũng xem xem bên kia là cái gì?” Hắc Trạch thở dài, chỉ về phía bên kia doanh trướng.

“Hả... Tiểu Tinh!”

Một lồng giam kiên cố ở gần cửa, Tiểu Tinh bị trói gô ở bên trong. Nàng nghe được Kim Cát gọi, liền mở mắt quay đầu nhìn hẳn.

“Tiểu Cát... ” Đôi môi nứt nẻ gian nan nở một nụ cười.

“Tiểu Tinh, ngươi không sao chứ?” Hắc muốn chạy tới, lại bị Hắc Trạch gắt gao ôm trong lòng.

“Đừng qua đó, đã quên chuyện nàng ám sát cũng sao?” Hắc Trạch lên tiếng nhắc nhở hẳn.

“Ta biết... Nhưng thấy nàng như vậy, lòng ta thật khó chịu...” Hắc luôn luôn mềm lòng nên không muốn nhìn thấy Tiểu Tinh chịu khổ.

“Bổn vương biết cũng khó chịu, nhưng nếu cũng bị thương bổn vương lại càng khó chịu.” Vỗ vỗ khuôn mặt xinh đẹp, Hắc Trạch thâm tình nhìn hẳn.

“Ách... Vậy ngươi cứu nàng, ta không qua đó là được.” Mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, hẳn nâng đôi mắt cầu khẩn.

“Cũng yên tâm, có bổn vương ở đây, không có việc gì đâu! Thật ra bổn vương muốn xem ‘Đoạt hồn đại pháp’ lợi hại đến cỡ nào, nhất định đem kẻ đó băm thây vạn đoạn, chôn cùng các huynh đệ!” Hắc Trạch xoa xoa lưng trấn an hẳn, quay đầu nhìn Tiểu Tinh đang run rẩy.

“Trạch... Cẩn thận một chút...” Cầm lấy góc áo của Hắc Trạch, tâm tình Kim Cát mâu thuẫn cực kì.

Hắc không muốn nhìn thấy Hắc Trạch bị thương, nhưng cũng muốn Tiểu Tinh được cứu, tiến thoái lưỡng nan, hẳn dứt khoát nhắm chặt hai mắt, tuyệt đối không nhìn.

“Tiểu Cát Cát, cuối cùng cũng quan tâm bổn vương rồi!” Hắc Trạch cực kì vui mừng nắm chặt đôi bàn tay bé nhỏ của hẳn.

“Được rồi, nàng nhìn thấy...” Thẹn thùng rút hai tay về, hẳn không dám nhìn Tiểu Tinh.

“Tiểu Cát Cát, để nàng xem bổn vương lợi hại đến cỡ nào!” Hắc Trạch nói lắm bầm.

Hắc khí chung quanh y không ngừng toát ra, hóa thành vô số phong châm phóng tới Tiểu Tinh.

Tất cả châm đều đâm vào cơ thể Tiểu Tinh.

Thần lực phong châm phát tác, Tiểu Tinh dần dần thay đổi hình dạng, không chỉ lộ ra móng vuốt sắc bén, ngay cả trên mặt cũng hiện những hình thù màu đen cổ quái, miệng không ngừng phát ra âm thanh gào thét chói tai.

“Nàng làm sao vậy?” Kim Cát trở mắt nhìn, sợ đến ngây người.

“Bổn vương làm phép khống chế ý thức nàng, nàng phản kháng rất mạnh tựa hồ trong cơ thể không chỉ có một hồn phách.” Hắc Trạch nhổ một sợi tóc, sợi tóc liền hóa thành hắc kiếm, đâm thẳng vào đỉnh đầu Tiểu Tinh.

Hắc kiếm xuyên não, Tiểu Tinh hoàn toàn phát điên, kêu rống càng thảm thiết.

“Tiểu Tinh, đừng kêu!” Kim Cát thống khổ vạn phần che lại hai lỗ tai.

Hắc phần nào đoán được chuyện mỉa mai là do Tiểu Tinh làm, chỉ là không phải Tiểu Tinh ‘thật’ làm, mà là Tiểu Tinh ‘giả’.

“Kim Cát, cũng nghìn vạn lần không được lại đây, cứ giao cho bổn vương là được rồi!” Mắt thấy tiểu hồ ly về mặt đau thương nhìn y, cơ thể cũng ngo ngoe muốn đi qua, Hắc Trạch không khỏi lo lắng cùng khẩn trương.

“Uh... ta biết, ngươi nhất định phải cứu Tiểu Tinh.” Nhu thuận gật đầu, Kim Cát không có nhất thời xúc động.

Hắc khí đầy trời, hình thành một màn sương đen dày đặc bao phủ Tiểu Tinh đang không ngừng gào thét, một tầng lại một tầng hắc khí bao vây lấy nàng.

“Ah ” Tiểu Tinh hét lớn một tiếng, ngã xuống đất.

Thân thể nàng đột nhiên phát ra bạch quang, một bóng trắng len khỏi hắc khí hướng phía cửa chạy, lơ mơ nhìn thấy đó là bóng hồ ly. Hắc Trạch hét lớn, từ trong miệng phun ra hắc khí đuổi theo bóng trắng.

Bóng trắng vừa chạy đến cửa đã bị hắc khí cản lại, bỗng quay đầu hướng Kim Cát vọt tới, Hắc Trạch biến sắc, phi thân chắn trước người Kim Cát.

Không ngờ bóng trắng hết sức xảo hoạt, chạy vòng qua bọn họ, trực tiếp nhảy lên phá vỡ đỉnh doanh trướng, chui qua lỗ hồng chạy mất. Hắc Trạch lo lắng cho Kim Cát nên không đuổi theo.

Một lúc sau, cũng không thấy bóng trắng kia quay lại, Hắc Trạch mới lau mồ hôi trên trán, thở ra một hơi.

“Tốt rồi, cuối cùng cũng giải quyết được.”

“Tiểu Tinh không có việc gì chứ?” Nghe y nói, Kim Cát kích động chạy đến Tiểu Tinh, nàng vẫn còn bị vây trong hắc khí.

“Cùng cũng thấy rồi đây, bóng trắng hồi nãy chính là yêu hồn điều khiển ý thức nàng, chỉ tiếc là bốn vương không bắt được hẳn!” Thu hồi trường kiếm, Hắc Trạch nhú mày ngẩng đầu nhìn đỉnh doanh trướng.

Dù sao, lấy thần thông của Lang Vương lại để một yêu hồn hồ ly chạy thoát, thật sự là rất mất mặt.

Nhưng mà Kim Cát không có thấy vậy a, hẳn thấy Hắc Trạch rất rất giỏi, dễ dàng cứu Tiểu Tinh, y thật sự rất vĩ đại a!

“Nàng thật đáng thương, đừng trối nàng nữa được không?” Kim Cát ôm cánh tay Hắc Trạch làm nũng.

“Tạm thời không được, trước mắt phải giam nàng một thời gian, yêu hồ kia dù chạy đi cũng không dám chắc sẽ không quay lại.” Hắc Trạch quyết đoán lắc đầu.

“Nhưng mà...”

“Cùng yên tâm, lần sau bốn vương nhất định không để hắn chạy thoát!” Hắc Trạch căm hận nhìn bầu trời.

27. Chương 27

“Đúng vậy, ngươi nhất định không được tha cho hắn, hắn hại Tiểu Tinh như vậy, phải dày xuống mười tám tầng địa ngục.” Kim Cát nắm chặt tay, nhếch miệng lộ ra răng nanh.

Hắc Trạch sờ mái tóc hồng của hắn, cười nói: “Được rồi, chuyện đã giải quyết xong, ngày mai bảo Kim Hồ trở về chuẩn bị hôn lễ cho chúng ta.”

“Nhanh như vậy sao?” Chớp chớp đôi mắt hồ ly to tròn.

Hắn còn chưa có ý nghĩ mình sẽ thành thân a, hơn nữa đại ca và nhị tỷ cũng chưa có thành thân, sao lại đến phiên em út nhỏ tuổi nhất như hắn chứ?

“Nhanh sao? Bốn vương hận không thể lập tức thú cưng, chẳng lẽ cưng không muốn gả cho bốn vương sao?”

Y yêu hắn yêu muốn chết rồi, lúc này danh bất chính ngôn bất thuận ở với nhau, cũng có nhiều điều bất tiện, Tiểu Cát Cát không để ý nhưng y không thể để hắn chịu chút ủy khuất nào.

“Ta đều là người của ngươi rồi, như thế nào lại... Chỉ là, không biết cha nương nghĩ như thế nào...” Đỏ mặt, Kim Cát quay lưng qua, ngượng ngùng vò góc áo.

“Thì ra cũng lo lắng chuyện đơn giản này hả, không phải bốn vương cùng quay về ra mắt nhạc phụ và nhạc mẫu đại nhân là được sao?” Cười lớn một tiếng, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hôn lên đôi môi xinh đẹp của hắn một cái.

“Hảo a, hảo a!” Kim Cát vô cùng vui vẻ vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt cười tươi như hoa.

Thật sự hần sợ cha nương trách cứ, cũng sợ tộc nhân chê cười, nhưng nếu Hắc Trạch về cùng hần, hần còn gì phải sợ đây?

“Tiểu đệ, chuyện gì mà cười vui như vậy?” Kim Hồ nâng màn trướng đi vào, nhìn tiểu đệ vui vẻ như vậy cũng nở nụ cười.

“Kim Hồ, người tới thật đúng lúc, chuyện mị hương đã điều tra xong, vốn là yêu hồn dở trò, ngày mai người về được rồi.” Từ khi tra ra chuyện của Tiểu Tinh, Hắc Trạch không có giam lỏng Kim Hồ.

“Thật ư? Khó trách hồi nãy ta nghe một trận quỷ khóc lang gào... Lang Vương quả là danh bất hư truyền, vừa ra tay mọi chuyện đã giải quyết được rồi!” Trong mắt Kim Hồ tràn đầy kính nể.

“Quá khen, quá khen, ngày mai người về trước, bốn vương mang Kim Cát qua ngay.” Hắc Trạch mỉm cười chấp tay.

“Oh... Lang Vương muốn đi đến Hồ tộc?” Kim Hồ không hiểu.

“Đúng vậy, bốn vương muốn đích thân qua đây cầu hôn, ha ha!” Cười to hai tiếng, yêu thương nhìn Kim Cát, lang mục lộ vẻ vui sướng.

“Thì ra là vậy, từ nay tiểu đệ giao lại cho Lang Vương chăm sóc rồi.” Mập mờ nhìn Kim Cát, Kim Hồ vui vẻ cười thầm.

“Đó là dĩ nhiên, ha ha!”

“Ca, ca khi dễ ta...” Kim Cát ngượng ngùng xoắn góc áo, liếc Kim Hồ một cái.

“Không dám, không dám, đệ có hậu thuẫn lớn như vậy, ta nào dám a?” Ngón tay hướng thân người to lớn chỉ chỉ.

“Hừ... không để ý ca nữa!” Hất hàm xoay người qua, Kim Cát không thèm nhìn hần nữa.

“Kim Hồ, có một chuyện, yêu hồn trên người Tiểu Tinh dù bị đuổi đi rồi, nhưng nàng còn rất nguy hiểm, chờ ta và Tiểu Cát thành thân xong, sẽ thả nàng ra, được không?” Hắc Trạch chỉ vào Tiểu Tinh đang hôn mê bất tỉnh.

“Như thế cũng được, nếu mọi chuyện đã rõ ràng rồi, ta về trước, sớm báo tin mừng cho cha nương.”

“Đi đường bình an, không tiễn.”

Đưa mắt nhìn Kim Hồ rời đi, đồng thời bọn thị vệ cũng kéo Tiểu Tinh ra ngoài, Hắc Trạch mới thật sự thở ra nhẹ nhõm, cúi đầu sát vào người Kim Cát, tủm tỉm cười.

“Bốn vương xử lí mọi chuyện xong rồi, cũng tính thưởng cho bốn vương thế nào đây?”

“Thưởng? Ngày hôm qua không phải đã bồi thường rồi sao?” Nghe như y có ý định khác a, Kim Cát ngượng ngùng đẩy mắt y ra.

“Cũng nói rồi đó thôi, hôm qua là bồi thường, hôm nay là thưởng a, hai cái khác nhau à.” Mặt Hắc Trạch vốn dĩ dày ở mức độ không bình thường, mặt cứ dán trên người Kim Cát, không chịu nhích ra.

Bàn tay to trượt trên cặp đùi thon dài non mềm của hần, nhẹ nhàng vuốt ve...

“Bốn vương chờ mong phần thưởng của cưng a!” Bàn tay to không an phận cách lớp quần áo xoa nắn cặp mông căng tròn.

Hai gò má Kim Cát vốn dĩ trắng nõn xinh đẹp, nay nhanh chóng đỏ bừng, thẹn thùng không dám nhìn y, hai tay cứng ngắc đặt ở hai bên sườn.

“Muốn tiếp tục sao?” Y luồn tay vào vạt áo trên, dùng hai đầu ngón tay kẹp chặt hạt châu nổi lên trước ngực hắn.

Kim Cát hận không thể tìm một cái động để chui vào, trong ngực như có lửa đốt, nóng như thiêu đốt người.

“Ah...”

Hắc Trạch nhin không được cúi xuống hôn cái miệng nhỏ nhắn hé mở của hắn, vừa xong lại trượt sang ngậm vành tai xinh đẹp, dùng lực hút một cái.

“Đừng...” Hắc Trạch thành thạo khơi gợi dục vọng trong hắn.

“Trạch...” Hắn không nhin được, rụt cổ lại. Đôi môi y làm hắn ngứa ngáy khó chịu.

Bất mãn vuốt ve cặp mông cách lớp quần áo, y thuận tay xé rách lớp vải, thân thể xinh đẹp lồ lộ ra bên ngoài, đôi tay trực tiếp tìm kiếm tiểu huyện phần hồng...

“Ách...” Hắn mở to đôi mắt, tròng Hắc Trạch.

“Cũng không thích ta làm như vậy sao?” Giờ phút này trong mắt Hắc Trạch không phải là tinh quang bình thường, mà là hỏa dục say mê cháy bỏng.

“Thích.” Vô thức rên rỉ, hắn chủ động mở rộng hai chân để lộ tiểu huyết mê người.

“Đẹp quá...” Nhìn tiểu huyết phần hồng, Hắc Trạch thở hắt ra, ba ngón tay tiến vào dò xét, chuẩn bị thật kĩ lưỡng.

“Ah...”

Tay hắn muốn che đi nơi then thung giữa hai chân, lại bị Hắc Trạch bắt lấy kéo lên đỉnh đầu, hồng anh trước ngực cũng bị mút liếm.

“Trạch... Nhẹ...” Ngực hắn phập phồng không ngừng, bây giờ lại thêm ngứa ngáy khó nhin.

Tình dục thôi thúc làm hắn giãy giụa, đầu lưỡi Hắc Trạch không ngừng quấy rối hồng quả.

Hồng quả bị mút cứng lên, làm cho y thích đến mức mở rộng miệng, muốn một hơi nuốt tất cả vào.

“Ách...” Trên ngực một trận tê dại làm người hắn run rẩy không thôi.

Đầu vú vốn bị Hắc Trạch mút dính đầy nước miếng, vừa tiếp xúc với không khí, lập tức dựng đứng lên, sưng đỏ lên.

28. Chương 28

“Đậm nhẹ... Người nặng quá... Đừng đè ta...” Thở hổn hển, cố nén dục vọng, Kim Cát vẻ mặt đỏ ửng cong cái miệng nhỏ nhắn.

“Vậy cũng đè bốn vương đi.” Hắc Trạch mỉm cười, há mồm nhả ra hồng quả, trở mình đem hắn kéo lên trên.

Không hề chuẩn bị, Kim Cát hai chân mở rộng ngồi xuống bên hông Hắc Trạch, trong nháy mắt cảm nhận lang căn nóng bỏng chà xát mông, xấu hổ không biết có nên chuyển động hay không.

“Tiểu Cát Cát, cảm giác đè bốn vương có thích không? Mới vừa rồi bốn vương cho cũng không biết bao nhiêu sướng khoái a, bây giờ phải trông cậy vào cũng rồi!” Vuốt ve tấm lưng bóng loáng, Hắc Trạch cười rất tà ác.

“Hảo... Hảo cái gì hảo?” Quỳ ngồi trên người Hắc Trạch, Kim Cát đỏ mặt, xoay qua không thèm nhin y, đầu vú trước ngực sưng đỏ không chịu nổi.

“Tiểu Cát Cát, không nên then thùng, đây là khuê phòng chi nhạc của chúng ta, cưng chỉ cần hưởng thụ là được.” Kéo khuôn mặt đỏ au quay lại nhìn mình, Hắc Trạch vỗ vỗ cái mông đang nhếch lên của hắn.

“Hưởng thụ?” Kim Cát dẩu môi.

Đúng vậy, hắn rất là hưởng thụ, mỗi lần làm tới cuối cùng, hắn cảm giác được mình sắp chết, cái loại tư vị vừa đau đớn vừa vui sướng làm cho hắn vừa yêu lại vừa hận!

“Chẳng lẽ không phải lần nào cưng cũng sướng đến bất tỉnh sao? Hay là chê bồn vương cố gắng không đủ?” Lang mục khê nhứ, tựa hồ có chút bức mình.

Ấn xuống thắt lưng hắn, lang căn không ngừng đánh vào bích tràng mềm yếu, cố ý đâm vào điểm mẫn cảm nhất của hắn.

“Ah... Ngươi chậm một chút!” Từ hư không đến trường đầy, nháy mắt một cái, khóe mắt Kim Cát đã đọng đầy nước mắt tình cảm mãnh liệt.

“Bồn vương rất chậm rồi.” Chậm rãi xuyên qua, ma sát tiểu huyết ẩm ướt, như gãi ngứa, một lần lại một lần đạt đến cao trào.

“Muốn chết! Chậm quá...” Thở hào hển, tức giận vuốt ve khuôn ngực rộng rắn chắc của Hắc Trạch, Kim Cát bất mãn liếc y một cái.

“Là cưng muốn bồn vương làm chậm a, bồn vương nghe lời cưng thôi a, cưng còn bất mãn gì chứ?” Vuốt ve phân thân xinh đẹp của Kim Cát, Hắc Trạch không nhanh không chậm, thủy chung vẫn duy trì tần suất một nhanh chín chậm.

“Khóc...”

Đầu mũi hồng, Kim Cát khấn cấp chuyển động vòng eo, không ngừng giãy giụa, nhưng cảm giác không đủ, tiểu huyết không ngừng co rút lại.

Hình ảnh này vô cùng kích thích Hắc Trạch a, y hét lớn một tiếng, hai tay đang giữ cặp mông xinh đẹp dùng lực ấn mạnh xuống, mỗi lần đều đâm trúng điểm mẫn cảm làm cho Kim Cát toàn thân phát run, tự động vận vẹo thân mình đón khoái cảm, trong miệng hồ ngôn loạn ngữ.

“Tiểu Cát Cát, thoải mái không?” Vuốt ve phân thân xinh đẹp sắp phun trào, trong mắt Hắc Trạch tràn đầy ý xấu xoa nắn hai túi ngọc phía dưới.

“Thoải... Thoải mái... Ta còn muốn...” Híp mắt, không ngừng thở phì phò, đầu cháng váng, Kim Cát vô lực ngồi trên người y, mở hai chân thật lớn, để lang căn thêm thuận lợi xâm nhập.

“Tiểu Cát Cát, tự mình di chuyển nga, muốn nhanh hay muốn chậm, tùy cưng quyết định.”

Ngón tay cái đâm linh khẩu đang chảy đầy dịch, đột nhiên buông ra, cũng rút lang căn ra khỏi tiểu huyết ẩm áp, Hắc Trạch thần nhiên nhún nhún vai, không hề nhúc nhích.

“Trạch, cho ta...”

Dục vọng không được thỏa mãn, Kim Cát liếm liếm bờ môi đỏ mọng, ngồi trên người Hắc Trạch yêu kiều làm nũng, cố ý nâng cái mông chà xát lang căn.

“Tiểu Cát Cát, đừng hiểu lầm a, là cưng thưởng cho bồn vương, chứ không phải là bồn vương thưởng cho cưng a, cho nên... Tự cưng đến đây đi!” Vươn một ngón tay phe phẩy.

“Nhưng mà, ta sẽ không làm được mà...”

“Sẽ không? Đêm hôm qua bồn vương đã dạy cho cưng chưa? Nếu cưng không muốn, bồn vương cũng không ép cưng!” Hắc Trạch giả bộ làm vẻ mặt lạnh lùng, làm bộ xoay người xuống giường.

“Vây... Vây ngươi đừng nhúc nhích, ta thử xem...” Gấp vẻ mặt y không chút động lòng, Kim Cát cắn răng một cái, nắm lang căn, nâng mông lên, lộ ra tiểu huyết hé ra khép lại động lòng người.

Sau hậu huyết hư không làm cho hắn không kịp nghĩ nhiều, chỉ là muốn, muốn lang căn thật sâu thật sâu cắm vào tiểu huyết...

“Ân...” Nhìn tiểu huyết phần hồng, bên trong mị thịt không ngừng co rút lại, Hắc Trạch không nhìn được nuốt nuốt nước miếng.

Kim Cát đỏ mặt, khom lưng đưa tay tách huyết khẩu, ngồi chồm hổm trên lang căn to lớn, cắn cắn dục dục (cẩn thận) ngồi xuống.

“A...” Hắn rõ ràng cảm giác được lang căn lại lớn thêm một vòng.

Mỗi một lần cùng Hắc Trạch ân ái, đều cảm giác được lang căn so với trước càng thô to thêm, ngày thường cũng không thấy Hắc Trạch ăn gì đặc biệt, cứ nhiên vẫn cứ tráng kiện như thế, hắn sắp không chịu nổi rồi!

29. Chương 29

“Tiểu Cát Cát, còn không đem tiểu đệ đệ của bốn vương nuốt vào?” Trái tim ngứa ngáy khó nhịn, ngại động tác hắn quá chậm chạp, Hắc Trạch kêu lên một tiếng đau đớn, đánh vào đầu vú tấy đỏ kia một cái.

“Đừng đánh, trưởng...”

Đã bị kích thích, tiểu huyết co rút lại, đem lang căn kẹp ngày càng chặt, làm cho lang căn vừa đâm vào một tác liền không thể tiến thêm được nữa.

“Tiểu yêu tinh, thả lỏng nào, muốn kẹp đứt tiểu đệ đệ của bốn vương hả?!” Không hài lòng với tốc độ lẻ mề của hắn, Hắc Trạch duỗi tay chạm vào tiểu huyết khẩu, với tay vào trong quấy rối tìm kiếm, lập tức tìm được một chỗ, đè mạnh xuống.

“Ah... Đừng chạm nơi đó... Ta sắp ra rồi...” Thất lưng đã muốn nhũn ra, tiểu huyết trong nháy mắt nuốt hết toàn bộ lang căn, mà phân thân hắn cũng phun trào ra, bắn tung tóe trên bụng Hắc Trạch.

“Thật vô dụng, như thế đã bắn.” Vốn định làm cho hắn trầm tĩnh lại, không nghĩ tới hắn phóng ra nhanh như vậy, Hắc Trạch có chút mất hứng.

Giờ phút này Kim Cát đã hóa thành một vũng nước, nằm trong lòng Hắc Trạch thở dốc, mị nhãn như tơ, mồ hôi như mưa hạ, thở hồng hộc.

“Ai... Ai kêu người sờ loạn... Người biết rõ...” Đỏ mặt, đâm hắn một cái.

Hắn cũng đâu có muốn như vậy a, nhưng trong cơ thể lang căn vẫn nóng bỏng như cũ, trưởng căng rất khó chịu, hắn cau mày, gian nan xê dịch thất lưng, cố gắng làm cho mình dễ chịu chút.

“Tốt lắm, bây giờ cũng thỏa mãn rồi, bốn vương còn không có a, cũng nói làm sao bây giờ? Quà thưởng của bốn vương ở đâu?” Bàn tay to chạm hai bên hông, như có như không vuốt ve...

“Cho ta nghỉ ngơi trong chốc lát... Xương sống thất lưng đau...” Chỉ nói được một câu, Kim Cát mệt mỏi nhắm mắt lại, ngáp một cái.

“Vậy cũng ngủ một lát, bốn vương tự mình đến.” Trở mình, Hắc Trạch liền đặt hắn ở dưới.

Chỉ có Kim Cát phóng ra, Hắc Trạch thì chưa, lang căn vẫn cắm thật sâu trong cơ thể hắn, vừa động một chút, làm cho hắn đang mơ màng buồn ngủ trỗi dậy hai mắt.

“Người làm như vậy, ta sao ngủ được a?” Tức giận kẹp chặt hai chân, không cho Hắc Trạch nhúc nhích.

“Cũng ngủ đi, bốn vương tự thưởng cho mình vậy!”

Hôn bờ môi của hắn, ôm hông ngọc, mạnh mẽ xuyên xỏ ra vào, trong miệng không ngừng kêu ‘hảo’.

“Tử sắc lang, người muốn mạng ta hả...” Cắn chặt môi, hai má đỏ bừng.

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng thân thể hành động ngược lại ý chí hắn, nâng thất lưng lên cao, nghênh hờ lang căn mỗi một lần tiến vào.

“Bốn vương yêu cũng còn không kịp, sao lại muốn lấy mạng cũng?” Cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng ướt át kiều diễm, Hắc Trạch thỏa mãn thở dài.

“Đừng...”

Nói không ra lời, thân thể lại theo chuyển động của Hắc Trạch lắc lư không ngừng, ý thức cũng chậm chạp trầm mê, trong đầu trống rỗng...

“Ah...” Hắn ý loạn tình mê rồi.

Hai mắt Hắc Trạch đầy dục hỏa, mê say mà tham lam hút đôi hồng quả trước ngực hắn, một bên ôn nhu xoa nắn phân thân xinh đẹp.

“Tiểu Cát Cát, thích bốn vương không?” Nâng mông ngọc lên, giảm tốc độ.

“Thích...” Hắn thở gấp, khoe mắt ngập nước.

“Thích bao nhiêu?” Hắn đột nhiên rút lang căn ra, chần chờ tại cửa huyết không chịu đi vào.

“Rất thích, rất thích...” Kim Cát giống như mất đi không chế mà hét lên.

“Nhớ kỹ, cũng chỉ thuộc về bốn vương...” Hắc Trạch dùng bàn tay to tách hai chân hắn ra thật to.

“Àn...” Kim Cát mê loạn rên rỉ.

“Sau này lúc bốn vương không có ở đây, không cho phép nói chuyện với những người khác, rõ chưa hả?” Lập tức chuyển động kinh người trong cơ thể hắn, mỗi một lần đều đâm vào thật sâu, trong mắt Hắc Trạch tràn đầy ý chiếm hữu.

“Trời ạ... Đâm chết ta rồi... Biết rồi... Ta cái gì cũng nghe lời người...” Cảm giác sung sướng như núi lửa phun trào, cuồng loạn lan ra toàn thân.

“Tiểu Cát Cát, cũng thật ngoan, bốn vương quyết định thưởng cho cũng!” Hứa hẹn xong, Hắc Trạch vui vẻ ôm lấy hắn, hai người tiến vào giường lớn.

Ngậm đôi môi như cánh hoa kiều mị, đùa bốn cái lưỡi nhỏ xinh đẹp, đôi khi khê cắn đôi môi căng mọng.

“Tiểu Cát Cát, cũng thật đẹp.” Môi y trượt từ từ trên cần cổ duyên dáng, lướt qua đường cong bả vai xinh đẹp, dừng lại trước ngực hắn, mút mát đôi hồng quả.

Kim Cát hưng phấn không chịu nổi, cảm giác quá tuyệt vời...

Môi Hắc Trạch theo cơ thể pháp phòng của hắn mà di động, ôn nhu thăm dò toàn thân.

Sau đó, đầu lưỡi lướt qua thắt lưng mảnh khảnh, quanh quẩn qua lại sống lưng bóng loáng, cuối cùng chậm rãi khiêu khích cặp mông căng tròn...

Cảm giác vui sướng quen thuộc, trong nháy mắt làm trái tim hắn nhảy lên không ngừng, không có giấy bút nào có thể diễn tả hết được.

Hắn mở to miệng không ngừng thở dốc, phân thân lại cao cao ngẩng đầu, đâm vào bụng Hắc Trạch, chảy ra vài giọt chất lỏng trong suốt.

Hắc Trạch thật sự say mê hắn quá rồi, lang căn cường tráng một lần nữa ra vào tiểu huyết, lần nào cũng đâm trúng điểm cấm cảm.

Kim Cát hét lên yêu kiều động lòng người, đôi mắt đỏ hồng, vẻ mặt như si như túy, rất là mê người...

30. Chương 30

Sáng sớm, Kim Cát tỉnh lại, phát hiện không có Hắc Trạch bên cạnh, hỏi thuộc hạ mới biết được y chuẩn bị sính lễ.

Lòng hân tràn đầy vui mừng, đồng thời phát hiện Hắc Trạch hủy bỏ lệnh cấm, hân vô cùng cao hứng quyết định đi thăm Tiểu Tinh, thuận tiện báo cho nàng chuyện thành thân của hân.

Mới vừa ra khỏi trướng, hân lại bị ngăn cản, bị cùng một thị vệ ngăn cản ba lần, Kim Cát mất hứng nghiêm mặt.

“Trạch đã hủy bỏ lệnh cấm, người lại ngăn ta làm gì?” Hung hăng trừng mắt nhìn thị vệ.

“Thuộc hạ biết, chỉ là Lang Vương có lệnh, ngài đi đến đâu thuộc hạ nhất định phải đi theo đến đó, phụ trách an toàn của ngài.” Thị vệ sắc mặt trắng nhợt, run lẩy bẩy.

“Nếu là ý của Trạch, vậy người đi theo đi.” Cong cái miệng nhỏ nhắn lên, hân không làm khó thị vệ nữa.

Nghĩ đến đây cũng là ý tốt của Hắc Trạch, hân cũng không nên làm mất mặt y a.

“Ngài muốn đi đâu? Thuộc hạ dẫn đường.” Thở ra một hơi, thị vệ ánh mắt khôi phục bình thường.

“Đưa ta đến chỗ giam Tiểu Tinh, người có biết Tiểu Tinh không? Chính là Hồ nữ tóc bạc bị bắt cách đây không lâu đó.” Sợ hân không biết Tiểu Tinh ở đâu, giải thích một hồi lâu.

“Thuộc hạ biết, xin mời ngài theo thuộc hạ.”

Thị vệ ở phía trước dẫn đường, rất nhanh đưa hân tới chỗ giam giữ Tiểu Tinh, đó là một sơn động bí mật. Tiểu Tinh nằm trên giường đá, vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh, trước giường cách đó không xa là một vòng hàng rào rất lớn, ngăn hân tiến vào.

“Còn không mau mở cửa lao!” Cầm tức liếc thị vệ, Kim Cát phát cáu hét lên.

“Xin lỗi, cửa lao bị Vương hạ cấm chế, thuộc hạ không cách nào mở ra.” Thị vệ rụt lui.

“Quên đi, người đi ra ngoài.” Trùng mắt liếc, phát phát tay.

Thị vệ giật giật miệng, do dự một chút, thức thời lui ra ngoài.

“Tiểu Tinh, tỉnh tỉnh.” Cách hàng rào, Kim Cát lo lắng kêu lên.

“Tiểu... Tiểu Cát...” Nghe được thanh âm, Tiểu Tinh tỉnh lại, gian nan đứng lên, hướng hân đi tới.

“Tiểu Tinh, người có khỏe không?”

“Ta không có việc gì... Bất quá ta hình như vừa nằm mộng, mơ thấy mình giết thật nhiều thật nhiều người... Hai tay đều là máu tươi...” Tiểu Tinh vòng cánh tay tự ôm lấy cơ thể đang run rẩy, nhìn mặt đất, run rẩy không thôi.

“Đúng vậy, người nằm mơ đó, người không có giết người, hiểu chưa?” Không biết làm sao an ủi nàng, Kim Cát đành phải nói bừa vài câu.

“Thật như vậy sao?”

“Đương nhiên là thật mà, Tiểu Cát lúc nào lừa gạt người?” Cười chảy nước mắt, Kim Cát mạnh mẽ cười vui.

Hân biết Tiểu Tinh là người khởi xướng những chuyện này, lúc trước hân dễ dàng tin lời của nàng đi ám sát Lang Vương, sau đó chuyện mị hương giết người, nàng cũng thoát không được quan hệ, nhưng này hết thấy cũng không thể trách nàng, muốn trách chỉ có thể trách tên yêu hồn đã chiếm lĩnh ý thức nàng!

“Đúng vậy, người sẽ không gạt ta...”

“Tiểu Tinh, nói cho người một tin tức, ta... Ta sắp thành hôn!” Đỏ mặt, Kim Cát ấp úng.

“Người muốn thành hôn? Chúc mừng a!” Tiểu Tinh cười, cười rất vui vẻ.

“Người không hỏi ta thành thân với ai sao?” Hấn thắc mắc a.

“Ta vẫn xem người là tiểu đệ, mặc kệ người thành thân với ai, chỉ cần người hạnh phúc là tốt rồi.” Tiểu Tinh lắc đầu.

“Àn, y đối với ta tốt lắm, rất sủng ta, ta cảm thấy rất hạnh phúc.” Nguyên lai mình suy nghĩ nhiều rồi, như thế cũng tốt.

May là, may là hấn không có yêu Tiểu Tinh...

Bây giờ, trái tim hấn đều tràn ngập Lang Vương bá đạo kia, không có một khe hở nhỏ nào dành cho người khác nữa.

Tiểu Tinh đột nhiên hỏi: “Y là Lang Vương phải không?”

“Người... Người làm sao biết?” Trợn mắt há hốc mồm, Kim Cát choáng váng.

Hấn hình như chưa từng nói là thành thân với Hắc Trạch a? Nàng làm sao mà biết được? Chẳng lẽ nàng không thấy kỳ quái vì sao hấn lại gả cho Hắc Trạch sao?

“Lang Vương quá để ý người mà, liếc mắt một cái là biết, trong mắt y đều là người, không phải y còn có người nào?” Mặc dù rất nhiều sự tình nàng không nhớ, nhưng đối với Lang Vương Hắc Trạch lưu lại ấn tượng rất sâu đậm.

“Ha hả, đúng vậy, không lâu nữa ta sẽ thành thân với y rồi...” Ngượng ngùng cúi đầu.

Rõ ràng đang nói chuyện với Tiểu Tinh, trước mắt lại đột nhiên hiện lên bộ dáng Hắc Trạch, nghĩ đến mấy ngày nay làm đủ mọi loại tư thế, không khỏi vô thức nở nụ cười.

Một góc bên trong động, bạch quang chợt lóe, trong chớp mắt liền nhào tới phía sau Kim Cát, hướng hấn đâm tới.

“Người nào?” Hấn tựa hồ cảm giác được xao động, nhìn lại, nhưng cái gì cũng không có.

“Tiểu Cát, làm sao vậy?”

“Không... Không có gì...” Cảm giác quen thuộc nảy lên trong lòng, hấn quay đầu lại nhìn một chút, nhưng cái gì cũng không có.

“Tiểu Cát, người trở về đi thôi, ta ở chỗ này không có việc gì.”

“Người nhần nại vài ngày, Trạch đáp ứng ta rồi chỉ cần hôn sự xong sẽ thả người đi.” Cầm lấy tay nàng, Kim Cát gật đầu.

Bóng trắng lại xuất hiện phía sau hấn, hóa thành một làn khói nhẹ, chui vào phía dưới trường bào của hấn, thắt lưng Hắc Trạch đeo cho hấn bên hông chuyển động một chút, rất nhanh liền không có phản ứng.

“Ah...” Sau hậu huyệt ngứa ngáy, nhưng hấn không dám xem xét trước mặt Tiểu Tinh, đành phải ngậm miệng, làm bộ vô sự.

“Tiểu Cát Cát, bổn vương biết cương nhất định lại ở chỗ này!”

31. Chương 31

Hắc phong thổi tới, Hắc Trạch xuất hiện bên trong động, âm trầm nghiêm mặt, đem Kim Cát kéo vào lòng, gât gao ôm lấy, quay đầu lạnh lùng liếc về mặt ngơ ngác của Tiểu Tinh.

“Trạch, ta đang cùng tiểu Tinh nói về hôn sự của chúng ta.” Le lưỡi, làm mặt quỷ.

Biết Hắc Trạch tức giận chuyện gì, hấn vội vàng lên tiếng giải thích, hấn không muốn Hắc Trạch ghen tuông quá mức mà đã thương Tiểu Tinh.

“Là thật sao?” Nheo lại lang mục, Hắc Trạch cao thâm khó lường nhìn hấn.

“Đương nhiên là thật mà!”

“Hảo, lần này bốn vương tin tưởng cưng.” Y vỗ một cái lên cặp mông đang vênh lên của hấn.

” ... ”

“Nhớ kỹ, cưng thuộc về bốn vương, đừng có để bốn vương lại thấy cưng cùng một chỗ với người khác, cho dù là ca ca của cưng cũng không được!” Hắc Trạch gắt gao xiết thắt lưng hấn, mười phần khí phách a.

Vật nhỏ này luôn thừa dịp mình không có bên cạnh liền chạy loạn khắp nơi, hơn nữa toàn là những nơi y không muốn hấn tới!

“Được rồi, được rồi, đều sắp thành thân rồi, ngươi lại ăn giấm chua chuyện xa xưa như vậy, không sợ người khác chê cười!” Xấu hổ đỏ mặt, thấy vẻ mặt Tiểu Tinh đầy ý cười nhìn mình, vội vàng kéo Hắc Trạch ra khỏi động.

“Bốn vương là Lang Vương, ai dám chê cười chứ?” Hắc Trạch tùy ý hấn lôi kéo, quay đầu liếc thị vệ đang đi giật lùi ở cửa động.

“Ngươi không sợ, là ta sợ!”

Thẹn quá hóa giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến cổ, bỏ tay y ra, đi nhanh ra khỏi động.

“Nương tử, chờ ta một chút...” Hắc Trạch thấy tình thế không tốt liền kêu to đuổi theo.

** ** *

Còn chưa về đến doanh trướng, Kim Cát đã phát hiện bản thân khác thường, hai chân bủn rủn, một cổ nhiệt lưu không ngừng trào lên bụng, hậu huyết vừa ngứa vừa tê, mấy lần đứng không vững, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

“Tiểu Cát Cát, làm sao vậy?” Hắc Trạch từ phía sau đi nhanh đến, đem hấn ôm vào lòng, lo lắng áp tay lên trán hấn.

“Không... Không có việc gì...” Thở hồng hộc, đầu chóng váng hoa mắt, hấn liếm liếm đôi môi khô héo, mê mang nhìn Hắc Trạch.

Nóng quá, muốn quá a, trong cơ thể hư không, muốn vật thô to kia lấp đầy...

“Trán cưng nóng quá, đi, chúng ta mau trở về!” Y cúi xuống ôm hấn vào lòng.

“Không về... Ta không muốn quay về...”

Ý thức mơ hồ hấn gơ bàn tay nhỏ bé lung tung sờ soạng trên người Hắc Trạch, tìm kiếm cự vật có thể thỏa mãn hấn, động tác này lập tức khiến Hắc Trạch kêu lên.

“Tiểu yêu tinh, cưng muốn làm gì?” Vỗ về gương mặt ửng đỏ, Hắc Trạch nhận ra hấn rất kì lạ.

“Ta muốn... ta rất muốn...” Đã quá quen với việc này, hấn vừa vươn tay liền tìm thấy được lang căn, bàn tay nhỏ bé lập tức nắm chặt thứ ấy không buông, dùng sức xoa nắn lên xuống.

“Thật muốn chết!” Cắn chặt hàm răng, Hắc Trạch nghĩ muốn làm cho hấn thanh tỉnh lại, nhưng dục vọng hùng hực thiêu đốt khó nhịn, chỉ là vỗ vỗ gương mặt hấn vài cái cho có lệ.

“Cho ta...”

“Tiểu Cát Cát, cưng làm sao vậy? Thanh tỉnh lại!” Chau mày, bàn tay to vỗ cái mông hấn, cố gắng lay hấn tỉnh lại.

Đáng tiếc Kim Cát không có nghe y nói gì, to gan khác thường, một đôi tay nhỏ bé thành thực làm lang căn cứng rắn vô cùng.

“AH... Ghê gớm thật...” Đỏ mặt, Kim Cát tiếp tục trêu .

“Cưng...”

Nhấn nạy không được nữa, Hắc Trạch cẩn thận đánh giá xung quanh, mặc dù là ban ngày nhưng bọn họ ở chỗ rừng cây tịch mịch âm u, cũng không cần phải lo.

Nhìn bé yêu quyến rũ động lòng người áp sát thân mình, cắn răng một cái, nhẹ nhàng đem hắc đặt trên mặt đất, bày kết giới bốn phía.

“Trạch, mau tới a...”

Y vừa quay đầu lại, liền hít một hơi lạnh khí, Kim Cát đã thoát tất cả y phục, thanh tú bày ra tư thế mình là ‘món ăn’ của y, đôi chân dài mở ra thật lớn lộ ra tiểu huyết phần hồng, liên tục hé ra khép lại câu dẫn y.

“Tiểu Cát Cát, cưng hôm nay thật sự rất lạ...” Nuốt nuốt nước miếng, trong lòng Hắc Trạch sinh nghi.

Ngày thường hắc then thùng cực kì, lần nào cũng là y chủ động khơi mào, bây giờ sao lại hóa thành thế này...

Y tiến lên giúp Kim Cát mặc lại quần áo, lại bị hắc nhân cơ hội quần chặt không buông, bản tính mị Hồ giờ phút này tất cả đều hiện ra, hai chân thon dài nhanh chóng kẹp hai bên hông cường tráng của y, tiểu huyết lập tức nuốt sống lang căn, bắt đầu tự động phun ra nuốt vào.

“Ah... Oh... Uh...” Liên tiếp kêu lên kiều mị, hắc như thay đổi thành một người khác, ra sức chuyển động thất lưng, tựa hồ còn muốn nhiều hơn.

“Có phải cưng ăn xuân được?” Vuốt tiểu mông tròn trĩnh của hắc, Hắc Trạch mặt đầy hắc tuyến.

Nghĩ lại cũng không đúng, tiểu yêu tinh này trời sinh sẽ phân bố mị hương, nếu là trúng xuân được bình thường, căn bản là không có việc gì!

Nhưng biểu hiện khác thường đến như vậy, thật sự là rất khả nghi...

Nếu không phải xác định tiểu yêu tinh trước mặt chính là Tiểu Cát Cát, y đã nghĩ chính là yêu hồ biến thân thành Kim Cát đến câu dẫn y!

“Tiểu Cát Cát, cưng đã ăn cái gì rồi?”

“Ăn gì? Hình như là... Ta thấy một quả nhỏ xinh đẹp, liền hái xuống ăn...” Mắt hồ vừa chuyển, Kim Cát suy nghĩ một chút mới trả lời.

“Quả nhiên như thế...”

“Trạch, không thích như ta vậy sao?” Ôi...hì hì cười, giãy giụa vòng eo, Kim Cát chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn y.

Con người hỏa hồng đột nhiên biến đỏ thẫm, gần như hóa thành tím, đặc biệt yêu dị.

32. Chương 32

“Thích thì thích, nhưng cưng khác quá so với bình thường, bốn vương nhất thời không thích ứng được.” Ngoài miệng tiếp chuyện, Hắc Trạch nhân cơ hội đưa pháp lực xuyên qua nơi hai người kết hợp cẩn thận dò xét.

Trong cơ thể hắc cũng không có gì khác lạ, chỉ là nhiệt độ cơ thể cao bất thường, Hắc Trạch tạm thời yên tâm, đoán là hắc đã ăn phải trái cây đại nào đó có được tính kích dục.

“Trước kia ta then thùng nhưng giờ ta đã gả cho người rồi còn gì, tự nhiên là lớn mật thôi, hì hì.” Vươn ngón trở không ngừng vẽ loạn khuôn ngực rắn chắc, không ngừng đong đưa thất lưng.

“Tiểu yêu tinh, học chiêu này ở đâu vậy hả?” Hít sâu một hơi, hai con người đen sẫm chăm chú đánh giá hắc.

“Không phải học từ người sao, còn làm bộ!” Liếc mắt đưa tình nhìn y, Kim Cát cười duyên, vỗ về chơi đùa phân thân mình.

Chỉ chót lát sau, phân thân xinh đẹp liền đứng thẳng lên, màu phấn hồng yêu kiều, linh khẩu còn chảy ra chất lỏng trong suốt, tất cả đều phun lên bụng dưới Hắc Trạch.

“Có muốn bổn vương giúp chứ không?” Tiểu yêu tinh kiều mị thật chết người, Hắc Trạch nhất thời quên hết nghi ngờ, nắm phân thân cùng hai túi ngọc phía dưới chơi đùa.

“Ah... Không nên...” Tự mình đã tìm được khoái cảm, hấn lắc lư thân thể càng nhanh hơn phối hợp với từng nhịp đưa đẩy, tiểu huyết đói khát không ngừng mút chặt lang căn.

“Tiểu yêu tinh, đừng thật muốn lấy mạng bổn vương.” Hét lớn một tiếng, Hắc Trạch nắm thất lưng hấn, mãnh liệt quất xuyên qua.

“Ah... Ah... Ah...” Thét chói tai, trong cơ thể co rút lại, đôi tay nhỏ bé cũng tăng tốc độ ma sát.

Rốt cục, Kim Cát đạt tới cao trào, mồ hôi đầm đìa, cả người vô lực mềm nhũn ngã vào lòng Hắc Trạch, phun ra chất lỏng trắng sữa.

“Cưng sung sướng xong rồi, đến phiên bổn vương!”

Một lần lại một lần, cuối cùng Hắc Trạch mới chịu phun hết chất lỏng nóng bỏng vào cơ thể hấn, làm hấn hai mắt trắng dã, miệng không ngừng hồ ngôn loạn ngữ (nói lung tung).

“Ah... Ta muốn chết... Bỗng chết ta rồi...”

“Tiểu yêu tinh, xem chừng sau này có dám câu dẫn bổn vương nữa hay không?” Không nỡ rời đi tiểu huyết ầm ập, lang căn nhất quyết ở nguyên bên trong.

“Người thật lợi hại, ta rất thích!” Liếm liếm khoe môi, Kim Cát mở mắt, thủy quang trong suốt.

“Giờ mới biết bổn vương lợi hại sao? Chờ chúng ta thành thân, bổn vương sẽ cho cưng ba ngày ba đêm không xuống giường được!” Điểm đầu mũi đáng yêu hai cái, Hắc Trạch ôm hấn, cười rất vui vẻ.

“Uh... Một mỗi quá... Ta ngủ một lát...” Khịt khịt mũi, hấn cứ như vậy cuộn người vào lòng Hắc Trạch ngủ thiếp đi.

“Ngủ đi, bổn vương ôm cưng ngủ.” Vỗ về mái tóc hồng, Hắc Trạch ôn nhu ôm hấn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hồi lâu, khi Hắc Trạch phát ra tiếng hít thở đều đều, Kim Cát nằm trong lòng y lại đột nhiên mở mắt, lộ ra một tia ý cười cao thâm khó lường.

Đây là Lang Vương? Không ngờ lại dễ lừa gạt như vậy, xem ra ngày quay về Hồ tộc không xa rồi!

“Lang Vương Hắc Trạch, người nên vì địa vị của người mà trả cái giá này đi!” Kim Cát âm thầm cười, hoàn toàn không còn nét đơn thuần ngày xưa.

Sau hậu huyết một trận co rút lại, đem tất cả tinh hoa Hắc Trạch tiết trong người hấn hấp thu vào, nhìn kỹ lại, thấy bạch quang hiện ra quanh hấn rồi mờ dần đến khi biến mất.

“Uh...” Tựa hồ cảm giác được hấn không bình thường, Hắc Trạch nhíu mày, ‘hừ’ một tiếng, mở mắt.

“Trạch, ta lại muốn...” Biểu tình âm trầm trên mặt Kim Cát biến mất vô tung vô ảnh (không thấy hình dáng), hấn đỏ mặt nhẹ nhàng khéo léo xoay thất lưng.

Trong nháy mắt, lang căn đang chôn sâu trong cơ thể hấn nẩy mạnh lên, vô tình đánh vào điểm phát điện trong người hấn, đâm đến mức hấn thất thanh thét chói tai.

“Ah... Aa... Aaaa...” Dong đưa thất lưng, tìm kiếm tư thế dễ chịu nhất, nhắm lại hai mắt hưởng thụ tư vị sung sướng.

“Sao cưng lại biến thành dâm đảng như vậy...” Gặp hấn thay đổi đến đáng sợ, Hắc Trạch nhin không được ngậy người.

“Ta... Ta cũng không biết... Chỉ là cảm thấy nóng quá...”

“Thật là, lần sau không cho phép cứng ăn bậy bạ nữa, nhìn cứng biến thành như vậy!” Yêu thương hôn sườn mặt đầm mồ hôi, Hắc Trạch không ngừng đâm rút mạnh mẽ vào tiểu huyết, gương mặt hắc hồng toàn bộ, lại phối hợp theo nhịp điệu mà tự động thân..

“Biết rồi... Người cho ta a...”

Không dám hấp thụ pháp lực Hắc Trạch quá rõ ràng, hắc cổ gắng làm cho Hắc Trạch tiết ra, cũng không ngờ được y cố sống cố chết giữ lấy tinh dịch, dù hắc giở thủ đoạn kiêu mị như thế nào cũng không chịu tiết ra.

“Tiểu Cát Cát, tiểu huyết của cứng sao tham lam đến vậy?” Bàn tay to sờ sờ tiểu huyết bị lang cắn nhồi kín.

Hắc Trạch phát hiện hậu huyết Kim Cát khác trước, như một cái hồ sâu không đáy, mấy lần y muốn rút lang cắn ra ngoài, tiểu huyết lại gắt gao hút lấy.

“Nào có... Đây là phản ứng tự nhiên của thân thể thôi, người bắn cho ta là được rồi!” Có chút nóng lòng, Kim Cát hai mắt hồng hồng đảo một vòng, kẹp chặt thắt lưng y, liều mạng co rút hậu huyết.

“Không phải bồn vương mới vừa cho cứng sao? Cẩn thận tiểu huyết nuốt không trôi a!” Xoa nắn tiểu môn tròn trịa, Hắc Trạch nhất định không tiết ra, ngược lại luật động càng dữ dội.

“Nuốt... Nuốt được...”

Chỗ mẫn cảm trong cơ thể liên tục bị đâm đến thống khoái, dục vọng như sóng biển cuộn trào từng đợt từng đợt đánh vào lí trí.

“Tiểu Cát Cát, không phải cứng muốn nuốt sao, gấp cái gì?” Bàn tay to phối hợp lang cắn, xoa nắn phân thân hắc.

“Hảo... Sướng quá... Đâm chết ta rồi... Nhanh lên một chút...” Tiền hậu giáp kích, trầm luân trong dục vọng, Kim Cát không kịp suy nghĩ, liền khép hai mắt ngã vào lòng Hắc Trạch, rên rỉ không ngừng.

“Tiểu Cát Cát, giỏi quá!”

Hét lớn một tiếng, Hắc Trạch rốt cục bắn ra, nhưng lần này y không bắn tinh hoa vào trong cơ thể hắc, lúc cao trào nhanh chóng rút ra, tất cả đều phun lên bụng hắc.

33. Chương 33

“Người...” Nhìn Lang tinh nóng hổi đầy bụng mình, Kim Cát tức giận đến phát run nhưng không biểu hiện ra ngoài.

“Sao vậy? Bồn vương sợ bắn ở bên trong, cứng lại đau bụng, làm như vậy là nghĩ cho cứng đó a.”

Mấy ngày nay, Kim Cát quần lấy Hắc Trạch không buông, Hắc Trạch dĩ nhiên không cự tuyệt, nhưng mỗi khi cao trào đều xuất ở ngoài, khiến Kim Cát giận điên người.

“Trạch...” Kim Cát lại cười lên hông Hắc Trạch, mị nhãn như tơ, cố gắng ép chặt tiểu huyết mút mấp lang cắn, kích thích y càng nhiều càng tốt.

“Uh...” Hắc Trạch hạ kim ngân mâu (đôi mắt Hắc Trạch bên màu vàng, bên màu bạc) như nghĩ tới cái gì.

“Trạch, chẳng lẽ người không thích ta nữa sao? Vì sao người lại không nhìn ta?” Kim Cát xụ khuôn mặt nhỏ nhắn, cò cò ngực y.

Lang Vương đáng chết, từ ngày ấy hắc chỉ trộm được chút xíu pháp lực, sau đó không có cơ hội nữa, cứ như vậy thì đến bao giờ hắc mới khôi phục pháp lực đây?!

“Như thế nào có thể chứ, ta yêu nhất Tiểu Cát Cát mà, chỉ là đã đến lúc qua Hồ Vương cầu thân rồi, không phải cũng rất muốn đi sao?” Hắc Trạch gồng hai tay sau đầu, làm ra vẻ bình yên hưởng thụ, híp hai mắt nhìn hậu huyết phun ra nuốt vào lang căn to lớn hiện ra mịn thịt phần hồng xinh đẹp.

“Đúng vậy... Trạch...” Thấy Hắc Trạch không có phòng bị, tiểu huyết đã nhẫn nại hồi lâu thêm khát hấp thụ pháp lực y qua lang căn.

“Được rồi, bồng vương có chút việc phải xử lý.” Hắc Trạch không nhiều lời, đột nhiên ngồi dậy, đẩy hẳn ra.

“Ah...” Cơ hội vụt mất ngay trước mắt, Kim Cát tràn đầy thất vọng.

“Ngoan ngoan đi, mấy ngày nay làm nhiều quá rồi, tranh thủ lúc chưa thành thân mà hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Vô vô mặt hắc, Hắc Trạch đứng dậy mặc quần áo rồi đi.

“Lang Vương đáng chết!” Phần nộ đấm mép giường, ánh mắt dữ tợn.

Chẳng lẽ Lang Vương phát hiện điều gì? Không phải a, nếu y phát hiện hẳn chiếm thân thể Kim Cát, đã phải xuống tay rồi chứ...

“Tiểu mỹ nhân, tiểu mỹ nhân, tịch tịch không? Hắc Trạch không có ở đây, ta đến an ủi người nga!”

Không biết khi nào, trướng liềm mở ra, Hắc Sâm khom người đi vào, xoa xoa tay đi đến gần hẳn, trên mặt có vết sẹo dài kinh người.

“Là người?” Đầu cũng không thèm ngẩng lên, hẳn cứ như vậy nằm dài trên giường, xoa nắn phân thân đã cứng phân nửa.

Thân thể này thật sự là báu vật, mặc kệ làm bao nhiêu lần, hậu huyết vẫn chặt như xử nữ vậy, khó trách Lang Vương thích đến không buông tay!

“Đúng vậy, thật vất vả mới đuổi được bọn thị vệ, ta muốn ôn tồn chăm sóc người nga.” Hắc Sâm liếm liếm môi, nuốt nuốt nước miếng, đi nhanh đến ngồi bên người hẳn, tròng lớn mắt chăm chú nhìn hẳn tự khuếch trương tiểu huyết.

“Hảo a, ta đang lo không có chuyện vui, người lại tới!” Hẳn xoay người đứng lên, hai chân mở ra, thoải mái ngồi trong lòng Hắc Sâm.

“Người...” Mặc dù sắc dục xông thẳng lên tim, nhưng Hắc Sâm cũng không có ngu đến vậy, nhận thấy Kim Cát rất lạ, ngăn trở bàn tay kia đang lung tung sờ mó phía dưới của hẳn.

“Như thế nào? Có tà tâm trong lòng mà không có gan làm hả?”

“Người không phải Kim Cát! Người là...” Cảm giác quen thuộc nảy lên trong lòng, sắc mặt Hắc Sâm trắng nhợt.

“Trông ta là ai, không phải người rất muốn thân thể này sao? Cho người là được!”

“Dừng tay... Ta biết là người là người nào rồi!” Khẩu khí này, chính là của yêu hồn mà ngày ấy hẳn thả ra.

“Thật mất hứng, là ta thì sao? Lúc đầu ta và người cũng đã bàn bạc rồi, chỉ cần ta giúp người ngồi lên vị trí Lang Vương, người sẽ đưa ta thực vật khôi phục pháp lực!”

“Quả nhiên là người...” Sắc mặt Hắc Sâm hóa xám trắng, vội vàng đẩy hẳn ra, cách hẳn thật xa.

“Chạy trốn cái gì? Ta không có ăn người!” Yêu hồn cuộn người ngồi vào lòng hẳn, gắt gao kẹp thất lưng hẳn.

“Dừng, dừng, ta muốn sống lâu thêm vài năm nữa... Không phải người cũng muốn nhanh chóng khôi phục pháp lực sao, ta lập tức mang thực vật đến cho người!” Nghĩ đến tử trạng của các huynh đệ bị trúng mị hương, hẳn sợ đến mức mặt không còn giọt máu.

“Hừ... Người nghĩ ta muốn người hả, pháp lực của người ta còn có chút coi trọng, nếu không phải Hắc Trạch không chịu tiết cho ta, ta còn nhìn đến người sao!” Căm ghét đá Hắc Sâm, yêu hồ tức giận quay về giường.

“Người sử dụng mị hương thử xem?” Vuốt vết thương trên mặt, Hắc Sâm oán hận a.

Yêu hồn này tại sao không hút khô Hắc Trạch luôn đi cho rồi? Hắc hận không thể ngồi trên Lang Vương vị ngay bây giờ, uy phong, uy phong a!

“Sớm đã thử qua, ai biết thân thể này phân bố mị hương, Hắc Trạch đối với mị hương đã miễn dịch rồi!”

Không nghĩ tới hắc thiên tân vạn khổ (trăm cay nghìn đắng) làm ra mị hương, vậy mà một chút xú tác dụng cũng không có, nghĩ đến là cảm hận không thôi.

“Ách... Nếu trừ khử Hắc Trạch... vậy người ở một mình rất lãng phí rồi, theo ta nhá?” Nhìn tiểu huyết mê người, hai tròng mắt Hắc Sâm đỏ lên.

“Người không sợ chết?”

“Chúng ta hợp tác như vậy tốt đẹp như vậy, người không hấp hết pháp lực của ta là được, làm cho ta sáng khoái nhiều một chút, ta nhất định đối xử tốt với người.” Sắc tâm nổi lên, thấy yêu hồ cũng không có ý định cướp pháp lực của hắn, Hắc Sâm đánh bạo sờ soạng cơ thể kia.

“Cũng tốt, nhân tiện để Hắc Trạch đội lục mạo (đội nón xanh = bị cấm sùng), tức chết y!” Tức giận Hắc Trạch, tà ý toát ra từ mắt yêu hồ.

“Uh... Da của người thật mềm mại, so với Lang nữ tuyệt hơn nhiều, Hắc Trạch thật có số hưởng!” Liếm khuôn ngực trắng nõn của Kim Cát, Hắc Sâm vội vã, ba bước chạy còn hai bước, phóng đi như một tia chớp.

“Người nhanh lên đi, cẩn thận Hắc Trạch sắp về, ta không muốn mất đi mỹ thực tốt như vậy!” Mỉm cười lóe lên, yêu hồ bám lên vai Hắc Sâm, hào phóng mở thân thể ra.

“Thật đẹp... Thật sự là đẹp quá... Vừa thơm vừa động lòng người...” Vuốt ve tiểu huyết hé ra hợp lại. Mũi tham lam hít lấy mùi hương thơm mát, cự vật dưới thân Hắc Sâm trong nháy mắt trương đại.

“Còn không mau tiến vào? Muốn ta chờ đến chết hả!” Một đôi mắt hồ hỏa hồng long lạnh đẫm nước nhìn thứ to lớn dưới thân Hắc Sâm, ra sức câu dẫn hắn.

“Đến, đến!” Khẩn cấp mở rộng cặp mông tròn trĩnh, lộ ra tiểu huyết mê người, chuẩn bị tiến vào.

34. Chương 34

Đột nhiên, hắc quang vụt đến đánh vào Hắc Sâm, chỉ nghe được một tiếng kêu thảm thiết, Hắc Sâm ôm hạ thân té trên mặt đất, máu chảy đầm đìa.

Hắc Trạch sắc mặt dữ tợn đứng ở cửa, tóc đen thổi tung theo gió như đang bay lượn, đôi mắt vàng bạc bắn ra từng trận hàn khí, hai tay nắm thành quyền, gân xanh nổi lên.

“Hắc Sâm, đi chết đi!” Hai đấm một chưởng, hướng Hắc Sâm đánh tới.

“Trạch, hắn khi dễ ta... Ô...” Mắt thấy tình thế bất lợi, yêu hồ lập tức thay đổi sắc mặt, thét chói tai nhào vào lòng Hắc Trạch, không ngừng khóc lớn.

“Ngoan ngoan, không khóc!” Bị Kim Cát bỏ nhào vào mình như vậy, y vội vàng thu hồi tay.

Vỗ vỗ sau lưng hắn, mặt Hắc Trạch đen đến không thể đen hơn, trong mắt tràn đầy sát khí.

“Ca, tha ta một mạng...” Hắc Sâm té trên mặt đất biết đại họa lâm đầu, cố không màng đến thương thế ở hạ thân, vội vàng quỳ trên mặt đất, liều mạng dập đầu.

“Biến, đừng bao giờ để bổn vương thấy ngươi! Lần này, ta nể mặt mẫu thân đã khuất tha cho ngươi, lần sau gặp lại, ta sẽ lấy mạng của ngươi!” Âm trầm nghiêm mật, Hắc Trạch trấn an Kim Cát không ngừng run rẩy, không thèm liếc Hắc Sâm một cái.

“Vâng, vâng...” Sợ y thay đổi chủ ý, Hắc Sâm liếc mắt thấy phản hạ thể kia trên đất, xoay mông, búi rôi chạy ra khỏi cửa.

“Cũng không sao chứ?” Kéo hẳn ra, Hắc Trạch lo lắng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn cẩn thận kiểm tra.

“Không... Ta chỉ sợ hãi, vừa rồi ngươi không có ở đây, hẳn chạy vào muốn...” Nước mắt rơi như mưa, yêu hồ vùi đầu vào lòng Hắc Trạch, thấp giọng kể lể, nước mắt ròng ròng.

“Ngoan ngoan, không sao rồi, hắn sẽ không trở lại!” Nhẹ nhàng vuốt lưng hắn, Hắc Trạch nheo mắt lại.

“Àn... Có ngươi bên cạnh, ta an tâm hơn nhiều...” Vòng vo đảo mắt, yêu hồ thu lại nước mắt, làm vẻ mặt đáng yêu nũng nịu.

“Yên tâm, có bốn vương ở đây, không ai dám khi dễ chúng!” Tay Hắc Trạch ngừng lại một chút.

“Trạch, chúng ta lúc nào mới thành thân?” Yêu hồ lại có tính toán mới, hai con mắt xoay tròn.

Kỳ thật thân thể này cũng không tệ, mà công phu trên giường của Hắc Trạch rất cao, nếu thật sự trở thành Lang Hậu, không những tùy thời hấp thụ pháp lực của y, còn hưởng thụ khoái lạc nữa.

Được những hai chuyện tốt, sao lại không làm?!

“Nhanh thôi, bốn vương ngày mai sẽ đi gặp Hồ Vương cầu thân.” Ánh mắt Hắc Trạch nhìn chỗ khác.

“Trạch, thật sự ta muốn sớm gả cho ngươi...” Yêu hồ vươn đầu lưỡi, liếm liếm ngực Hắc Trạch, để lại một đường ẩm ướt.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất vẫn là khôi phục pháp lực của mình, sớm ngày quay về Hồ tộc đoạt lại địa vị tộc trưởng!

“Àn... Bốn vương cũng muốn sớm ngày lấy chồng...” Kêu lên một tiếng đau khó chịu, nhịn không được hấp dẫn, bàn tay to sờ soạng cái mông tròn.

“Trạch... Cho ta... Cho ta...”

Yêu hồ cười duyên, giương đôi mắt màu tử hồng (tím đỏ) nhìn Hắc Trạch, tay nhỏ bé chủ động tiếp cận rồi di chuyển, cõng thắt lưng và y phục của y.

“...”

Đầu một trận choáng váng hoa mắt, phảng phất như bị hút vào hai con ngươi tử hồng, hai mắt Hắc Trạch chuyển thành màu xám, điên cuồng nhào tới yêu hồ.

Mạnh bạo tách hai chân hắn ra, lang căn to lớn bật ra cắm sâu vào tiểu huyết.

“Đúng vậy... Cứ như vậy, tiến vào đi, đem hết thấy đều cho ta!” Yêu hồ cười lớn, giơ cao hai chân, quần lầy bên hông Hắc Trạch, ra sức lắc mông.

“A...” Hắc Trạch hét lớn một tiếng, thô lỗ giữ lấy thắt lưng hắn, xuyên xỏ không ngừng.

“Ồ...” Không biết vì sao, hạ thân truyền đến một trận tê dại, trên lang căn dường như có gai, cảm giác châm chích làm nội bích ngứa ngáy, trong lòng sinh cảnh giác, hắn lập tức kẹp chặt hai chân.

“Ah...” Cảm thấy hạ thân chặt bất thường, Hắc Trạch nhíu mày.

Hai mắt y vô thần, chỉ là chờ đợi chuyển động thắt lưng, nhưng lang căn vẫn như cũ kiên cố như bàn thạch, một chút dấu hiệu xuất tinh cũng không có.

“Có thể rồi... Tiết ra đi!” Hai tay gắt gao bấu lưng Hắc Trạch.

Tình dục như cơn sóng vụt qua, vì quá nóng lòng muốn khôi phục pháp lực nên yêu hồ không hưởng thụ ân ái, chỉ muốn nhanh chóng làm Hắc Trạch nhanh tiết ra.

“Không phải cũng muốn sao? Bốn vương cho chúng!” Hắc Trạch không nghe hắn.

Đôi mắt khôi phục lại thần sắc, lấp lánh hữu thần, ngay cả tốc độ xuyên xỏ cũng thông thả dần, không hề có bộ dạng bị mê hoặc...

“Người... Người không trúng Đoạt Hồn Đại Pháp?” Yêu hồ thét chói tai, bị hù dọa đến mặt không còn chút máu.

“Một chút tiểu pháp thuật như vậy có thể làm được gì bốn vương? Tưởng rằng bốn vương không biết lúc người chui vào người Kim Cát sao?”

Kỳ thật, lúc đầu trong cơn động, y sớm đã biết được có sự bất thường, thông qua ‘hộ thân phù’ trên lưng Kim Cát, liền biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng lúc ấy lo lắng nếu như y tùy tiện ra tay sẽ làm Kim Cát bị thương, mới để chuyện này kéo dài tới hôm nay.

Đây cũng là lý do y nhất định không tiết trong cơ thể Kim Cát...

“Người biết tại sao lại...”

Yêu hồ buông hai chân, cố gắng rút lang căn ra, nhưng lại phát hiện chỗ giao hợp như dính chặt lại, kéo như thế nào cũng không ra.

Hắc Trạch phát hiện hắc muốn chạy trốn, lang căn lập tức dài ra, đâm yêu hồ thống khổ, rên rỉ không ngừng.

35. Chương 35

“Ah...” Yêu hồ vẫn như cũ không chịu từ bỏ, cắn răng thối lui.

“Yêu hồ, người trốn không thoát đâu, mau ra đây chịu chết đi!” Hắc Trạch nổi giận gầm lên một tiếng, tăng pháp lực, cố gắng bức yêu hồ ra khỏi cơ thể Kim Cát.

Yêu hồ cắn răng cố phản kháng, nhưng vẫn bị dính chặt trên giường như cũ, dần dần hắc hiểu rõ ý đồ của Hắc Trạch

“Ta không đi đâu, không phải người yêu Kim Cát sao? Có bản lĩnh người giết ta đi!” Yêu hồ giả hoạt nhìn trúng nhược điểm Hắc Trạch, không còn ý đào tẩu, lại siết chặt hông y, tiểu huyết co rút kịch liệt.

“Người cho rằng bốn vương không dám giết người?” Hành động này thật sự chọc giận Hắc Trạch, trừng lớn hai mắt, vung tay lên, hắc khí xoay tròn quanh tay y.

“Trạch... Người thật sự nhẫn tâm giết ta sao? Người xem chúng ta kết hợp thân mật như vậy...” Yêu hồ thấy tình thế xấu đi, liền dùng khổ nhục kế.

“Yêu hồ, đi chết đi!” Đã sớm hận hắc thấu xương, Hắc Trạch không bị hắc dụ dỗ.

Nghĩ đến các lang tộc huynh đệ bị hắc hại, thật sự hận không thể ăn thịt, uống máu hắc!

“Hiền tể (con rể ngoan), không nên đả thương Cát nhi!” Một thanh âm lạ vang lên, nhưng không thấy bóng người.

Đột nhiên, bốn phía nổi lên những trận gió quỷ dị, không ngừng xoáy tròn, nhắm giường lớn bay tới, trong lúc xoáy hiện lên một cặp mắt hẹp dài, quanh quẩn lượn vòng phía trên Hắc Trạch, đánh vào yêu hồ.

“Ah... Sao nơi này lại có Bàn Cổ đại trận?!” Bị thảm kêu một tiếng, mặt yêu hồ kinh hoàng vạn vạn.

Thật vất vả mới thoát ra khỏi trận pháp này, ta không thể thua lần nữa!

“Yêu hồ, còn không mau cút ra!” Gắt gao ôm lấy thân thể Kim Cát, Hắc Trạch sử dụng Bàn Long đại trận, phối hợp dùng pháp lực bức yêu hồ ra.

Kỳ thật, từ lúc yêu hồ chiếm lấy thân thể Kim Cát, ‘hộ thân phù’ đã báo cho y rồi, nhưng y cũng không nóng lòng động thủ.

Lấy pháp lực của y đuổi yêu hồ không thành vấn đề, nhưng muốn giải quyết hắc triệt để, để hắc không bao giờ đến gần Kim Cát nữa thì không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa y cũng muốn xem yêu hồ rốt cuộc muốn làm gì, không nghĩ tới yêu hồ chỉ muốn lấy pháp lực của y, y nhẫn nại chơi với hắn vài ngày...

Từ lúc nghe Kim Hồ kể về yêu hồ tu hành ngàn năm, bị phong ấn trong Bàn Long đại trận. Còn Bàn Cổ đại trận chỉ có Hồ Vương sử dụng được. Vì vậy mấy ngày trước, y phái người mời Hồ Vương, nhưng Hồ Vương đang dạo chơi bên ngoài, chưa quay về tộc.

Chuyện vừa rồi phát sinh đã làm cho y hoàn toàn bộc phát, chỉ cần vừa nghĩ đến Tiểu Cát Cát bị Hắc Sâm ôm vào lòng, y đã ghen tức đến phát điên, hận không thể giết người.

Cũng may Hồ Vương tới kịp thời, nếu không y thật sự sợ không khống chế được chính mình, đã thương Tiểu Cát Cát!

Gió lốc không ngừng chui vào cơ thể yêu hồ, chỉ chớp lát sau, một bóng trắng thoát ra khỏi thân thể Kim Cát, nhưng trốn không thoát gió xoáy vây quanh.

“Yêu nghiệt, còn không mau theo bốn vương trở về lĩnh tội?!” Âm thanh xa lạ lại lần nữa vang lên, lộ ra vẻ uy nghiêm.

“Không được... Ta không muốn!” Yêu hồ biết việc lớn không thành, nhưng bất lực, hóa thành một làn khói nhẹ, bị Hồ Vương dẫn đi.

“Ta... Ta sao thế này?”

Giờ phút này, Kim Cát khôi phục thần trí, mở to đôi mắt, nhìn Hắc Trạch trên người mình.

“Cưng bị yêu hồ chiếm cơ thể!” Giải thích qua loa, Hắc Trạch rút lang căn ra, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ xinh.

“Yêu hồ...”

Muốn nói cái gì, nhưng cảm giác thân thể lạnh lạnh, cúi đầu nhìn, mới phát hiện mình trần như nhộng nằm dưới thân Hắc Trạch, hạ thân gắt gao bám chặt lấy nhau, mặt đỏ gay.

“Hiền tể, Cát nhi giao cho người rồi, bảy ngày sau đại hôn, bốn vương sẽ tham gia!” Thì ra là Hồ Vương đại nhân đến.

“Ah... Cha!”

Ý thức được bộ dáng hiện tại của mình đều bị cha thấy hết, Kim Cát kêu to không xong, bưng khuôn mặt đỏ au, trốn trong lòng Hắc Trạch, thế nào cũng không chịu ngẩng đầu.

“Nhạc phụ đại nhân, xin yên tâm, ta sẽ hảo hảo yêu thương Tiểu Cát Cát!” Hắc Trạch dùng thân thể mình che khuất hẳn.

Nếu không phải sự tình có nguyên nhân đặc biệt, y cũng không muốn nhạc phụ đại nhân chứng kiến một màn...

Tiểu Cát Cát là của y, mỗi một chỗ trên người hắn chỉ có y có thể thấy!

“...” Kim Cát nào dám ngẩng đầu.

“Được rồi, nhạc phụ đại nhân đã đi, cưng có thể đi ra rồi.” Nhìn đầu vú hắn lưu dấu vết đụng chạm, Hắc Trạch tức giận đâm đâm vào bông hoa xinh đẹp phía dưới.

“A...” Cảm giác cự vật nóng bỏng, Kim Cát rên rỉ một tiếng, lộ ra gương mặt đỏ ửng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ hóa thành một màu hồng, rất là đáng yêu, làm cho trong lòng Hắc Trạch ngứa ngứa không thôi, hận không thể lập tức đem hắn xử tử.

“Tiểu Cát Cát, còn nhớ rõ mấy ngày nay phát sinh chuyện gì không?” Đùa bỡn hồng quả trước ngực hắn, lúc mạnh lúc nhẹ, làm hắn khó nhịn.

“Nhớ... Nhớ một chút...” Chu cái miệng nhỏ nhắn rên rỉ một tiếng, cũng không chán ghét loại cảm giác này.

Hắn cũng không dám nói là nhớ rõ, yêu hồ chiếm cơ thể hắn, không phải đoạt hồn đại pháp, cho nên hắn không hề quên.

Yêu hồ đáng hận đó, cứ nhiên dùng thân thể của hắn đi câu dẫn Hắc Trạch không nói, cứ nhiên còn muốn...

May mà Hắc Trạch xuất hiện kịp thời, nếu không hắn thật sự không muốn sống!

“Một chút là bao nhiêu?” Tựa hồ chơi đùa thành nghiện, y cúi đầu ngậm hồng quả vào miệng mút mát.

“Ách... Chính là rừng cây...” Áp úng, hắn hận không thể tìm một cái động mà chui vào.

Ban ngày ban mặt lại làm chuyện đó giữa đường, chuyện này trước nay chưa từng có, nếu bị người khác thấy, hắn không còn mặt mũi gặp người nữa!

“Lần này biết tội chưa? Sau này nếu còn chạy loạn, xem bổn vương có đánh cho cái mông cứng nở hoa không!” Nhéo nhéo mặt hắn, Hắc Trạch vẽ vòng vòng trên cặp mông tròn của hắn.

“Ân... Ta không bao giờ dám nữa...” Sụt sịt đầu mũi hồng, hắn cũng là vạn phần hối hận mà.

Lần này hắn gây chuyện lớn rồi, kinh động đến cả cha!

Ai, hắn không có mặt mũi nào quay về hồ tộc nữa...

36. Chương 36

“Biết lỗi là tốt rồi, còn không mau động động, bổn vương rất nhớ nhiệt tình mấy ngày nay đó nha!” Nghe hắn trả lời, Hắc Trạch rất hài lòng, cũng biết hắn là sợ thật sự.

Hắc Trạch dời sự chú ý của y lên thân thể mê người kia, bàn tay to mập mờ xoa nắn mông hắn.

Những lời này đều là lời thật tâm, y nhớ tính tình dâm đẳng của yêu hồ, Tiểu Cát Cát của y quá thẹn thùng, cũng không chủ động cầu hoan...

“A...” Hắn dẩu dẩu miệng, cũng không dám lên tiếng phản bác, như tiểu tức phụ (người vợ nhỏ) bị ủy khuất, hai mắt đỏ hồng.

Lúc đó rõ ràng không phải hắn, nhưng lại không thể phủ nhận yêu hồ dùng thân thể hắn dụ dỗ Hắc Trạch.

“Đây là hình phạt của ngươi, trước ngày đại hôn ta không cho phép ngươi xuống giường!” Về mặt này quá đáng yêu a, Hắc Trạch không nhận được ý muốn chọc ghẹo hắn.

“Hả... Bấy ngày, ngươi muốn ta chết hả...” Hung hăng đấm bả vai Hắc Trạch, Kim Cát đầy oán khí.

Đầu tiên là ‘bồi thường’, sau đó là ‘thưởng công’, bây giờ lại là ‘trừng phạt’, khi nào mới chấm dứt đây?!

“Có bổn vương ở đây, sao ngươi chết được chứ? Cùng lắm thì, đến lúc đó bổn vương ôm ngươi thành thân, ha ha...”

“Ta không cần, chết cũng không cần!” Lắc mông, hắn liếc Hắc Trạch.

“Nếu như ngươi không muốn nằm trên giường bấy ngày cũng được, chỉ cần ngươi hầu hạ bổn vương thư thái...” Hắc Trạch trong lòng cười trộm.

Phạm vi nghĩa từ ‘thoải mái’ rất rộng, rất rộng...

“Hả, một lời đã định!” Sợ y đổi ý, Kim Cát vươn ngón út ngoéo tay Hắc Trạch.

Hắn hình như đã quên nghe Hắc Trạch nói ‘thoải mái’ như thế nào a...

“Một lời đã định, Tiểu Cát Cát, không được nuốt lời đó nha!” Giật giật khóe mắt, Hắc Trạch cười sấp sái quái hàm.

“Không được khinh thường ta, ta là cực phẩm (thượng hạng, loại tốt nhất) hồ ly, người ở đâu kiếm được Hỏa Hồ thứ hai chứ?” Chột chột ngực Hắc Trạch, hắc tướng rằng Hắc Trạch khinh thường hắn.

“Đúng vậy, đúng vậy, cũng thật sự là cực phẩm trong cực phẩm, bốn vương yêu cũng chết mất!” Cười thiếu chút nữa chảy nước mắt, Hắc Trạch vận vẹo khuôn mặt.

“Vậy người chuẩn bị cho tốt, ta đến đây.”

“Àn, bốn vương đã sớm chuẩn bị tốt rồi.” Một đôi lang mục lấp lánh hữu thần.

“Người... Người nhắm mắt lại...”

Hắc Trạch theo lời nhắm hai mắt lại, đợi hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì, không kiên nhẫn mở mắt ra, thấy hắn ngồi trên người mình chưng ra cái vẻ mặt ‘không biết làm sao’.

“Ách... Ta còn đang suy nghĩ nên làm thế nào... Người không vội chứ?” Trong đôi mắt đỏ đỏ lộ ra một tia bối rối, cũng có một tia ngưỡng chừng, tay quơ quào không biết nên để đâu cho phải.

“Ai... Quên đi, vẫn là để bốn vương tự làm!” Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Hắc Trạch lắc đầu.

Y biết vật nhỏ hay then thùng này cái gì cũng tốt, chỉ mỗi chuyện này nên để y chủ động thì hơn!

“Người nói không giữ lời!” Khuôn mặt nhỏ nhắn hất lên, Kim Cát bực mình trừng mắt nhìn y.

“Là cũng không có bản lãnh hầu hạ bốn vương, cũng cứ nằm dưới hưởng thụ đi.”

“Người...”

Cự vật chậm rãi di chuyển trong cơ thể làm đầu óc hắn trống rỗng, cái gì cũng nhớ không nổi, cũng không cách nào đi so đo với Hắc Trạch.

“Lang căn hình như có cái gì...” Chỗ mẫn cảm lập tức cảm giác được lang căn khác thường.

Lang căn dài kinh khủng đó hình như có gai...

Co rút hậu huyết, nội bích bị gai đâm vừa tê dại vừa ngứa ngáy, cảm giác quỷ dị muốn chết, làm hắn hoảng đến mức mặt không còn giọt máu.

“Kêu gì chứ? Cũng phải cảm ơn mấy cái gai đó a, nếu không có chúng, yêu hồ không chịu trả lại thân thể cho chúng đâu a!” Vuốt cặp móng cang tròn của hắn, lang căn tiến càng sâu vào tiểu huyết.

“Nhưng mà... Nhưng mà đâm ta hảo ngứa...” Nhưng nội bích bị những gai nhỏ đâm chọc vừa tê dại vừa ngứa ngáy, hắn cũng không thể tự mình tao (gãi).

“Sợ cái gì, có bốn vương giúp cũng tao tao a.”

Tưởng rằng Hắc Trạch thật sự sẽ ra tay hỗ trợ, hắn nâng thất lưng cao lên, chờ lang căn lui ra ngoài.

Đáng giận là Hắc Trạch chỉ nói ngoài miệng thôi, thực tế cũng không ra tay, ngược lại thâm vận pháp lực làm cho những cái gai to ra thêm.

“Ah...” Có vài gai đâm trúng điểm mẫn cảm.

Hét lên một tiếng, Kim Cát mồ hôi đầm đìa nằm trên giường thở dốc không ngừng.

Nói đau đớn cũng có đau đớn, nói tê dại cũng có tê dại, nhưng lại chần chừ không chịu đi vào, cảm giác khó chịu này thật sự là...

Rất kích thích!

“Tiểu Cát Cát, bốn vương sắp di chuyển rồi.” Sáp vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nỉ non, bàn tay to đồng thời vỗ về phân thân chưa đứng thẳng của hắn.

“Đừng đừng...” Hoa dung thất sắc (hoảng sợ), Kim Cát bị dọa, liều mạng giãy giụa.

Này không phải muốn lấy mạng hắn sao? Hắn còn muốn sống thêm mấy năm nữa a!

“Ngoan ngoan, bốn vương sẽ không làm cứng bị thương!” Yêu thương hôn lên vầng trán đầm mồ hôi của hắn, lang căn thông thả đẩy đưa.

Đồng thời, bàn tay to xoa nắn phân thân, cố gắng khơi dậy dục vọng.

“Ah...”

Bởi vì lang căn tiến vào cũng không gây khó chịu, gai đâm cũng không gây đau rát, hơn nữa phân thân không chịu nổi kích thích, cao cao ngẩng đầu, đâm đâm bụng dưới Hắc Trạch, chảy ra dịch thể trong suốt.

“Tiểu Cát Cát, không đau chứ?” Hôn lên đôi mắt to tròn, Hắc Trạch thật cẩn thận ra vào, sợ làm hắn bị thương.

37. Chương 37

“Không... Không đau...” Hắn hít thở khó nhọc, lớn tiếng rên rỉ.

Tâm trí bị chi phối theo từng chuyển động của cự vật trong hậu huyệt, hắn cảm giác được mỗi một cái gai nhỏ tồn tại, mỗi lần lang căn hơi động đều làm hắn không chịu nổi, hậu huyệt co rút ngày càng nhanh, gắt gao xiết chặt lang căn.

Hắn không thể chịu nổi loại kích thích này, hậu huyệt co rút quá mạnh, quá chặt, ngăn cản không cho lang căn to lớn tiến vào sâu hơn.

“Tiểu Cát Cát, cứng chặt quá, thả lỏng nào, bốn vương không muốn làm cứng bị thương.” Bàn tay to xoa xoa chỗ kết hợp, Hắc Trạch nhíu mày.

“Thả lỏng... lỏng...” Kim Cát khóc lóc thảm thiết, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một lần lại một lần thôi miên chính mình, nhưng kích thích ở hậu huyệt quá lớn, hắn không thể thả lỏng được.

Hắn chỉ biết những gai nhỏ này đâm hắn rất thống khổ, hắn không muốn...

“Ai... Bốn vương thật sự không có biện pháp với cứng!” Lắc đầu thở dài một hơi, Hắc Trạch từ từ rút lang căn ra.

“A...”

Thở dài một tiếng, hắn tưởng rằng đã chấm dứt, thể xác và tinh thần cũng trầm tĩnh lại, hậu huyệt trong nháy mắt lại có cảm giác hư không.

Hắc Trạch cũng không tiến vào cơ thể hắn lần nữa, ngược lại cúi đầu ngậm mút phân thân hắn, đầu lưỡi tinh xảo khéo léo liếm từng chỗ mẫn cảm của hắn, cao thấp phun ra nuốt vào.

Kỹ xảo của y không chê vào đâu được, mút hai ba lần đã khiến đầu hắn choáng váng, thân thể như nhũn ra, đôi chân dài mở lớn.

“...” Hắn đắm chìm quá sâu rồi, thân thể run rẩy không ngừng, trong nháy mắt phun trào kích tình vào miệng Hắc Trạch.

“Thật là ngọt, cứng nếm thử hương vị mình đi.” Nói xong, liền cắn mút đôi môi đỏ mọng, phảng phất mùi vị hắn.

“Đừng...” Há mồm nhưng nói không ra lời, Hắc Trạch nhân cơ hội đẩy dịch thể vào miệng hắn.

“Mùi vị như thế nào?” Liếm liếm khóe miệng hắn.

“Ác...” Ngã xuống giường, đầu óc choáng váng ră rời.

Ngọt gì chứ? Rõ ràng vừa đắng vừa chát!

Hắn không khỏi hoài nghi khẩu vị Hắc Trạch có vấn đề, sao có thể quái dị như thế a...

Hắn nằm trên giường suy nghĩ miên man, quên mất có đại sắc lang sau lưng, cặp mông trắng nõn căng tròn phơi bày trước mắt y.

Nhìn tiểu huyết phần hồng không ngừng co rút, Hắc Trạch liếm liếm môi, không chịu đựng nổi.

“Tiểu Cát Cát, đừng nhúc nhích, bổn vương muốn vào!” Khóe miệng khẽ nhếch lên, sờ sờ phía sau lưng hắn, dùng tay mở rộng huyết khẩu, từ phía sau đưa lang cắn tiến vào.

“Aaa... A... Aa...” Tư thế này khiến lang cắn tiến vào quá sâu, Kim Cát cong lưng, hai chân quỳ chống lên giường.

“Tiểu Cát Cát, kêu thật dễ nghe.” Cầm xuống nhưng không lập tức di chuyển, bàn tay to vuốt ve phân thân hắn.

“Dễ... Dễ nghe cái rắm... Người muốn đâm chết ta!” Hắn đảo cặp mắt liếc y, khuỷu tay hung hăng thụi vào bụng dưới Hắc Trạch, không ngừng thở dốc.

Hắn phát hiện tử sắc lang này luôn thích tiến vào từ phía sau, tư thế vô cùng thuận lợi cho lang cắn trượt sâu vào cơ thể, độ sâu trước đây chưa từng khai phá qua.

“Đúng vậy, bổn vương muốn thao cừng đến chết, bổn vương tình nguyện chết trong tiểu huyết của cừng a!” Đột nhiên rời khỏi, ngón tay thon dài luồn sâu vào nội bích, tìm kiếm chỗ mẫn cảm, đột nhiên, rút tay ra, thay ngay vào đó là lang cắn hung hãn tiến vào.

“Ah... Người muốn giết ta!” Thân thể run rẩy không ngừng, ngay cả khí lực để trừng mắt cũng không có.

“Tiểu Cát Cát, đây là trừng phạt, cho nên cừng phải chịu đựng, biết không?” Gặm cắn cần cổ nhạy cảm, Hắc Trạch không nhận được muốn khi dễ hắn.

“Người chỉ biết dùng đủ kiểu khi dễ ta, ta không muốn gả cho người! Đại sắc lang!” Giây giụa lung tung, Kim Cát lệ rơi đầy mặt, liều mạng bò ra phía trước.

Cuộc sống như vậy hắn không muốn...

Tiểu thí thí (mông) đáng thương của hắn, lần nào cũng bị tử sắc lang ngược đãi, mặc dù cũng có lúc rất sướng, nhưng hoạt động quá độ hắn không chịu nổi a.

Dù sao, bây giờ hắn nên từ bỏ, nếu cứ bị lang cắn đâm ngày đêm như vậy, hắn nhất định sẽ mất mạng!

“Cừng dám nói không lấy bổn vương?” Hắc Trạch âm trầm nghiêm mặt, cầm phân thân đang bồng bồng phần chấn của hắn.

“Không lấy, không lấy, lấy rồi người sẽ khi dễ ta!” Diên cuồng lắc đầu, trong cơn giận dữ Kim Cát cố không để tâm đến hạ thân trướng đến đau đớn, hồ ngôn loạn ngữ.

“Hảo, tốt lắm, chúng ta sẽ làm đến khi cừng đồng ý mới thôi!” Hắc Trạch cũng nổi giận, hét lớn một tiếng, đặt hắn lên giường, mãnh lực xỏ xuyên.

“Ah... Cứu mạng a! Cứu mạng a!” Kim Cát kêu khóc, đáng tiếc không có người nào nghe hắn.

Một thời gian trôi qua

Tiếng kêu thảm thiết biến thành tiếng rên rỉ, khiến người ta phải đỏ mặt, trống ngực cuồng loạn, phát ra từ miệng Kim Cát, lúc này hắn đang ngồi trên người Hắc Trạch, ra sức lấy lòng hạ thân y.

“Thoải mái không?”

“Thoải... Thoải mái...” Vừa rên rỉ, vừa giây giụa thất lưng mảnh khảnh, Kim Cát cảm lòng không được, há miệng mút lang cắn, trên dưới phun ra nuốt vào.

“Thích bổn vương đâm vào không?” Nâng thất lưng hắn, lang cắn đâm nhanh vào huyết khẩu lại rút ra ngay.

“Ah... Muốn... Thích... Mau vào a!” Thét chói tai, bàn tay nhỏ bé quơ quào tìm lang cắn, nhưng không bắt được.

“Mới vừa rồi ai nói không muốn vậy a?” Lang căn căng cứng tím đỏ to lớn chỉ lượn lơ ngoài huyết khẩu nhất định không chịu tiến vào.

“Ồ... Ta sai rồi... Ta nhận sai rồi còn không được sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn khóc lóc thảm thiết, Kim Cát sứt sứt mũi, thêm muốn lang căn đến chảy nước miếng.

“Tiểu yêu tinh, cứng còn dám nói không lấy nữa?” Hắc Trạch cười tà, tay trượt xuống, lang căn tiến vào một nửa.

“Ah... Lấy, lấy... Toàn bộ nghe lời ngươi còn không chịu sao?” Hơi thở thơm mát như hoa lan, Kim Cát sắc mặt ửng hồng, kẹp chặt hai chân, đặt mông ngồi trên lưng Hắc Trạch, chết cũng không chịu đứng lên.

“Tiểu yêu, nói không muốn là cứng, nói không lấy cũng là cứng, cứng muốn bốn vương làm sao bây giờ?” Tức giận nhéo đầu nhũ hồng một cái.

“Trạch... Mau di chuyển...” Kim Cát lúc này không nghe được gì nữa, chỉ cố sức lắc mông, quần quít quần chặt lấy y, nhiệt tình không thua gì yêu hồ.

“Tiểu yêu tinh, nếu ta không tận mắt thấy Hồ Vương mang yêu hồ đi, bây giờ ta còn nghĩ hấn trong cơ thể cứng đấy.” Đây chính là tiểu Hỏa hồ y muốn, nóng bỏng nhưng không mất vẻ ngây ngô.

“Hức...” Phồng mũi thở, Kim Cát không đồng ý lắc đầu, tiểu huyết co rút ngày càng chặt.

“Là cứng câu dẫn bốn vương đó nha, chúng ta trên giường chờ đại hôn luôn đi!”

Quả thật như Lang Vương nói, y đặt Kim Cát trên giường suốt bảy ngày bảy đêm, ngay cả Kim Hồ đến cũng bị chặn ngoài cửa.

38. Chương 38

“Tiểu Cát, mau đứng lên...”

“Ta từ bỏ... Ta từ bỏ...” Lung tung quơ cánh tay, Kim Cát nằm mơ vẫn cau mày la hét, trở mình qua một cái.

Trong giấc mộng đó còn có Hắc Trạch, vẫn như cũ quần lấy hấn không buông, không ngừng ôm ôm ấp ấp...

“Tiểu Cát, nếu không mau đứng dậy sẽ lỡ hôn sự đó a!” Giọng nữ trung lộ vẻ lo lắng.

“Gì? Hôn sự... Hôn sự gì?” Mơ mơ màng màng ngồi dậy, vò vò mái tóc hồng, trước mắt một mảnh sương mù.

“Hôm nay là đại hôn của ngươi và Lang Vương, mau thay đồ đi.” Hồ nữ tóc bạc giờ lên bộ hỉ phục màu đỏ quơ quơ trước mắt hấn.

“Tiểu Tinh, sao ngươi lại ở đây?” Trong nháy mắt tỉnh táo lại, hấn hưng phấn cầm tay Tiểu Tinh, há miệng. Chấn mông rớt xuống đến eo lộ ra bộ ngực trắng nõn chỉ chút hôn ngân xanh tím, nhưng hấn còn vô tâm chưa phát hiện.

“Còn không phải do Lang Vương thả ta sao, ngươi mau đứng lên thay quần áo, sắp trễ rồi đấy!” Tiểu Tinh xoay người qua, ngượng ngùng không dám nhìn thân thể loang lổ toàn hôn ngân, chỉ cầm hỉ phục đưa cho hấn.

“Ngươi không nói, bản thân ta cũng quên mất, sắc lang đáng chết, thất lưng của ta ngô...” Cắn răng, miễn cưỡng xuống giường, nhưng đau đớn ập đến làm hấn thiếu chút nữa té lại giường.

Không cần nhìn cũng biết, tiểu huyết chắc chắn là sưng tấy lên rồi!

“Tiểu Cát... Có cần ta xoa bóp giúp ngươi không?” Tiểu Tinh hảo tâm vươn tay.

“Không, không cần... Tiểu Tinh người đi ra ngoài đi, mình ta thay đồ được rồi!” Ý thức được bộ dạng chật vật đều bị Tiểu Tinh thấy hết, hắn thẹn quá hóa giận, đẩy nàng ra bên ngoài.

“Nhưng mà, Lang Vương giao cho...”

“Không có nhưng mà gì hết, việc nhỏ xiu như vậy ta tự làm được, người cứ đứng canh ở cửa đi, đừng cho ai tiến vào!” Mặc kệ nàng nói gì đi nữa, nhất quyết đẩy nàng ra ngoài.

Phòng miệng nhỏ nhắn, mặc dù thấp giọng oán giận chửi mắng Hắc Trạch, nhưng lại ngoan ngoãn thay hỉ phục.

“Tiểu Tinh, ta xong rồi, người vào đi.”

Vuốt hỉ phục màu đỏ, nhìn những hỉ vật trang trí trong trường làm nơi này đầy không khí hỉ sự, trong lòng không khỏi một trận vui sướng, khoe miệng cũng cong lên.

Rốt cục, bọn họ cũng thành hôn, hắn chờ đợi ngày này đã rất lâu...

Mặc dù, thường xuyên bị Hắc Trạch đề ra làm những chuyện khiến người khác mặt đỏ tim đập, sau đó xương sống thắt lưng có chút đau đớn, nhưng khi tình cảm mãnh liệt cao trào lại cơ hồ làm cho hắn không thể ngừng, mỗi lần đều muốn nhiều hơn!

“Tiểu Tinh, vào đi.”

Hồi lâu, còn chưa thấy Tiểu Tinh tiến vào, mơ hồ cảm giác có chút kỳ quái, đứng dậy đi ra cửa, chợt nghe thấy thanh âm lớn.

“Ah...”

Một tiếng thét chói tai, đúng là âm thanh của Tiểu Tinh, hắn vội vàng xông ra ngoài.

“Tiểu Tinh, người làm sao vậy?”

Bốn thị vệ canh ở cửa đều té trên đất, mặt Tiểu Tinh tái nhợt đứng cách đó không xa, bị Hắc Sâm mặt mày dữ tợn chế trụ trước người, run rẩy không ngừng.

“Hắc hắc, Kim Cát, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Vết sẹo trên mặt hắn vằn vẹo theo từng lời nói, khuôn mặt đầy tham lam nay còn mang thêm vẻ đáng sợ.

“Người muốn làm gì? Còn không mau buông nàng ra!” Thở hổn hển trừng mắt nhìn Hắc Sâm, Kim Cát lần này thông minh rút kinh nghiệm lúc trước, không tùy tiện tiến lên.

“Không làm gì cả, chỉ cần người qua đây, ta cam đoan sẽ không thương tổn ả!”

“Đừng nằm mơ, ta sẽ không tới, Hắc Trạch sẽ đến đây ngay đây, người mau thả nàng, tha cho người tội chết.” Hư trương thanh thế, hắn nhìn trái nhìn phải tìm kiếm, hắn chưa từng hi vọng Hắc Trạch xuất hiện nhiều như lúc này.

“Hắc hắc, người không cần nhìn, hôm nay rất nhiều khách quý tới, Hắc Trạch đã sớm bận rộn nhìn không ra người rồi. Nếu như người không qua đây, vậy chuẩn bị nhật xác ả đi!” Tay xiết cổ Tiểu Tinh dùng thêm lực, Tiểu Tinh bị thăm kêu một tiếng, thiếu chút nữa bất tỉnh.

“Dừng... Dừng tay...” Đôi đồng tử đỏ co rút lại.

“Ta đếm từ một đến ba, người còn không qua cũng đừng trách ta vô tình.”

Kim Cát khó xử, nắm chặt tay, không biết như thế nào mới tốt.

Đi tìm Hắc Trạch, căn bản là không có cơ hội, nếu nghe lời hắn lại không biết Hắc Sâm sẽ giở trò gì?!

Tiến thoái lưỡng nan, hắn đá đá chân, đầu đầy mồ hôi nhìn Tiểu Tinh đang thống khổ vạn phần, hận không thể đi tới hung hăng đánh Hắc Sâm một trận.

“Một...”

Hắn không nhúc nhích.

“Hai...” Tiểu Tinh ôm cổ, sắc mặt dần hóa đen.

Cắn chặt răng, vẫn không nhúc nhích.

“Ba...”

Hắn không nhịn được nữa rồi, cắn răng kêu lên: “Dừng tay, ta qua là được! Bất quá, ngươi phải thả nàng trước.”

Bây giờ chỉ có thể trì hoãn thời gian, hy vọng Hắc Trạch phát hiện có biến, chạy đi kiếm hắn.

“Hảo, ngươi lại đây, ta thả ả.” Giảo hoạt cười lạnh, nhất định không thả tay Tiểu Tinh ra.

“Khụ, khụ, Tiểu Cát, ngươi không nên lại đây, nhanh đi tìm Lang Vương!” Tiểu Tinh suy yếu ngẩng đầu, không để ý tới giấy giữa vùng ra.

39. Chương 39

“Hồ ly thối tha đáng chết!” Hắc Sâm then quá hóa giận, vung chưởng đánh xủ nàng.

“Tiểu Tinh...” Hắn đi tới, muốn đem nàng về, lại bị Hắc Sâm tóm lấy cánh tay, kéo tới.

“Kim Cát, ngươi rốt cuộc là của ta, A ha ha!” Đôi mắt màu xám của Hắc Sâm hóa đỏ, hắn như phát điên, ôm Kim Cát vào lòng, dùng hạ thể trụ lủ cổ gằng chà sát đụng chạm thân thể hắn.

“Cút ngay, đồ tàn phế đáng chết, không được đụng ta!” Căm ghét đẩy hắn ra, Kim Cát nhìn Tiểu Tinh té trên mặt đất, tức giận cực kỳ.

“Hảo, ta bây giờ không chạm ngươi, chờ ta ngồi trên Lang Vương vị, ta sẽ tìm một trăm người đến thao ngươi, tiểu tiện nhân!” Một cái tát giáng vào mặt Kim Cát, Hắc Sâm bị chạm đến chỗ đau mặt liền biến sắc.

“Phi... Chỉ bằng ngươi có thể lên làm Lang Vương? Đừng có nằm mơ!” Ôm mặt nóng rát, Kim Cát phun nước miếng khinh bỉ.

“Ta không có nằm mơ, có ngươi, còn sợ Hắc Trạch không trao vị cho ta sao? A ha ha, ngươi không phải muốn gặp Hắc Trạch sao? Chúng ta đi vào từ từ chờ y đến!” Tùy ý lau vết nước miếng trên mặt, Hắc Sâm âm trầm cười, cũng không thèm để ý, đoán chắc rằng hắn sắp có Lang Vương vị dễ như trở bàn tay.

Chuyện này, Kim Cát lường cuống, mục đích của Hắc Sâm là dùng hắn để uy hiếp Hắc Trạch!

Hắc Sâm vút Tiểu Tinh trên mặt đất, vũng vàng ôm hắn vào lòng, âm hiểm cười, đi vào doanh trướng.

Giữa giữa muốn thoát khỏi vòng kim kẹp, Kim Cát cạ vào đai lưng hắc thạch, đột nhiên nhớ tới cái gì, thừa dịp Hắc Sâm không chú ý, hắn vung tay giặt đứt đai lưng.

Tiến vào trướng, hắn không còn khấn trương như vậy, cũng không gây rối, ít nhất Hắc Trạch hắn là biết hắn xảy ra chuyện, rất nhanh sẽ đến cứu hắn.

“Tiểu hồ ly, không nên chạy trốn, ngươi có chạy cũng không thoát đâu a!” Thấy hắn bỗng nhiên ngoan ngoãn dễ chịu, Hắc Sâm mơ hồ cảm giác được có chút không thích hợp, mở miệng uy hiếp hắn.

“Ta sẽ không chạy!” Trùng mắt liếc hắn một cái, Kim Cát làm mặt quỷ với hắn.

Hừ, bốt ra vẻ uy phong chút đi, chờ Trạch tới, coi ngươi có bị xử đến đẹp mặt không!

“Ngươi...”

“Bỏn vương thấy người muốn chạy chính là ngươi!”

Hắc Sâm cực kỳ hoảng sợ, bị Hắc Trạch hù dọa phá ruột gan, càng gắt gao ôm Kim Cát hơn, ai ngờ Kim Cát sớm có chuẩn bị, cắn lên cánh tay hắn.

“A...” Bi thảm kêu một tiếng, Hắc Sâm không phòng bị liền buông lỏng tay ra.

Trong tích tắc, một luồng sấm đen từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng vào đầu hắn

Hắc Trạch một thân hồng y, tóc đen vĩ ngạn đứng đó lạnh nghiêm mặt, xuất hiện trong phòng, xung quanh hàn quang bức người.

“Trạch, người đã đến rồi!” Khuôn mặt tươi cười như hoa, một cước đá văng Hắc Sâm bị cháy đen, nhào vào lòng Hắc Trạch.

Wow! Thật sự là đẹp trai ngây người... Trạch của hắn lợi hại nhất thế gian!

“Tiểu Cát Cát, cứng cũng học khôn a, biết dùng hộ thân phù bảo tin cho bốn vương!” Điểm chớp mũi hắn, vẻ mặt đầy sủng nịch.

Y có thể trực tiếp từ đại sảnh đầy khách quý di chuyển tới đây, Tiểu Cát Cát của y hoàn hảo, không có một chút thương tổn nào.

“Đương nhiên a, ta cũng không phải đứa ngốc, nhưng thật đáng tiếc, ta phi thường thích đai lưng ấy!” Chu chu miệng, hắn vùi mặt vào lồng ngực ấm áp không nhéo.

“Không cần tiếc, bốn vương cho cứng cái khác là được.”

Hắc mang vừa lóe, đai lưng hắc thạch lại xuất hiện bên hông Kim Cát, tản ra quang mang thần bí, Kim Cát yêu thích vui vẻ sờ sờ.

“Tiểu Cát Cát, hôm nay cứng thật xinh đẹp!” Hắc Trạch trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Đại hồng y phục cầu kì khoắc lên thân thể thon gầy của Kim Cát, không hề thấy rườm rà rối mắt, ngược lại còn tôn lên đôi mắt đỏ long lanh, đai lưng hắc thạch bên hông thay kiểu khác, thả xuống vài mảnh ngọc hình giọt nước, va chạm vang lên tiếng đinh đồng.

“Người cũng thật tuần mỹ a, Trạch.” Cười hì hì, nhón chân lưu lại vết hôn trên mặt Hắc Trạch.

“Giờ mới biết bốn vương rất tuần mỹ sao? Nghĩ đến trước kia..” Nghe hắn tán dương, nhin không được ý muốn khoe khoang.

“Nghĩ đến trước kia thế nào?” Đôi mắt hồng mị hoặc hắn lên.

Cảm giác chua xót dâng trào, hắn biết sắc lang trước đây nhất định sống cuộc sống đầy những đêm xuân!

“Không có gì, không có gì, cứng phải nhớ kĩ cứng là Lang Hậu của bốn vương, trong mắt bốn vương chỉ có một mình cứng thôi!” Mồ hôi lạnh ứa ra, Hắc Trạch nặn ra một nụ cười.

“Như vậy thì được... Trạch, người tính xử trí hắn thế nào?” Chỉ chỉ Hắc Sâm hôn mê bất tỉnh trên đất.

Mặc dù, hắn hận không thể ăn thịt, uống máu Hắc Sâm, nhưng dù sao đại phối ngẫu này cũng là tiểu đệ của Trạch.

“Nếu hắn thích làm Lang Vương như vậy, bốn vương sẽ cho hắn làm Lang Vương...” Hắc Trạch lạnh lùng cười, giẫm lên người Hắc Sâm như không có việc gì.

Lời còn chưa dứt, Kim Cát nắm ống tay áo y, vội vã kêu lên: “Cái gì? Hắn ghê tởm như vậy, người lại để hắn làm Lang Vương?!”

“Để bốn vương nói hết đã, thân thể hắn đã vô dụng rồi, bốn vương muốn cho hắn phách hắn làm Lang Vương thủ lĩnh chi mộ! Mộ phần của Lang tộc có phong ấn trấn thủ, chỉ cần đi vào vĩnh viễn đừng mong có đường ra!” Nhường mi cười, tùy tiện bắn phép vào ót hắn.

Tiện tay làm phép hóa thân thể của Hắc Sâm thành một luồng khói đen, bay khỏi trường.

“A... Hắn chết rồi!” Ngượng ngừng le lưỡi, làm mặt quỷ với hồn phách Hắc Sâm.

Trùng phạt như vậy không có gì không đúng, ít nhất Hắc Sâm không bao giờ đến đây quấy rối nữa, hơn nữa Trạch không phải là người lúc nào cũng hạ thủ lưu tình!

“Tốt rồi, không còn sớm nữa, cũng cũng chuẩn bị xong rồi, chúng ta bái đường thành thân đi!” Bàn tay to giờ ra, ôm ngang người hắn, đi nhanh ra ngoài.

“Chậm... Chậm đã, bỏ ta xuống, ta tự đi!” Đỏ mặt, hắn kéo vạt áo Hắc Trạch, giãy giụa không ngừng.

Mắc cỡ chết người a, hôm nay nhất định có cha mẹ, đại ca cùng nhị tỷ tham dự, hắn thế này không còn mặt mũi nhìn bọn họ nữa a?!

40. Chương 40

“Tiểu đệ, rốt cuộc đệ ra rồi!”

“A, các người...”

Thì ra, Hắc Trạch không thể chờ đợi được, dùng phép trong nháy mắt đã xuất hiện ở đại sảnh. Kim Cát còn không biết, ở trong lòng y vừa la hét vừa quơ quào lung tung. Bỗng nghe tiếng Kim Hồ truyền đến, mới ngậy cả người.

“Hiền tể, lúc nào bái đường thành thân hả?” Hồ Vương tiến lên, vỗ vỗ bả vai Hắc Trạch, vẻ mặt từ ái nhìn bọn họ.

Tinh tế nhìn kỹ, Hồ Vương vô cùng tuần mỹ nho nhã, bộ dáng như chưa tới ba mươi tuổi, cùng Kim Hồ có vài phần tương tự, nhìn hai người bọn họ đứng cùng một nơi không giống phụ tử, ngược lại giống huynh đệ hơn.

“Cha...” Chôn mặt vào ngực Hắc Trạch, xấu hổ không dám lộ mặt ra.

“Để mọi người đợi lâu, thật thất lễ.” Đặt hắn xuống, Hắc Trạch xoay người chấp tay nói với tân khách.

Chúng tân khách bàn tán ồn ào, tất cả đều chứng ra vẻ mặt hứng thú nhìn bọn họ.

“Cha, đại ca, vừa rồi xảy ra chuyện ngoài ý muốn...” Len lén chạy đến trước mặt đại ca, Kim Cát áp ứng nói.

“Ngoài ý muốn? Người không sao chứ? Để cha xem một chút!” Hồ Vương vuốt đầu hắn, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Không sao, có Trạch bên cạnh ta, đương nhiên không sao. Cha, cha không trách ta chứ...”

“Đứa nhỏ ngốc này, trách người cái gì? Gả cho Lang Vương vốn là chuyện tốt, hơn nữa ta nghe Kim Hồ nói Lang Vương đem vị trí Lang Hậu cho người, y chắc chắn là phi thường sủng ái người rồi.”

“Àn... Trạch đối với ta tốt lắm, xin cha yên tâm, ta sẽ rất hạnh phúc.” Nhoẻn miệng, cười khúc khích.

“Tiểu đệ, nếu Hắc Trạch sau này dám khi dễ đệ, cứ nói với đại ca, đại ca nhất định làm đệ hết giận!” Kim Hồ vỗ vai hắn, quơ quơ nắm tay.

“Tiểu Ngọc Ngọc (*), thì ra cũng ở chỗ này a!”

(*) Kim Ngọc là tên thật của Kim Hồ. Tiểu Ngọc Ngọc là tên thân mật của bạn ấy.

Giống như Hắc Trạch gọi Kim Cát là “Tiểu Cát Cát” vậy đó X”D

~Kim Hồ quay đầu, nam tử cường tráng đang bước đến, mặt tức khắc trắng bệch không còn hột máu, nắm chặt tay, xoa đầu đi.

“Người là...” Nhìn đại ca khác thường, Kim Cát tròn xoe mắt, nhìn người kia.

“Người là Kim Cát phải không, ta là huynh kết nghĩa của Lang Vương, tên là Lang Nguyên (*).” Nam tử có đôi mắt hổ đi lên, ôm hân một cái, cánh tay trắng kiết suýt chút nữa làm hân nghệt thở.

(*)Lang Nguyên (). Chữ Lang () này khác với chữ Lang () trong Lang Vương ().

Bạn này là loài Hổ, Hổ Vương cơ đấy, nói kĩ hơn là Xích Hổ (Xích = đỏ thẫm), nên đừng thấy bạn này tên Lang Nguyên lại nghĩ bạn ấy là con Lang nhá.

“Lang Nguyên, mau buông hân ra!” Hắc Trạch đen mặt, lập tức kéo hân về.

“Đệ a, thật keo kiệt mà, ôm chút xíu thôi mà, cần gì mà khấn trương như vậy!”

“Lang Nguyên, nếu bốn vương đi ôm Kim Hồ...”

“Đừng, nghĩ cũng đừng nghĩ, Tiểu Ngọc Ngọc là của ta!” Mắt hổ sáng quắc, còn lộ ra răng nhanh sắc nhọn, trừng mắt nhìn Hắc Trạch, bộ dạng liều mạng.

“Ta không phải của người!” Kim Hồ xưa nay bình tĩnh giờ như biến thành một người khác, hung ác phóng về hướng nam tử kia, gào thét không ngừng.

“Ca, các người...”

Nhìn đại ca, rồi quay qua nhìn Xích Hổ (Xích = đỏ thẫm), một suy đoán nảy lên trong đầu...

“Tiểu Cát Cát, đừng suy nghĩ miên man nữa, hôm nay là ngày đại hỉ của chúng ta, trong đầu cứng chỉ được có một mình bốn vương thôi!” Bá đạo nâng cằm hân, sắc mặt Hắc Trạch có chút khó coi.

“Àn, chúng ta bái đường đi.” Nhu thuận gặt đầu, dứt khoát nắm tay y, kéo y tới trước mặt cha.

“Cha, mời ngồi.”

Hồ Vương vui vẻ ngồi trên chủ vị, vẻ mặt đầy ý cười nhìn bọn họ, Tiểu Tinh đưa lên đại hoa hồng bóng (*) (dây vải đỏ, ở giữa thắt hình 1 đóa hoa lớn, để tân lang tân nương cầm khi bái đường), Kim Cát đỏ mặt nhận lấy.

“Nhất bái thiên địa”

“Nhị bái cao đường”

“Phu thê giao bái”

Hân run rẩy, nhìn Hắc Trạch, đôi mắt ngập nước, tâm tình kích động không nói nên lời.

“Tiểu Cát Cát, hôm nay là ngày vui, đừng khóc.” Dùng ống tay áo lau đi giọt lệ đọng nơi khóe mắt xinh đẹp, Hắc Trạch bắt đắc dĩ nhìn hân.

“Đúng vậy, tiểu đệ, không còn sớm nữa, mau vào động phòng đi.” Kim Hồ cũng vào góp vui.

“Động... Động... Động phòng...” Lấp bắp.

Cái mông đáng thương của hân, bị hành hạ bảy ngày bảy đêm rồi, bây giờ còn muốn động phòng...

Hân thật hoài nghi mình còn thấy ánh sáng ngày mai không!

“Tốt, lát nữa là đêm động phòng hoa chúc của bốn vương, mong mọi người đừng quấy rầy.” Lời Hắc Trạch thập phần uy hiếp, ôm hân đi ra ngoài, bỏ lại tân khách trở mắt nhìn nhau.

“Hắc Trạch lão đệ, chờ một chút...” Lang Nguyên không cảm thấy được nên vẫn đuổi theo, nhét một cái hộp vào lòng Hắc Trạch.

“Đây là cái gì?” Bởi vì ôm Kim Cát, y không có rảnh tay tiếp nhận quà.

“Hắc hắc, lão đệ, đây là lễ vật đại ca tặng đệ, chính là thứ tốt nhất đó nha, rồi đệ sẽ hiểu.” Vỗ vỗ vai y, nháy mắt ra hiệu, tặng lễ vật xong liền biến mất không thấy tăm hơi.

41. Chương 41

Kim Cát tò mò sờ cái hộp, mở ra — là một tiểu hoàn (khoen tròn) màu đen, to bằng đầu ngón tay, mặt trên khắc đầy hoa văn cổ quái, mặt trong không chạm trổ.

“A... Thứ này dùng để làm gì?” Nhìn tiểu hoàn trong hộp, quơ qua quơ lại tỏ vẻ không hiểu.

Xem kích thước này, đeo vào ngón tay sẽ lớn, đeo vào cổ tay cũng lớn, rốt cuộc là dùng để làm cái gì chứ?

“...” Hắc Trạch thân kinh bách chiến làm sao lại không biết, khéo mắt khê giật giật.

Nhưng mà, trong đầu đã liên tục nghĩ nên làm thế nào để khi dễ tiểu hồ ly ngốc nghếch này...

“Trạch, y tặng thứ này cho chúng ta làm gì?”

“Đây là một mảnh tâm ý của đại ca, cứng bỏ xuống trước đi, đợi khi nào trở về phòng sẽ nói cho cứng biết.” Cố nén ý cười, Hắc Trạch hôn nhẹ lên trán hắn.

“Nga...” Kim Cát nghe lời cất tiểu hoàn vào hộp, nhắm hai mắt, mượn cơ hội nằm trong lòng Hắc Trạch ngủ một lát.

Hắn cũng rất mệt mỏi, vừa ngủ liền ngủ rất sâu, Hắc Trạch không đành lòng gọi hắn, chỉ ôm lấy hắn ngã lên giường, lẳng lặng ngắm nhìn hắn.

“Tiểu Cát Cát, tỉnh tỉnh...”

Qua canh ba, Hắc Trạch cảm thấy tâm dương (ngựa ngáy) khó nhịn, chịu không được hết xoa lại nắn trên người hắn, y cũng không hy vọng đêm động phòng hoa chúc lại trôi qua vô vị như vậy.

“Ừm...” Vô thức hừ một tiếng, đưa tay hất ra.

“Tiểu Cát Cát, xuân tiêu nhất khắc tựa thiên kim (đêm tân hôn đáng giá ngàn vàng), cứng nở để cho bốn vương một mình hưởng thụ sao?”

“Mỗi... Xương sống thắt lưng...” Khê phun ra một câu.

Kỳ thật, hắn đã sớm tỉnh...

Mới đầu đúng là ngủ, sau đó, Hắc Trạch không ngừng quấy rầy hắn, hắn làm sao còn ngủ được nữa, chỉ nhắm hai mắt giả bộ ngủ mà thôi.

“Xương sống thắt lưng a, bốn vương xoa xoa cho cứng.” Cũng hiểu được trong mấy ngày này hắn rất mệt nên bàn tay to nhẹ nhàng xoa thắt lưng cho hắn, ắn ắn khi mạnh khi nhẹ.

“Ừm... Thật thoải mái...” Hắn mới vừa tỉnh ngủ, bị kích thích như vậy hai má liền phồng hồng, lộ ra màu hồng phấn vô cùng mê người.

“Tiểu Cát Cát, cứng có muốn biết hạ lễ của Lang Nguyên tặng dùng như thế nào không?” Hắc Trạch nhẹ giọng nỉ non bên tai hắn.

“Muốn... Mau nói cho ta biết!” Lòng hiếu kỳ rất mạnh làm hắn lập tức tỉnh táo tinh thần, mở lớn hai mắt, thần thái xán lán nhìn Hắc Trạch.

“Vậy cứng cởi hỉ phục trước đã.” Lấy tiểu hoàn ra khỏi hộp, quơ quơ trước mặt hắn.

“Cởi... Cởi y phục...” Nhanh chóng bảo vệ mông, Kim Cát vội vàng lắc đầu.

Hắn rất muốn biết tiểu hoàn rốt cuộc là dùng như thế nào, nhưng bảo vệ mông có vẻ quan trọng hơn nhiều!

“Vậy quên đi, cứng đã không muốn biết, bốn vương cũng không cần nói cho cứng.” Cố ý cất tiểu hoàn đi, khơi gợi tò mò của hắn.

“Ta... Ta cởi là được chứ gì...” Cẩn đôi môi đỏ mọng, thần tình ủy khuất.

Ôm lòng hiếu kỳ thật lớn, do dự mãi, cuối cùng hắn vẫn cắn răng cởi, chỉ là tốc độ thoát y chậm như một con rùa.

Hắc Trạch cực có kiên nhẫn, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn, cũng không thúc giục hẳn.

“Được rồi, mau nói cho ta biết đi!” Giống như tráng sĩ lên đoạn đầu đài, Kim Cát nhắm hai mắt, đưa mặt qua.

“Thực ngoan, thưởng cho một cái hôn.” Nói xong, đôi môi của Hắc Trạch liền khê ấn lên đó một nụ hôn rất chuẩn xác.

“Ừm...”

Đầu óc trống rỗng, ý niệm giã giũa trong đầu biến mất không còn một mảnh, phân thân thanh tú màu phấn hồng cũng hơi hơi ngẩng đầu lên.

“Tiểu Cát Cát, thích như vậy không?” Bàn tay to khê khàng xoa nắn phân thân của hẳn, chỉ trong chốc lát linh khẩu đã chảy ra chất lỏng trong suốt, sinh khí bừng bừng.

“Thích...” Gian nan thở phì phò, tựa vào lòng Hắc Trạch, hóa thành một vũng nước.

“Nhìn cho rõ ràng, hiện tại bốn vương sẽ nói cho cứng vật này dùng như thế nào!” Bàn tay của Hắc Trạch tăng tốc độ, xoa nắn gốc phân thân của hẳn.

“A...” Hẳn kích động ngứa đầu ra sau, bên hông trở nên bủn rủn.

Đột nhiên, hạ thân lạnh lẽo, linh hồn đang lơ lửng trên bầu trời của hẳn bị kéo tụt xuống dưới, ngã thật thê thảm.

Khuôn mặt lộ vẻ khó tin, hẳn nắm tiểu hoàn đang đeo ở trên đỉnh chóp của phân thân, hét to: “Mau lấy ta, ta muốn... Ta muốn đi ra a!”

Hắc Trạch lại buông lỏng tay ra, dựa nửa người trên giường, neho mắt nhìn hẳn, không có một chút ý định muốn ra tay giúp hẳn.

“Trạch, mau giúp ta gỡ xuống đi!” Gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, tiểu hoàn lại thít chặt trên đầu phân thân, không chút sút mẻ.

“Là cứng muốn thử, bốn vương chỉ đáp ứng thử cho cứng xem, cũng chưa từng nói sẽ giúp cứng tháo ra.” Hắc Trạch trong mắt toàn ý xấu khê bóp bóp lên ngọc quả của hẳn, làm cho thất lưng hẳn mềm nhũn, thiếu chút nữa nằm úp sấp trên giường.

“Trạch, ta thật sự khó chịu a, cái thứ quỷ quái này ta thật không cần!” Chu cái miệng nhỏ nhắn, cực kì yêu kiều xinh đẹp.

“À không, bốn vương cảm thấy thứ này rất thích hợp với cứng, cứng xem, có phải xinh đẹp cực kỳ hay không?” Kéo hẳn vào lòng, cần thận lật qua lật lại xem xét.

Ngọc hành phấn hồng bị tiểu hoàn màu đen bó chặt, hai túi nhỏ phía dưới ngọc hành đã trương đến tròn vo, linh khẩu nhỏ nhỏ đáng thương kia hé ra hợp lại, làm thế nào cũng không bộc phát được.

“Nhưng mà... Nhưng mà ta thật khó chịu a!” Thở hổn hển, tay nhỏ bé không ngừng xoa phân thân.

“Cứng không nghĩ nữa sẽ không khó chịu.” Hôn lên hai má đang dính đầy mồ hôi, lang căn màu đỏ tím lần thứ hai đâm lên cái mông thật tròn của hẳn, lựa thời cơ mà vào.

“Ta... Ta làm thế nào mới có thể không nghĩ...”

Tất cả lực chú ý đều tập trung tại hạ thân, bảo hẳn làm thế nào không nghĩ nữa chứ?

“Rất đơn giản, nuốt tiểu đệ đệ của bốn vương vào, sẽ không cần suy nghĩ nữa!”

Liếm khoe miệng, Hắc Trạch nắm lang căn cứng như thiết lên, nhắm ngay tiểu huyết của hẳn, đâm vào một cái, thoải mái thở dài.

“A...” Nắm chặt bàn tay Hắc Trạch đang đặt trên mông mình, Kim Cát lẳng kêu liên tục, nhắm hai mắt lại.

“Tiểu Cát Cát, còn muốn nơi này không?” Ra sức kích thích, bàn tay to lại nắm chặt đỉnh của ngọc hành không buông tay.

“Muốn... Muốn a... Ta muốn chết... Để cho ta ra a!” Điên cuồng lắc đầu, tiểu huyết co rút lại càng chặt.

“Tiểu Cát Cát, để chúng ta cùng nhau bắn đi!”

Gầm nhẹ một tiếng, Hắc Trạch đem tất cả tinh hoa đều phun vào trong cơ thể hắn, lập tức buông lỏng bàn tay, đồng thời cũng tháo tiểu hoàn ra.

Thân hình mảnh khảnh của hắn dựa vào lòng Hắc Trạch, run rẩy, chất lỏng màu trắng vẽ ra một đường cong xinh đẹp, phun lên hỉ sàng (giường cưới) đỏ thẫm, tiên diễm đến vô cùng...

Sáng sớm hôm sau, Kim Cát lập tức phát hiện không ổn, dưới thân có thêm một thứ lạnh lẽo gì đó.

“A... Đại sắc lang, còn không mau gỡ xuống cho ta!”

“Tiểu Cát Cát, bốn vương cảm thấy nó rất xứng đôi với cương, cho nên quyết định để cho nó vĩnh viễn theo cương!”

“Đê tiện! Ta muốn giết người!”

“Mưu sát chồng a, Tiểu Cát Cát, lá gan của cương càng lúc càng lớn nha, bắt quá bốn vương thích tất!”

“Người...”

——Chính văn hoàn——

42. Chương 42: Phiên Ngoại (sinh Tử Ký 1)

Sáng sớm, Hắc Trạch đầy hưng phấn ôm Kim Cát còn say ngủ, kích động kêu to.

“Tiểu Cát Cát, bốn vương kiểm được ‘nam nam sinh tử’ mật phương (phương pháp bí mật) rồi!”

“Gi? Chàng nói gì?” Dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ, Kim Cát mơ màng nhìn y.

“Tiểu Cát Cát, sinh cho bốn vương một tiểu vương tử đi!” Lắc vai hắn, Hắc Trạch từ trong áo lấy ra một quả gì đó.

Quả này màu xanh lá cây đậm, thô to như cánh tay trẻ con, mùi hương thơm ngát.

“A... Tiểu vương tử?” Hai mắt mở lớn tròn xoe, bây giờ Kim Cát hoàn toàn tỉnh táo rồi.

“Đến đây nào, bây giờ chúng ta làm luôn đi!”

“Ách... Được...” Đảo cặp mắt trắng dã, Kim Cát tiếp nhận lực quả liền há miệng tỉnh cần một cái.

Không phải chỉ là một loại trái cây bình thường sao, ăn là được chứ gì, ai tin thứ quái này làm cho hắn sinh hài tử a?!

“Đừng ăn! Quả này không dùng để ăn!” Hắc Trạch nhanh tay đoạt lại quả.

“A... Vậy dùng làm gì a?”

“Dùng cho chỗ này của cương a.” Vỗ vỗ cái mông bóng loáng, Hắc Trạch dùng hai ngón tay đẩy lực quả vào huyết khẩu.

Lực quả vốn dĩ thô cứng, vừa tiến vào tiểu huyết, liền tan chảy, cửa huyết dính đầy chất lỏng dinh dưỡng màu xanh, phá lệ mê người.

“Tiểu Cát Cát, nâng thất lưng lên, chúng ta cùng nhau sinh tiểu vương tử.” Nuốt nuốt nước miếng, Hắc Trạch nhanh như bay nhảy lên giường.

Mặc dù Kim Cát không tin, nhưng hắn rất phối hợp mở rộng bắp đùi, tiếp nhận lang căn tiến vào.

Lúc này Hắc Trạch còn dùng mãnh hơn xưa, đâm hắn đến hai mắt trắng dã, không ngừng khóc lóc xin tha.

“Không... Từ bỏ... Ta sắp chết...” Gian nan lên tiếng rên rỉ, ngay cả khí lực nâng ngón tay cũng không có.

“Bổn vương, bổn vương cũng muốn dừng, nhưng dừng không được.” Lau mồ hôi trên trán, Hắc Trạch thở phì phò, vẻ mặt kiềm chế rất thống khổ.

“Rút ra... Rút ra là được...”

“Không thể rút ra, bổn vương đã thử rồi!” Vuốt nơi hai người kết hợp, chất nhầy màu xanh gắt gao kết dính cả hai, làm thế nào cũng không tách ra được.

“Cứu mạng a...”

“Tiểu Cát Cát, đừng kêu, cứng muốn cho ngoại nhân thấy chúng ta như vậy sao?” Vuốt ve mông hắc, Hắc Trạch tức giận hôn môi hắc.

“...” Kim Cát ngậm chặt miệng.

Kết quả, bọn họ đại chiến ba ngày ba đêm trên giường, Kim Cát ngay cả khí lực mở mắt cũng không có, nhưng Hắc Trạch thần thanh khí sảng, còn muốn tìm thêm vài lực quả nữa, đáng tiếc lực quả vô cùng trân quý, trên đời cũng không có mấy quả...

Một tháng sau. Sáng sớm.

“Ách...”

Vừa tỉnh giấc, Kim Cát liền nằm sấp bên giường nôn không ngừng, Hắc Trạch nhìn đau lòng không thôi, vội vàng ngồi kế bên vỗ vỗ lưng hắc.

“Làm sao vậy? Trúng thực sao?”

“Đều là lỗi của chàng đó, làm gần đây ta ăn rất ngon miệng, bụng cũng phì ra một vòng!” Trùng mắt, Kim Cát tức giận lau khóe miệng, chỉ cái bụng tròn tròn của mình.

“Ăn ngon? Phát phì? Hay buồn nôn?” Hình như nhớ tới cái gì, Hắc Trạch hai mắt sáng ngời.

“Ách...”

Kim Cát lại ngã lên giường, nôn một trận thiên hôn địa ám, thiếu chút nữa bất tỉnh.

“Tiểu Cát Cát, cứng không phải phát phì, cứng có thai rồi!” Kinh hỉ vạn phần, Hắc Trạch nắm tay hắc, âu yếm hồi lâu, thiếu chút nữa nhảy lên.

43. Chương 43: Phiên Ngoại (sinh Tử Ký 2)

Chín tháng sau.

“Trạch, bụng ta thật lớn, ngô...” Vuốt cái bụng tròn to, Kim Cát gian nan trở mình.

“Vốn dĩ phải lớn, nhẫn nại vài ngày nữa là tốt rồi.” Đau lòng vươn tay, xoa bóp thắt lưng hắc.

Hắc Trạch quả là ra dáng một hảo phụ thân, áp lỗ tai vào bụng phu nhân, quan tâm nghe ngóng.

“Trạch, chàng nói ta sẽ sinh ra gì? Lang hay là hồ?” Miễn cưỡng ngáp một cái, Kim Cát đỡ thắt lưng, thoải mái dựa vào giường lớn.

Hắc hy vọng sinh được một tiểu ngân lang, lớn lên như Hắc Trạch, uy phong cực kỳ!

“Là gì cũng tốt, đây là hài tử đầu tiên của chúng ta, chỉ cần là cứng sinh, bổn vương thích tất!”

Thực ra y mong muốn ngược với Kim Cát a, Hắc Trạch muốn hắc sinh một Tiểu Hỏa hồ, như vậy y có thể yêu thương chiều chuộng hài tử giống như y sủng ái Kim Cát.

“Ta sợ...” Vạn nhất sinh một quái vật không giống hồ lại không giống lang, thì làm sao bây giờ?

“Sợ cái gì? Có bốn vương ở đây, không có gì phải sợ!” Bàn tay to vươn ra, nâng khuôn mặt xinh đẹp, nhẹ nhàng đặt xuống đôi môi thơm mọng một nụ hôn, ngăn lại những lời hấn chưa kịp nói.

Một tháng sau.

“Trạch, tại sao ta chưa sinh?” Nhìn bụng ngày càng to lớn, Kim Cát có chút bối rối.

Không phải mười tháng hoài thai sao? Đã qua mười tháng rồi, sao còn chưa sinh?

Chẳng lẽ hấn thật sự mang thai một quái vật?

Làm sao bây giờ a? Sớm biết thế này, hấn đã không nghe lời Hắc Trạch, đều là do lục quả làm hại!

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, cũng sắp rồi.” Hắc Trạch vội vàng an ủi hấn.

Mặc dù nói như thế, nhưng tâm tình Hắc Trạch cũng bất an không kém, dù sao nam nam sinh tử vốn là một cấm kỵ.

Đảo mắt, Kim Cát hoài thai đủ mười lăm tháng, bụng to đến không thể to hơn, ngay cả xuống giường cũng làm hấn thở dốc, đừng nói bước đi.

“Trạch, chúng ta không sinh nữa, được không?” Hai mắt đầm lệ, Kim Cát thống khổ cầm tay Hắc Trạch.

“Được, được, không sinh, chúng ta không sinh nữa.” Không muốn nhìn tiểu ái nhân đau khổ, Hắc Trạch vuốt tóc hấn, gạt đầu, âm thầm cắn răng.

Bàn tay to duỗi ra, một luồng hắc khí bùng lên, di chuyển đến cái bụng tròn to, chuẩn bị xuống tay.

“A... Trạch, mau dừng tay, đau quá, đau quá, ta sắp sinh rồi!”

Đau nhức từ bụng lan ra toàn thân, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả, ngã vào lòng Hắc Trạch, lớn tiếng kêu to.

“Đừng sợ, đừng sợ, bốn vương ở đây, cứng đau đón cứ cắn tay bốn vương.” Hắc Trạch cũng luống cuống, lau mồ hôi trên trán Kim Cát, đưa tay đến bên miệng hấn.

“Đau quá... Ta sắp sinh rồi!”

Kéo dài đến một ngày một đêm, đời này Kim Cát chưa bao giờ đau đón như vậy, mặc dù sinh sản bình an, nhưng lập tức lâm vào hôn mê.

“Hài tử của ta...” Vừa tỉnh lại liền đảo mắt tìm hài tử.

Ngẩng đầu, thấy Hắc Trạch vẻ mặt vẻ lo lắng, hung tợn nhìn hấn.

“Cứng xem cứng sinh ra cái gì!” Hắc Trạch tức giận đến toàn thân phát run, chỉ vào bên phải hấn.

“A..”

Nhìn đứa nhỏ màu xanh biếc bên người, Kim Cát cũng ngây dại

Đó là một tiểu hồ ly, bởi vì mới vừa sinh nên vẫn chưa mở mắt, nằm co thân mình nho nhỏ, chỉ là màu lông xanh đến chói mắt!

44. Chương 44: Phiên Ngoại (sinh Tử Ký 3)

Kim Cát cũng thấy rất kỳ quái, nhưng nghĩ nát óc cũng không ra

Hấn là Hỏa Hồ, Hắc Trạch là Ngân Lang, sao lại sinh ra một tiểu lục hồ ly?!

Nhìn Hắc Trạch nổi giận đùng đùng, hấn giật giật khóe môi, ủy khuất nói: “Cực cưng là do ta sinh, chẳng lẽ chàng nghi ngờ ta hồng hạnh xuất tường (*) (ngoại tình)?”

“Cưng dám!” Trùng lớn đôi kim ngân mâu, bộ dạng muốn ăn thịt người.

“Ta không làm thế, là chàng thấy cực cưng là lục hồ, cho nên không muốn nó, nói thẳng là được rồi!” Dấu môi, Kim Cát vừa mới sinh, cơ thể còn yếu nhắm mắt nằm xuống, đem tiểu lục hồ ôm vào lòng, thế nào cũng không buông tay.

Tốt xấu gì cũng là máu mủ ruột thịt của hần, cho dù lông màu xanh thì thế nào, cũng là hồ ly a!

“Ai nói ta không muốn nó?”

“Không muốn tranh cãi với chàng, nếu chàng thấy không cần chúng ta, ta lập tức thu thập hành lý quay về Hồ tộc.”

“Không được, không cho phép cưng đi!”

Hắc Trạch phần nộ kéo Kim Cát vào lòng, Kim Cát dĩ nhiên không muốn, hai người giằng co, tức giận với nhau.

“Đệ đệ, nghe nói đệ sinh rồi... Hắc Trạch, các người làm gì vậy hả?” Kim Hồ vui vẻ rạng rỡ đẩy cửa vào, lập tức phát hiện bầu không khí quỷ dị.

“Kim Hồ, người tới đúng lúc, người xem bảo bối đệ đệ của người sinh ra cái gì!” Tức giận không có chỗ phát tác, Hắc Trạch đem tiểu hồ ly nhét vào tay Kim Hồ.

“Tiểu hồ ly xinh quá a, trông đôi mắt lạnh lợi không này, còn biết cười với ta nữa, trưởng thành nhất định mê chết người a!” Kim Hồ ôm tiểu lục hồ, vui vẻ ra mặt.

Tiểu lục hồ hình như hiểu hần nói, mặc dù chưa hóa thành nhân hình, nhưng nhu thuận động lòng người, đôi mắt to tròn xinh xắn đảo đảo, chọc người trìu mến.

“Ca, ca không thấy màu lông nó rất kỳ quái sao?” Kim Cát cũng khó hiểu hỏi.

“Kỳ quái? Đây kỳ quái cái gì? Nghe nói hai người dùng ‘Lục Lâm quả’ để hoài thai mà... Các người không biết hậu di chứng của ‘Lục Lâm quả’ sao?” Đùa tiểu lục hồ đáng yêu, Kim Hồ kinh ngạc nhìn bọn họ.

“Hậu di chứng?” Hắc Trạch ngây ngẩn cả người.

Lúc đầu, y thiên tân vạn khổ mới tìm được lục quả đó, cũng không biết tên gọi là gì, chỉ là y tin tưởng nó nhất định sẽ thành công, nên mới dùng.

“Thật hồ thẹn người là Lang Vương, ngay cả chuyện này cũng không biết!” Kim Hồ trao tiểu lục hồ cho Kim Cát, tức giận liếc y một cái.

“Ca, ca đừng thừa nước đục thả câu, ca không thấy Trạch gấp như lửa đốt sao!”

“Kỳ thật rất đơn giản, mấy trăm năm nay, hài tử do phu thê đồng tính dùng ‘Lục Lâm quả’ sinh hạ đều có màu da xanh biếc, nhưng chỉ khoảng thời gian đầu, chờ đứa nhỏ hơn một tuổi, màu lông ấy tự nhiên sẽ biến mất.”

“Oh, thì ra là thế, Tiểu Cát Cát, bổn vương hiểu lầm cưng rồi, xin lỗi...” Áo nào ôm Kim Cát đang bế tiểu hồ ly vào trong lòng, sau khi khôi phục bình tĩnh, Hắc Trạch vẻ mặt tràn đầy hối hận.

“Không... Không trách chàng, kỳ thật ta cũng biết chuyện này rất kỳ quái, hiểu được là tốt rồi.” Nức nở vùi vào lòng y, nghẹn ngào hai tiếng.

“Tốt rồi, tốt rồi, ‘Vợ chồng cãi nhau đầu giường, làm lành cuối giường’ chính là như vậy đây.” Kim Hồ tỏ vẻ từng trải.

“Tiểu Cát Cát, cưng xem con của chúng ta thiết là đáng yêu a, tương lai ta nhất định đem Lang Vương vị truyền cho cực cưng!” Bấy giờ thấy tiểu hồ ly thật vừa mắt, Hắc Trạch lập tức trở thành một từ phụ mẫu mực.

“Trạch, chàng nói bậy bạ gì đó? Cục cưng là hồ ly a, không phải lang!” Đôi mắt đỏ mở to.

“Không hề gì, cục cưng sẽ trở thành Hồ ly đầu tiên làm Lang Vương a!” Y là Lang Vương, y định đoạt.

“...” Kim Cát hoàn toàn choáng váng.

“Rồi, cục cưng cũng không cần lo nhiều việc như vậy, chúng ta cùng nhau hảo hảo nhìn cục cưng lớn lên.” Vuốt vuốt mái tóc hồng xinh đẹp của hắn.

“Àn...”

Đúng như Kim Hồ nói, khi tiểu hồ ly năm tuổi, màu lông xanh của bé biến mất hoàn toàn, lộ ra một bộ lông khác vô cùng xinh đẹp, chỉ là bộ lông này có màu

Đỏ và bạc đan xen!

——Toàn văn hoàn——

Chú thích:

(*) Hồng hạnh xuất tường: xuất xứ từ bài thơ “Du viên bất trị” của Diệp Thiệu Ông.

Diệp Thiệu Ông () (1194-?), tự Tự Tông (), hiệu Tĩnh Dật (), Long tuyên nhân thị (), đời Nam Tống.

Du viên bất trị

Ứng liên kịch xỉ ấn thương đài,

Tiểu khẩu sài phi cửu bất khai.

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

Thăm vườn không gặp

Xót thương rêu mướt dấu giày in,

Gọi cửa hồi lâu vẫn nín thinh.

Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ,

Vượt tường hồng hạnh cố vươn mình.

(Người dịch: Diệp luyện hoa)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-ho-nhap-lang-khau>